

**Josip Pečarić
DR. SC. DAMIR PEŠORDA**

JOSIP PEČARIĆ

**DR. SC. DAMIR
PEŠORDA**

ZAGREB, 2021.

© Josip Pečarić, 2021.

KAZALO

UVOD	9
DAMIR PEŠORDA: ŠARAFCIGER	11
PREDSTAVLJANJE KNJIGE DR. SC. DAMIRA PEŠORDE „NAMETNIČKA KULTURA“	13
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	19
JE LI SUD U HAAGU SRAMOTNI ILI ZLOČINAČKI? ...	19
SADAŠNJI TRENUTAK U HRVATSKOJ	27
PREDSTAVLJANJA KNJIGE ŽRTVOSLOV SLUNJSKOG KOTARA U ZAGREBU I KARLOVCU	36
DAMIR PEŠORDA, POGOVOR	42
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA, ZAGREB, 2008.	47
PREDSTAVLJANJA KNJIGE ZLOČINAČKI SUD U <i>HAAGU</i>	47
DAMIR PEŠORDA, MATEMATIČAR KOJI SVOJ KREDIBILITET ULAŽE U OBRANU HRVATSKIH INTERESA	56
GOVOR PROF. DR. ZDRAVKA TOMCA	61
DAMIR PEŠORDA, MJESEC IZNAD SVILAJE	67
J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.	74
JOSIPOVIĆ PREDSTAVLJA MESIĆEV HAAŠKI KONTINUITET	74
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	80

DAMIR PEŠORDA, PEČARIĆEV BOJ ZA PONOSNU HRVATSKU	80
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012. .. 84	
TKO SU KRŠĆANSKI FUNDAMENTALISTI?	84
PORUKA KARDINALA KUHARIĆA – PRINCIPI SU ORUŽJE!	90
POBJEĐUJU LI „SRPSKI LOPOVI“?	97
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013. 105	
ZAR DOISTA NETKO U HDZ-U VJERUJE DA JE TUĐMANOVA POLITIKA TO DA SE SAMOG TUĐMANA OSUDI KAO RATNOG ZLOČINCA? .105	
VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013. 110	
DAMIR PEŠORDA, ČEKIĆ	110
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEĆEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014. 113	
OPASNA IGRA: DA, ALI ZA KOGA?	113
NITKO NAM NE ĆE POMOĆI!	120
HRVATSKA ILI LET IZNAD KUKAVIČJEG GNIJEZDA	127
JE LI POFUK DRŽAVOTVORNİ HRVAT?	133
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014. .137	
DAMIR PEŠORDA, PEČARIĆEVA HRVATSKA	137
DARIO KORDIĆ i HRVATSKI BISKUP VLADO KOŠIĆ	141
RAČANOVA OPORUKA (II.)	149
HOĆE LI HAPSITI I OVE GODINE?	157
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015. 163	
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ: JOSIPOVIĆ JE IZDAO SVOJ NAROD, DRŽAVU I SVOJU STRUKU	163
TOMAC: JOSIPOVIĆ NE SAMO DA NE VOLI HRVATSKI NAROD, ON GA PREZIRE – U SRBU REKAO KAKO JE CRVENA ZVIJEZDA PETOKRAKA I KAPA PARTIZANKA SIMBOL DEMOKRACIJE, SLOBODE I LJUBAVI	169
DAMIR PEŠORDA, KNJIGA ČITLJIVIJA OD KNJIGA NAMETNIKA NA HRVATSKOJ KULTURI	172

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ	
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	176
JOSIP PEĆARIĆ, PISMO PROF. DR. SC. MATKU	
MARUŠIĆU	176
DAMIR PEŠORDA, 'PROPADE IM CRVENA	
HRVATSKA' JOSIPA PEĆARIĆA	180
KAKO SE DANAS BRANI DRŽAVOTVORNO	
HRVATSTVO	184
PRilog: DIJANOVIĆEVA KNJIGA "HRVATSKA U	
ŽRVNU JUGOSFERE" PREDSTAVLJENA U	
ZAGREBU	190
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA	
HRVATSKU ŠUTNJI NISMO SPREMNI!,	
ZAGREB, 2015.	193
KAKO SMO OBRANILI KOLINDU	193
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	197
DAMIR PEŠORDA, NOVA PEĆARIĆEVA KNJIGA	197
„ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ.	
BRANITELJSKA HRVATSKA"- RAZGOVOR S	
AKADEMIKOM JOSIPOM PEĆARIĆEM	201
PIŠEM PISMA, ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI	
AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST? ZAGREB, 2017. ...	208
DONKIHOTOVSKI BOJ ZA LEGITIMITET	
POZDRAVA "ZA DOM SPREMNI"	208
DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI',	
ZAGREB, 2017.	215
THOMPSON I SRPSKE LAŽI	215
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU,	
ZAGREB, 2017.	221
SVETI LI SE DANAŠNJA VLAST PROF.	
MIHAJLOVIĆU?	221
M. MEĐIMOREC, J. PEĆARIĆ, GENERAL	
PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA,	
ZAGREB, 2018.	226
DAMIR PEŠORDA: ZAROBLJENICI SMO STRAHA,	
NEMOĆI ILI SEBIĆNOSTI	226
JOSIP PEĆARIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGA U	
SISKU: „VIDJETI NEĆU NIKAD VIŠE TEBI RAVNA.“	227

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.	231
DAMIR PEŠORDA: ULICOM ALEKSANDRA RANKOVIĆA	231
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018. PP. 347.	235
NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>DNEVNIK U ZNAKU "ZA DOM SPREMNI"</i>	235
DAMIR PEŠORDA, NOVA KNJIGA JOSIPA PEČARIĆA	242
JOSIP PEČARIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGE „DNEVNIK U ZNAKU „ZA DOM SPREMNI“	246
PREDSTAVLJANJE KNJIGA „PIŠEM PISMA, ODGOVORA NEMA 1. I 2.“	253
VRATITI HRVATSNU NARODU: PORTAL DRAGOVLJAC.COM.	258
GOSTOVANJE NA AUSTRALSKOM RADIJU 3zzz	258
STO MOJIH KNJIGA, ZAGREB, 2020.	264
U IME NARODA - DRŽAVA I CRKVA PROTIV DON DELAŠA	264
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	266
DAMIR PEŠORDA, PEČARIĆEVIH STO KNJIGA	266
SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU, ZAGREB, 2020.	269
UVOD	269
DAMIR PEŠORDA: JE LI ŽARKO PUHOVSKI NIŠTARIJA?	271
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	274

UVOD

Knjiga je sastavljena od tekstova dr. sc. Damira Pešorde danih u mojim knjigama, kao i izbora mojih tekstova u kojima se on citira. Umjesto njegovog životopisa dat će moj govor na predstavljanju jedne njegove knjige.

U mojim knjigama mogu se naći i otvorena pisma koje je on potpisao:

PISMO THOMPSONU
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA
PERKOVIĆA THOMPSONA
HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O
GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM
OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI
OTVORENO PISMO PROGRAMSKOM VIJEĆU HRT-A
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA
PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET
REPUBLIKE HRVATSKE
REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM
GENERALIMA!
NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!
POZIV HRVATSKIM GRAĐANIMA

U sklopu ovog Uvoda dajem i tekst Damira Pešorde koji sam iskoristi kao prvi tekst u mojoj knjizi DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, Zagreb, 2017. Naime danas je očito od kolike je

važnosti pozdrav ZA DOM SPREMNI Četničkoj koaliciji na vlasti, kako ju je nazvao sam Predsjednik Vlade RH i kada je Predsjednik država naredio visokim časnicima Hrvatske vojske da u Zadru zapravo priznaju da su Hrvatski branitelji ustaše.

Tako je povjesničar dr. sc. Zlatko Hasanbegović o najnovijim napadima na HOS i ZDS u Zadru kada su i visoki vojni časnici svojim postupkom prihvatali poistovjećivanje branitelja i ustaša u Bujici rekao kako smatra *apsurdnim postavljati pitanje trebaju li se ili ne, javno isticati simboli jedne hrvatske ratne postrojbe*:

– *Da, trebaju se! Upravo u ovakvim prigodama, upravo na ovome mjestu. Svaki dan i na svim mjestima.*

“*Nažalost, u medijima i političkim komentarima, nameće se rasprava o nečemu, što ne može biti predmet rasprave,*” jasno je dao do znanja bivši ministar kulture: “*Ovo nije rasprava o nikakvim “ustaškim” ili “totalitarnim” simbolima. Ako hoćete, ovo nije ni rasprava o “baštini Ustaškoga pokreta”.* Ovo je rasprava koja je nemoguća u bilo kojoj nacionalnoj državi, a koja nije, kako bi rekao Milanović, “*slučajna država*”. *O simbolima jedne hrvatske ratne postrojbe, koja je sudjelovala u borbi za uspostavu moderne hrvatske države – nema rasprave!*”

<https://narod.hr/hrvatska/hasanbegovic-incident-je-izazvao-milanovic-a-ne-hos-ovci>

U sklopu Uvoda je i moj govor na predstavljanju jedne Pešordine knjige.

Akademik Josip Pečarić

DAMIR PEŠORDA: ŠARAFCIGER

Kad je više od dvije godine Josip Pečarić krenuo u svoj donkihotovski boj za legitimitet pozdrava "za dom spremni", mislio sam da troši previše energije za relativno nevažnu stvar.

Međutim, pokazalo se da dobro predosjetio neke maligne trendove u našem društvu i pokušao ih preduhitriti. Kad je ovih dana zbog jedne benigne ploče u Jasenovcu hrvatska, navodno desna, vlast pljunula samoj sebi u lice, i to po tko zna koji put – morao sam priznati da je Pečarić bio u pravu. Dok se jasno ne suprotstavimo ucjenjivačima, oni nas neće prestati ucjenjivati. Svi ti pupovci, bauci i ostale pusičke od takvih ucjena i za takve ucjene i žive.

Bilo je tužno gledati hadezeovca Bošnjakovića koji u emisiji Otvoreno pokušava obrazložiti i opravdati odluku saborskog odbora koji je ustvrdio da spomen-ploča poginulim HOS-ovcima vrijeda žrtve Jasenovac! Svoju sramotnu odluku HDZ pokušava pravdati trećom točkom odluke kojom se poziva Vlada da pitanje totalitarnih simbola riješi zakonom. Po meni, ta treće točka cijelu ovu odluku čini još sramotnijom i još opasnijom. Njome se naivnim Hrvatima daje lažna nada da će uz ustaške simbole pod udar zakona doći i komunistički simboli. Od toga, naravno, nema ništa! HDZ se neće usuditi dirati u petokraku, ali će vjerojatno zakonski zabraniti ZDS, a time i krenuti u grubo brisanje nedavne prošlosti. Naime, taj pozdrav sastavni je dio HOS-ova znakovlja. Njegovom zabranom preinačuje se nedavna prošlost i sprječava adekvatno obilježavanje njihovih spomenika.

U raspravi na saborskem odboru bezobrazlukom se posebno istaknula Vesna Pusić. Ona je rekla kako za ploču u Jasenovcu ne treba nikakvo povjerenstvo nego šarafciger. Po riječima Ante Đapića, među poginulim HOS-ovcima kojima je spomen-obilježje podignuto je i jedan kojemu su četnici šarafcigerom iskopali oči. Izgleda da bi nesuđena glavna tajnica Ujedinjenih naroda još jednom palom HOS-ovcu presuđivala šarafcigerom. S druge strane beskičmenjaštvo HDZ-a djeluje gotovo isto toliko degutantno koliko i bezobraština Vesne Pusić. Citiram iz Večernjeg lista: »HDZ je predlagao zaključak kako 'postavljanje spomen-ploče u Jasenovcu poginulim braniteljima, pripadnicima HOS-a, koja sadrži i

registrirani pečat Udruge dragovoljaca HOS-a s riječima Za dom spremni, narušava iskazivanje pippeteta žrtvama ovog ustaškog logora'«.

Aleksandar Stanković je u nedjelju gotovo natjerao premijera Plenković da se ispriča onima koje je ta ploča uvrijedila. Tako smo došli do toga da se premijer naše zemlje ispričava zbog postavljanja spomen-ploče dragovoljcima HOS-a koji su svoje živote položili da bi on imao čemu biti premijer! I, pazite, ispričava se zbog toga što je na toj ploči registrirani grub Udruge dragovoljaca HOS-a. Ustvari, mogli bismo reći da je to svojevrsna ispričava svima koje samo postojanje hrvatske države vrijeda jer – da ponovimo još jednom – poginuli HOS-ovci su ratu položili život za Hrvatsku. Koja im u miru nije spremna tolerirati ni spomen-ploču koju su im suborci postavili. Stoga, iako nerado moram priznati da je akademik Pečarić bio u pravu: protivnicima hrvatske državnosti ne smije se tolerirati bezobrazluk. Oni to shvaćaju kao slabost. Pri tomu nije od ključne važnosti sam prijeporni pozdrav, važan je krajnji cilj onih koji, instrumentalizirajući činjenicu da je NDH-a bila saveznik nacističke Njemačke, osporavaju pravo postojanja hrvatske države kao takve. A tko se šarafciga laća, mora biti svjestan da je šarafciger podesan i za skidanje nekih drugih ploča. Na kraju će se vidjeti čiji je šarafciger veći.

Damir Pešord

<http://hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/45355-damir-pesorda-sarafciger>

Akademik Josip Pečarić

PREDSTAVLJANJE KNJIGE DR. SC. DAMIRA PEŠORDE „NAMETNIČKA KULTURA“

Dozvolite mi da vas sve lijepo pozdravim.

Dr. sc. Damir Pešorda, čiju knjigu „Nametnička kultura (ogledi o društvenim i kulturnim pitanjima)“ večeras predstavljamo, rođen je 1961. u Grudama. Studij hrvatskog jezika i književnosti završio je u Zagrebu, poslijediplomski studij u Lavovu (Ukrajina), a doktorsku disertaciju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Od 1990. do danas Pešorda je srednjoškolski profesor, s tim što je od 1997. do 2001. bio lektor hrvatskog jezika na Nacionalnom sveučilištu Ivana Franka u Lavovu. Iako je u više navrata kao vanjski suradnik predavao je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu kolegije *Ukrajinska književnost 2* i *Povijesni roman u suvremenoj hrvatskoj i ukrajinskoj književnosti*, meni nije jasno kako on nije nastavnik na nekom studiju novinarstva. Naime Pešorda je suradnik nacionalnog političkog tjednika *Hrvatski tjednik* i nacionalnoga tjednika za kulturu *Hrvatsko slovo* te internetskog portala *HRsvijet.net*, a mnogi ga smatraju jednim od ponajboljih, ako ne i najboljim, hrvatskim kolumnistom. Na poledini knjige je i dan moj kratki komentar

Po običaju Damir Pešorda ima sjajna zapažanja u svojim kolumnama,

ali o njegovom pisanju mnogo više kažu ostali komentari. Pogledajte ova dva:

Ivica Marijačić kaže:

U Pešordinim tekstovima, za razliku od suhoparnih dnevno-političkih analiza, kakvih je nebrojeno u hrvatskim medijima, ima nešto više: nesvakidašnje autorske erudicije, lepršavog stila koji svojom pitkošću oduševljava čitatelje i suzdržane ironije koja se nikada ne spušta ispod razine pristojnosti.

Iako ste već čuli Benjamina Tolića ipak ču dati i njegov komentar: *Gotovo je svaki od tih članaka zaokružena priča koju Pešorda, braneći tradicionalne hrvatske vrjednote od naplavina zatornoga globalnog smeća, slasno ispreda oko aktualna događaja. Stoga bi se*

te osebujne amalgame mašte i zbilje bilo pravednije žanrovske odrediti kao polemične oglede.

Kako je Pešorda i doktor znanosti doista mi je neshvatljivo kako netko takav ne odgaja mlade hrvatske novinare!

Pored kolumni piše pjesme, kratke priče, kritičke prikaze. Iz osobnog iskustva znam da potpisuje i izvrsne intervjuje (*Ne šutim zato što je Hrvatska i danas izložena agresiji*, Hrvatsko slovo, 6. srpnja 2012.). Prije ove knjige koju danas predstavljamo Pešorda je objavio četiri knjige: *Žohari, identitet i Milevine formule* (2006.), *Tetka u torbi* (2007.), *Različite pjesme* (2008.) i *Brod budala* (2009.). Objavljuje također prijevode s ukrajinskog, znanstvene članke, književne priloge, recenzije i osvrte u hrvatskim i ukrajinskim zbornicima i časopisima U koautorstvu s prof. dr. sc. Ljudmilom Vasiljevom objavio je priručnik za studente kroatistike u Ukrajini *Hrvatski jezik/Hrvatska mova* u Lavovu 2000., i drugo dopunjeno izdanje 2007.

Tekstovi u knjizi *Nametnička kultura* nastali su tijekom nekoliko posljednjih godina i mahom su prvotno objavljeni u *Hrvatskom tjedniku* ili *Hrvatskom slovu*, no ima i onih koji ranije nisu objavljivani u tisku ili su pak ponešto promijenjeni u odnosu na objavljenu inačicu.

Poslije uvodnog eseja *Nametnička kultura* koji je autor zamislio kao „tekst u kojem se iznosi i ugrubo argumentira glavna teza o svremenoj kulturi i stanju zapadne civilizacije uopće“, slijede pet poglavlja.

U prvom *Kršćanstvo na raskrižju* posebno bih izdvojio *tekst ARGUMENT IZZLA* od 29.9.12. jer kroz priču o najuspješnijem tzv. lijevom intelektualcu pokazuje se sva bijeda onih intelektualaca koji ne vole svoju domovinu.:

Dvostruki oskarovac Branko Lustig u Zadru je na predavanju školarcima o Holokaustu izjavio da Bog ne postoji, jer da postoji, ne bi dopustio Holokaust. Lustig nije rekao ništa novo, upotrijebio je klasični "argument iz zla" kao dokaz Božjeg nepostojanja. Međutim, potegnuo je taj prastari filozofski problem očito na krivom mjestu. Pobunili su se roditelji, nastavnici, a i djeca, ne žele da im netko na predavanju o Holokaustu docira o Bogu. Mediji su slučaj podigli na nacionalnu razinu pa je Lustiga u Kninu, gdje je također namjeravao održati predavanje, dočekala prazna dvorana. Učenici nisu željeli doći na njegovo predavanje. Lustig je na to razočarano izjavio:

"Jebeš demokraciju u kojoj ne možeš reći da ne vjeruješ u Boga!". I tako pokazao da mu ni desetljeća života u demokraciji nisu bila dovoljna da shvati da njegova demokratska prava i slobode završavaju tamo gdje prelaze granicu tuđih prava i sloboda. Njegovo je pravo da tvrdi kako Boga nema, ali i pravo je Kninjana da ne dodu na njegovo predavanje. I to je to, tu priča za normalne i tolerantne ljudе završava.

(...)

Što se pak hrvatske demokracije tiče, upravo je prazna dvorana u Kninu dokaz da ona, kakva god bila, još uvijek postoji. Ili možda netko misli da je demokracija bilo ono kada su nas za vrijeme socijalizma tjerali da kolektivno idemo na razne "Kozare", "Sutjeske" ili govore ostarijelih "narodnih heroja"?

A Lustig je tvrdio:

Državni vrh morao je reagirati na sramotu u Kninu i Zadru.

To zapravo pokazuje što znači jednoumlje i na što se ono svodi. Kada su mu djeca i njihovi roditelji pokazali što misle o onome što radi on se poziva na vlast. Kad ih on snagom svojih argumenata ne može uvjeriti u ispravnost svojih stavova, uvijek to može vlast, zar ne? Jasno je već iz tog primjera zašto u medijima nemamo državotvornih Hrvata. Pa kada dvostrukom oskarovcu u srazu s djecom i roditeljima mora pomagati vlast, što bi bilo s tzv. lijevim intelektualcima da u medijima može nastupati i netko drugačiji?

U drugom dijelu (*Priroda i društvo*) možemo naći niz tekstova koji daju daljnju raščlambu zašto su tzv. lijevi intelektualci potrebeni svjetskim moćnicima. Tako u tekstu *STRAH I NADA* Pešorda zastupa tezu da je hrvatska politička povijest tijekom dva desetljeća nakon osamostaljenja paradigmatski primjer dvaju modela vladanja odnosno upravljanja društvom, zasnovanih na dvama temeljnim načelima – načelu straha i načelu nade, pa kaže kako u osnovnome nisu lagali ni Tuđman, ni Račan, ni Sanader (Mesića izostavlja kao nevjerodstojna i beznačajna političara u svakoj od njegovih kvazipoličkih pretvorba) – svaki od njih je ostvario ono što je obećao: Tuđman samostalnu, demokratsku i ponosnu Hrvatsku; Račan i Sanader europsku, pokunjenu Hrvatsku.

Naravno, kada jedino oni imaju pravo govoriti – onda su oni naprednjaci. Moš mislit. U tekstu *BOG I ZNANOST* Pešorda raščlanjuje to njihovo „naprednjaštvo“:

Ministar Jovanović, braneći svoju viziju zdravstvenog odgoja, napao je Crkvu i HDZ: "Karamarko i HDZ se vraćaju u prošlost, jer je to sve što njihova vlada iz sumraka može ponuditi! I sjajno se uklapa u HBK-ov povratak u srednji vijek!". Tako ministar na svome Facebook profilu, a njegovi anonimni internet-poklonici lupaju još prizemnije: "To je sukob svjetonazora. Ne može ministar ići s nekim u raspravu da je zemlja okrugla jer ovi drugi tvrdi da nije! Taj je sukob počeo još u doba Galileja, a sada je to samo dobilo točku na i!" (preuzeto iz rasprave na Forumu.hr). U ova dva citata sadržana je sva mudrost "naprednjaka", sva njihova argumentacija, a, bojim se, i sve njihovo znanje. Sada znamo zašto je Jovanović proglašen najslabijim ministrom ikad – nije uspio uvjeriti većinu Hrvata kako je zemlja okrugla. A toliko se trudio, zar ne?

U tekstu *O ARGUMENTIMA* Pešorda komentira jedan od najvećih poraza „naprednjaka“ – referendum o braku. „Naprednjaci“ nisu uspjeli izopićiti Božje zakone., a vidimo i da su uveli i titulu „homofob“ za one koji su najistaknutiji u obrani naše djece. Ove godine to su: prof. dr. sc. Aleksandra Korać Graovac, mr. sc. don Damir Stojić, Blanka Vlašić, akademik Željko Reiner, dr. Željka Markić (homofob godine) i Prof. dr. Željko Čorušić. Moram priznati da me iznenadilo što je preskočen dekan Medicinskog fakulteta akademik Davor Miličić. Kolegi Miličiću vjerojatno mnogo više znači slijedeće pismo:

Poštovani akademiče Davor Miličić,

Iskreno i od srca Vam zahvaljujem i čestitam na Vašem, u današnjem vremenu izvrnutih vrijednosti, iznimno važnom, jasno i glasno izrečenom znanstvenom stajalištu vezanom uz osporavanje, desetljećima nam potih, a danas agresivno nametane tvrdnje da su djeca od rođenja seksualna bića.

Hvala Vam što ste dali do znanja da je takav iskaz i kvaziznanstveno Kinseyeve istraživanje moglo nastati jedino seksualnim zlostavljanjem dojenčadi i male djece, što je zločin.

Zahvaljujem Vam ponajprije kao majka četvero djece, te kao kolegica u akademskoj zajednici.

Zahvaljujem Vam što ste jednostavnu i čistu istinu izgovorili kao osoba koja je i najpozvanija o tome progovoriti.

Zahvaljujem što ste svojim istupom ohrabrili i mnoge druge kolege, pedagoge, odgojitelje, liječnike, roditelje, obitelji...

Hvala Vam što ste, sukladno Hipokratovoj zakletvi, stali u obranu čovjeka i života.

Hvala i svako dobro u svim Vašim budućim nastojanjima.

mr. art. Eva Kirchmayer Bilić,

Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu

Gđa Eva je, zapravo, suradnica Hrvatskog slova.

Vratimo se knjizi.

U trećem dijelu (*Polis i imperij*) Pešorda razmatra učinke globalizacije na nacionalne države, a posebice na Hrvatsku. Već sami naslovi nekih tekstova puno govore: *POSLJEDNJE CARSTVO, POSTMODERNA DRUŠTVA, IDEOLOŠKI NEW AGE, IMPLOZIJA CIVILIZACIJE U 12 KORAKA, CRNE LEGENDE, KOLONIZIRANA BUDUĆNOST, MARXOVA SIROČAD I HRVATSKI ULAZAK U NATO, TKO PROPISUJE SLOBODU?, OBRISI NOVOG TOTALITARIZMA, ŠTO JE OSTALO OD HRVATSKE? IZDANA UKRAJINA, KRAJ DEMOKRACIJE*

U četvrtom dijelu (*O hrvatskoj kulturi ili jezik nametnik*) Pešorda sjajno raskrinkava mnoge poznate lijeve „intelektualce“ (Vedrana Rudan, Jurica Pavičić, Ante Tomić, Bešker, Hedl, Butković, Klauški, Jergović, Stanković, Matvejević, Šerbedžija, Slavenka Drakulić, Kuljiš, Viktor Ivančić, Predrag Lucić, Dežulović, i njima slični, ali i one s druge strane kao što je Momo Kapor.) i njihove poglede. Tu je niz sjajnih tekstova, ali izdvojiti eu samo jedan, jer sam sâm sebe još 2003. proglašio Hercegovcem nazvavši jednu svoju knjigu „Hercegovac iz Boke“ i još je posvetio Dariju Kordiću!. To je *HRVATSKI KULTURNI ESTABLİŞMENT I SIMBOLIČKI HERCEGOVAC* koji Pešorda počinje ovako:

Sva ova gužva oko Glavaša na površinu je opet izbacila bolesnu fiksaciju hrvatske javnosti na simboličkog Hercegovca, olicenje sviju zala ovoga svijeta. Svojedobno sam se, zgađen intelektualno prizemnim lovom domaćih 'progresivaca' na nekakav izmišljeni endemski hrvatski nacionalizam, laka srca proglašio nationalistom, barem dok se bedasti lov ne obustavi. Bilo mi je to lako jer zaslijepljeni nationalist – budući da sam skloniji kršćanskom univerzalizmu – nisam. Sada je teže. Jer Hercegovac, ni svojom zaslugom ni svojom krivnjom, jesam. Ništa manje nego Mak Dizdar ili Antun Branko Šimić, a, bogme, i zericu više nego Vuk Stefanović

Karadžić ili Ruđer Bošković. Stoga mi, parafrazirajući Svetog Jeronima, preostaje jedino reći: Oprosti mi, Gospode, jer sam Hercegovac.

U petom su dijelu (*Mimo struje*) uglavnom osvrti na knjige. od Ivana Aralice, preko Mate Kovačevića, Benjamina Tolića, naše nove akademkinje Dubravke Oraić Tolić, fra Rafaela Romića, Julianne Eden Bušić, pa i jedne moje. Zadnja dva teksta ovog dijela i cijele knjige su o TV priči o životu Zvonke Bušića i Julianne Eden Bušić "LJUBAVNICI I LUĐACI" i Pešordino obraćanje prijatelju TAIKU. Taik mu je u nekoliko navrata rekao kako mu je Matoševa "Stara pjesma" predodredila još kao dječarca da svoj život zavjetuje Hrvatskoj. Zato će i ovo predstavljanje završiti tom pjesmom:

O, ta uska varoš, o ti uski ljudi,
O, taj puk što dnevno veći slijepac biva,
O, te šuplje glave, o, te šuplje grudi,
Pa ta svakidašnja glupa perspektiva!

Čemu iskren razum koji zdravo sudi,
Čemu polet duše i srce koje sniva,
Čemu žar, slobodu i pravdu kada žudi,
Usred kukavica čemu krepost diva?

Među narodima mi Hrvati sada
Jesmo zadnji, robovi bez vlasti,
Osuđeni pasti i propasti bez časti.

Domovino moja, tvoje sunce pada,
Ni umrijeti za te Hrvat snage nema,
Dok nam stranac, majko, tihu propast sprema.

Hvala!

Josip Pečarić

Hrvsijet, 20. 06. 2014.

Dragovoljac.com, 21. 06. 2014.

Hrvatsko slovo, 11. 07. 2014

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

JE LI SUD U HAAGU SRAMOTNI ILI ZLOČINAČKI?

Nedavno je Sud u Haagu donio prvostupanske presude vukovarskim krvnicima, što je u Hrvatskoj dočekano sa zaprepaštenjem. Evo kako ponašanje hrvatskih medija s pravom opisuje kolumnist «Hrvatskog lista» Damir Pešorda (11. listopada 2007.):

«Haag izrekao 'pravorijek' u slučaju 'vukovarske trojke'. Naslovnice naših novina licemjerno vriše: *Sramota!* Pjeni se HTV, 'konsternirana' je čak i Stojedinica. Kad ne bi bilo neprilično prema obiteljima stradalih u Vukovaru, čovjek bi se do suza mogao smijati toj hinjenoj konsterniranosti, tom ljigavom moraliziranju, toj bijedi hrvatskih medija.»

Slično je i s hrvatskim političarima. Najviše čujemo lažnog svjedoka protiv svoje države u Haagu, da ne spominjemo nezakonito slanje dokumenata, pa i krivotvorenih, ili provoditelja akcijskog plana kojim su hapšeni i general Gotovina (po onom «locirati, identificirati, uhititi, transferirati») i «nepodobni» hrvatski novinari. Nešto slično rekao je kardinal Josip Bozanić: «*U nepravednoj presudi sudjelovali su i oni koji nisu učinili ono što su trebali da*

hrvatska istina ne bude dovedena u pitanje. Dodao bih, kamo sreće da se radi samo o tome što nisu učinili!

Međutim, ima nešto dobro u svemu tome. Pokazali su da znaju kako bi se trebali ponašati, a nisu. Jesu li samo priglupi ili su se prodali?

Ili smo im pokazali kako se treba ponašati? Mislim na znanstveno stručne skupove *Haaški sud* – «*Zajednički zločinački pothvat*» -*Što je to?*». posebice na treći skup, dakle onaj održan u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine. Naime, poslije tog skupa HINA je izvjestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

«Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe.

Govoreći na današnjem, trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?", koji je u Zagrebu okupio poznate pravne stručnjake, povjesničare, akademike i neke članove hrvatske Vlade iz vremena srpske agresije na Hrvatsku, profesor emeritus Željko Horvatić istaknuo je kako je glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, jer kontinuirano, kako je istaknuo, nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva.

Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti.

Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zlorabom međunarodnog kaznenog pravosuđa.

"Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća" smatra Horvatić

Akademik Josip Pečarić optužnicu za "zajednički zločinački pothvat" smatra nastavkom agresije na Hrvatsku. "Radi se o zločinačkom pothvatu Carle Del Ponte te krugova u inozemstvu i zemlji koji se s time slažu", rekao je

Voditelj skupa, bivši predsjednik Vrhovnog suda i umirovljeni sudac Ustavnog suda Hrvatske Milan Vuković, pročitao je dio izlaganja američkog pravnika Eduarda Jambrušića koji je naslovio: "MKSJ - tajni pothvat svjetskih moćnika".

Jambrušić smatra kako je, radi zaštite hrvatskih interesa, potrebno ispitati kompetenciju i nadležnost Haaškog suda. Tematizirajući pitanje "nasilnika i žrtve", ističe kako je stavljanje na istu optuženičku klupu Slobodana Miloševića i Ante Gotovine "neukusno prema vrijednostima zapadne civilizacije".

Milan Vuković je najavio održavanje četvrtoga skupa 7. prosinca 2007. kako bi se razmotrilo koje korake poduzeti zbog ponosa Hrvatske.

Reakcija nije izostala. Prema «Jutarnjem listu» (27.06.2007 .):

«Glavna tužiteljica Haaškog suda Carla Del Ponte nastavlja se žaliti na način kojim hrvatska javnost pristupa slučaju Gotovina. Ona je u utorak, govoreći pred zastupnicima Europskog parlamenta, rekla kako očekuje da će se hrvatska Vlada ogradi od kritika koje je na račun Haaškog suda uputila skupina hrvatskih pravnika.»

Iz daljeg teksta vidljivo je da se njena reakcija odnosi na naš skup. Dakle glavna tužiteljica jednog suda utemeljenog od OUN-a javno iznosi tvrdnju da pravni stručnjaci nemaju što govoriti o Sudu u Haagu, tj. da taj sud nema nikakve veze s pravnom znanosti, pa se predsjednik vlade mora ogradi od takvih koji dovode taj sud u vezu

s međunarodnim pravom. Vjerovali ili ne! I nitko ne reagira! Niti u Europskom parlamentu - niti u OUN-u!

A kada je takvu reakciju izazvao ovako mali tekst, u kome se – istina – vidi da postoje i pravnici koji znaju što je pravna znanost i kakva je uloga Suda u Haagu u njoj, zamislimo kakva bi pozicija Hrvatske bila da je vode ljudi koji se ne boje reći istinu! Kako bi bilo da su svi novinari, političari i stručnjaci bez straha govorili istinu.

Danas, istina, svi koriste riječ «sramota». Ali ona se odnosi samo na zadnju presudu. A naslov mog prvog teksta o tom sudu iz 1996. godine bio je «Sramotni sud u Haagu». Po tom tekstu nazvao sam i svoju knjigu iz 2001. Danas smatram da je to preblaga riječ i za taj sud i za sve one koji ga podržavaju bilo u zemlji bilo u inozemstvu.

Tih početnih godina to je bila primjerena riječ zbog same činjenice što je u Statutu tog suda propušteno istaći najvažniji ratni zločin: zločin protiv mira – tj. zločin agresije. To je samo otvaralo mogućnost da se ponašanje suda izvitoperi tako da im glavni krivci postanu žrtve, a ne agresori. Gđa Doris Pack, voditeljica izaslanstva Europskog parlamenta u susretu s čelnicima Hrvatskog sabora, dana 25. 3. 2003. godine u Zagrebu je «uvjerenja u pogrešnost shvaćanja haškog tužiteljstva i bez ikakvog sustezanja, tvrdi: 'problem potječe iz pogrešnog stava da Hrvatska nije smjela voditi rat, te da Haško tužiteljstvo mora shvatiti razliku između AGRESORSKOG i OBRAMBENOG RATA!»

Za OUN je donošenje takvog Statuta Suda u kome se «previđa» taj zločin sramotan čin i zbog same činjenice što Glava VII Povelje OUN-a, kako navodi Edward Slavko Yambrušić², nosi naziv «Djelovanje u slučaju prijetnji miru, narušenje mira i čina agresije».

U ovom zborniku u Yambrušićevu tekstu i ne samo u njemu naći ćete sve one odluke vodećih svjetskih organizacija o zločinu protiv mira koji su obvezujuće za sve pa tako i za Sud u Haagu. Besmisleno je suditi o ratnim zločinima, a ne uzeti u obzir i najveći ratni zločin – zločin agresije. Međutim, Sud je morao «shvatiti razliku između AGRESORSKOG i OBRAMBENOG RATA» i primjenjivati izravno Rimski statut (članak 5 – (1) – d), Londonski statut (članak

¹ *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007 , str.*

22

² Isto, str. 111

6 – 1945), Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva (članak 16, usvojen od Komisije za medunarodno pravo OUN 1996.) ili Rezoluciju 3314 Opće skupštine OUN usvojenu 14. prosinca 1974.

Iz godine u godinu postajalo je sve jasnije da taj sud želi samo nametnuti političku volju svjetskih moćnika. Postajalo je sve jasnije da je reći kako se radi o sramotnom судu već preblago. Tako sam 2000. godine objavio teksta «Bordel u Haagu»³⁾). Međutim, ta usporedba s prostitucijom i nije baš najbolja. Prostitutke obavljaju svoj posao, a suci u Haagu to ne rade. Kako nam je sama Carla del Ponte i pokazala – ono što oni rade u Haagu nema nikakve veze s pravom! Očito sam uvrijedio jedno poštено zanimanje. Zato se moram ispričati prostitutkama. Srećom knjigu iz 2001. godine nazvao sam «Sramotni sud u Haagu» iako sam dvojio između tog naslova i «Bordela u Haagu».

Biskup Juraj Jezerinac, u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio je da bi Hrvatska „jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta”?

To je bio trenutak kada su naši političari mogli pomoći velikima, pa i uz cijenu žrtve. Umjesto toga oni su se utrkivali tko će im što više pomoći u lažnom optuživanju svoje države. I za to su bili, a nažalost bit će i ubuduće, nagrađivani i na izborima.

Za razliku od njih mnogi u samom суду bili su svjesni svoje sramotne uloge. Ili su bili svjesni onoga o čemu piše Lujo Medvidović⁴ preko sjajne povjesne paralele Termistoklo – Tuđman:

«Poslije Termistokla (koji je opravdano slavan budući je 480. godine prije Krista, kod Salamine pobijedio nadmoćnije Perzijance, kao što je Tuđman u akciji OLUJA 1995. pobijedio nadmoćnije agresore), nikada u povijesti jedan vojskovođa nije potjeran iz povijesti zbog pobjede u ratu. Antička Grčka je taj pogrešni postupak 'detemistoklizacije' na судu povijesti platila najvišom mogućom cijenom – potpunom propasti. Nadati se je

³ «Hrvatsko slovo», 17. studenoga 2000.; «Hrvatski Glasnik u Švedskoj», Nr 4/2000, str. 36-37.

⁴ Haški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007., str. 65

da Europa, kao velika civilizacija, baštinik antičke Grčke, ne će represijom protiv svoga najboljeg dijela sama sebe uništiti iznutra, da će vratiti značenje svojim riječima, u sebi pronaći snage te pravim jasnim i razlikovnim riječima imenovati različite pojave. Osobito se nadamo da će Europa, kao poticatelj procesa 'detuđmanizacije' na vrijeme shvatiti da je Tuđman branio europske vrijednote, kao što je Termistoklo branio Grčke, te da se zbog sebe same ne smije ponijeti prema Tuđmanu kao Grčka prema Termistoklu.»

Zar Medvidovićevo upozorenje ne podsjeća na ono koje je dao bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnem hodočašću u Lurdu rekavši⁵ da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Nedavno mi je ove riječi prokomentirao don Andelko Kaćunko:

«Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnem hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznavao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Andelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe..." Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci

⁵ "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.

na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»

Da, više puta sam pišući o Sudu u Haagu naglasio da je veliki propust što sući nisu vojnici – dakle oni koji znaju što je rat. Ova priča don Kaćunka sugerira mi da oni to nisu jer bi među njima bilo teško pronaći one koji bi obavljali prljave poslove svjetskih moćnika kao što to rade danas u tom sudu.

Još prije nekoliko godina upozoravao sam da je iz Tužiteljstva Suda u Haagu otišlo preko tridesetak zaposlenika koji su postali svjesni da rad Tužiteljstva nema veze s pravom i da će im rad u tom sudu biti crna mrlja u njihovim karijerama. Drugi su progovorili pošto su im istekli mandati za rad u Sudu. Na našem prethodnom skupu govorili smo o pismu glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i o izjavama istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. To smo okarakterizirali kao «prebacivanje krivnje na Carlu del Ponte»⁶. Na potvrdu tih naših tvrdnji nije trebalo dugo čekati jer je nedavno svijetlo dana ugledala i knjiga «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann koja ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. Sve to pokazuje koliko smo bili u pravu mi koji smo upozoravali na nepoštenu ulogu Suda u Haagu, koji smo ukazivali na činjenicu da taj sud ima za cilj suditi žrtvama, a amnestirati zločince. Ili kako komentira Pešorda u spomenutom tekstu: «Već je dovoljno Del Pontičinih bliskih suradnika jasno kazalo i napisalo da plan velikih sila nije bio optužiti vrh JNA ni Srbiju općenito te da je Carla taj plan upravo maestralno provela u djelo.»

A to više nije sramota. To je zločin! I zato sam istog momenta kada je tužiteljstvo tog suda u optužnicama počelo govoriti o

⁶ *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007., str.*

zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije shvatio da su oni ponajbolje opisali sam sud.

Nekako u to vrijeme bio je Treći sabor Hrvatskog bloka. Evo mog govora u kome sam prvi put javno govorio o zločinačkom sudu:

***GOVOR NA TREĆEM OPĆEM SABORU HRVATSKOG
BLOKA⁷***

(...)

Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na četvrtom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 7.prosinca 2007. godine / 4, Zagreb, 2007 , str. 103-115.

⁷ Nešto kraća verzija tiskana je u *Hrvatskom slovu*, 16. travnja 2004. pod naslovom: *U Haagu se provodi nova agresija na našu državu – Od Vijeća sigurnosti treba zahtijevati odgovor*. Izostavljeni dijelovi su podvučeni.

SADAŠNJI TRENUTAK U HRVATSKOJ

Jasno je da se ovo predavanje održava u predizbornu vrijeme pa je sadašnji trenutak u Hrvatskoj prvenstveno obilježen izborima. Tako Zdravko Tomac opisuje buduću strategiju «trijumvirata Milanović-Pusić-Mesić (MPM)» u deset točaka. U stvari radi se o STAROJ strategiji svjetskih moćnika o kojoj sam pisao u desetak knjiga (*Za hrvatsku Hrvatsku, Sramotni sud u Haagu, Pronađena polovica duše, Trijumf tuđmanizma, Nepočudne knjige, Hercegovac iz Boke, Tuđmanove tri sekunde* (s D. Jelčićem), *Priznjajem, Hrvat sam!, Povijesni prijepori* (s D. Jelčićem), *Za hrvatske vrednote*). Zato je jednostavnije ovdje dati tih deset točaka dr. Tomca:

1. *Nastavila bi se radikalna detuđmanizacija Hrvatske s ciljem da se Franjo Tuđman i njegovo djelo ne samo izbriše iz povijesnoga pamćenja hrvatskoga naroda, nego da se obezvrijedi i kriminalizira, kako bi se Stjepan Mesić nametnuo kao spasitelj koji je u savezu s SDP-om i HNS-om kao Mojsije izveo hrvatski narod iz Tuđmanove "pustinje".*

2. *Prihvatile bi se krivotvorine iz optužnica i presuda Haaškoga suda kojima se Hrvatska optužuje kao dvostruki agresor na Srbe u Hrvatskoj i muslimane u Bosni i Hercegovini kao navodna istina. Svim sredstvima vlasti i medijima i propagandnom mašinerijom ispirao bi se mozak građanima kako bi se laži Stipe Mesića i Vesne Pusić da je Hrvatska izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu, da je državno i vojno rukovodstvo Hrvatske bilo organizirano kao zločinačka organizacija i da su oslobođilačke akcije Hrvatske vojske bili zločinački pothvati, pretvorile u "istinu".*

3. *Nastavili bi se i proširili sudske procese protiv branitelja uz daljnje amnestiranje srpskih zločina. Prihvatile bi se povijesne krivotvorine koje Hrvatsku od žrtve agresije pretvaraju u agresora, a Srbe od agresora u žrtvu agresije sa svim konsekvenscijama.*

4. *Nastavilo bi se s eliminacijom svih bitnih ljudi iz procesa stvaranja i obrane hrvatske države, nastavilo bi se diskreditiranje Domovinskoga rata.*

5. *Nastavila bi se obnova titoizma (Tito a ne Tuđman), te bi se umjesto Domovinskoga rata kao temelj ove Hrvatske pokušao nametnuti komunistički antifašizam i titoizam. Nastavilo bi se s*

propagiranjem balkanskoga zajedništva bez raščišćavanja istine o velikosrpskoj agresiji ne samo uz podjelu krivnje nego i kopernikanski obrat u kome velikosrpski krivac postaje žrtva a Hrvatska od žrtve postaje agresor.

6. Hrvati u Bosni i Hercegovini još više bi se prepustili njihovoj gorkoj sudbini. Oduzelo bi im se pravo glasa na hrvatskim izborima, što je suprotno hrvatskome Ustavu, koji garantira ista prava svim državljanima Hrvatske. Prihvatile bi se antihrvatska politika po kojoj Hrvati u Bosni i Hercegovini od suverenoga naroda postaju nacionalna manjina.

7. Hrvatska bi prihvatile namirenje ratnih šteta Srbima u Hrvatskoj a ne samo povratak stanarskoga prava i ostale beneficije tako da bi se postupno stvarale osnove za povratak na čuveni plan Z-4 koji bi mogao nakon presuda Haaškoga suda postati snažan argument za zahtjeve Srba za političkom autonomijom u Hrvatskoj.

8. Nastavila bi se još bržim tempom rasprodaja srebra i zlata hrvatske države i hrvatskoga naroda. Prihvatile bi se prodaja zemlje i obale strancima. Prihvatile bi se politika koja želi Hrvatsku dovesti na prosjački štap, koja želi Hrvate pretvoriti u bezemljaše. Tek kad nas potpuno osiromaše tada će nas primiti u Europsku uniju da bi mogli kontrolirati sve ono što su prije uzeli, čega su postali vlasnici.

9. Nastavio bi se križarski rat protiv Katoličke Crkve i vjere. Hrvatska bi od sekularne države postala sekularistička država, nastavilo bi se destruiranje obitelji i kršćanskoga sustava vrijednosti kao temelja hrvatskoga identiteta.

10. Ubrzali bi se procesi razbijanja duhovnoga jedinstva i sloge hrvatskoga naroda. Nastavilo bi se s politikom podjela i razbijanja sloge hrvatskoga naroda odvajanjem Hrvata iz Bosne i Hercegovine i Hrvata iz Hrvatske i onemogućavanja hrvatske dijaspore da sudjeluje u političkom i javnom životu Hrvatske.

Istina je da je Mesić prvi među značajnijim hrvatskim političarima shvatio da je najprofitabilnije biti sluga svjetskim moćnicima, i tu svoju volju im je dokazao svojim lažnim svjedočenjima u Haagu. Time je zaslužio svoj položaj. U vrijeme vladavine Račanove koalicije problem je bio u tome što se Račan nije usudio provesti ovakav plan u cijelosti. Nije se usudio uhapsiti generala Gotovinu! Tada je državotvorni dio hrvatskog naroda bio jedinstven i tako nešto nije bilo moguće. Trebalо je prvo

detudmanizirati HDZ što je uspješno «odradio» Sanader. Upozoravao sam na to još prije izbora 2003. godine. Jedan moj članak iz tog razdoblja nosio je naslov:

«*Ima li razlike između Sanadera i Mesića?*»

U podnaslovu je bio i odgovor:

«*Mesić je uzor Sanaderu!*»

Još je rječitija bila moja tvrdnja kojom sam opisivao očekivani dolazak Sanaderovoga HDZ-a na vlast:

«*Kad gazda mijenja slugu uvijek nade boljeg slugu!*»

I doista bolji sluga je došao na vlast i Gotovina je u Haagu! Sjetimo se posljednjeg saziva Državnog sabora. Njegov rad je protekao u dokazivanju tko je bolji sluga svjetskim moćnicima.

Zato mi se čini naivnom konstatacija prof. Tomca o pokušaju sprječavanja dolaska trijumvirata MPM na vlast:

«*Odgovorne su i hrvatske političke stranke a posebno HDZ, koji je dužan u skladu s novom povijesnom situacijom bitno korigirati svoju strategiju i pokušati bilo prije izborni ili poslije izborno stvoriti dovoljno snažnu hrvatsku domoljubnu koaliciju koja će biti ne samo alternativa trijumviratu MPM nego i biti u stanju pobijediti na izborima.*»

Kao da Sanader već nije odgovorio dr. Tomcu time što mu je protivnik čak i HSP. Uostalom i sam mu Mesić suptilno pokušava objasniti da se je očito zabunio govoreći o mogućoj koaliciji SDP-HDZ. Drugim riječima, nije u redu optuživati Milanovića za nešto što je odavno prihvatio Sanaderov HDZ, a što je sama Pusićka davno izrekla tvrdeći kako Sanader sprovodi njenu politiku (čitaj: politiku svjetskih moćnika).

Naravno, Sanader je bio član Tuđmanovog HDZ-a pa u njega svjetski moćnici ne mogu imati povjerenja kao u Milanovića, pa je Tomac u pravu samo u tome što će trijumvirat Milanović-Mesić-Pusić biti izravniji u postizanju onoga što gazde traže od njih. Očekivati da Sanader, ili bilo tko drugi, kada jednom prihvati biti sluga svjetskim moćnicima to ikada više može promijeniti – iluzorno je. Jednom izdajica – uvijek izdajica! S druge strane, i trijumvirat MPM i svjetski moćnici moraju računati na to da se gubitnički HDZ može oslobođiti Sanadera i vratiti se državotvornoj politici.

Dakle, predstoji nam ponavljanje izborne priče iz 2003. godine. Tada je Sanader na mitinzima obećavao ono na što ga sada proziva

Tomac, pa znamo kako se to završilo. Tada je HDZ sve uvjerio da mu je saveznik HSP, a formalno su mu to postali Srbi. Mada je istina da – kada su u pitanju zahtjevi svjetskih moćnika - sve vrijeme imamo stvarnu koaliciju HDZ-SDP! Mesić, dakle, samo poziva da se ta stvarna koalicija i formalizira. HSP je i tada, kao i danas, samo želio doći do vlasti zajedno s HDZ-om koji ga i tada i sada prvo iskoristi pa potom odbacuje. Uostalom vidljivo je da sve ovo o čemu govori dr. Tomac nije bitno u dosadašnjim nastupima i jednih i drugih.

I tada i sada veoma su uspješni s uvjeravanjem glasača kako «će im glas propasti! Umjesto da glasuju za one koji misle i govore ono što i oni sami glasuju za one koji sprovode volju svjetskih moćnika. Poslije izbora slijedi otrežnjenje i optuživanje onih za koje su glasovali. Pri tome previđaju da su krivci i oni sami jer su vodeći računa da im glas ne propadne prodali svoj **dobar** glas. Oni su svojim glasovanjem na prošlim izborima omogućili hapšenje generala Gotovine! Oni će svojim glasovanje ili neizlaskom na ove izbore omogućiti da Sanader, Milanović, Mesić i Pusićka ostvare onih deset Tomčevih točaka! Ili kako kaže Damir Pešorda u «Hrvatskom listu» od 25. listopada 2007.:

«Ukoliko ste doista spremni glasovati protiv vlastitoga mišljenja, to može značiti samo jedno – da ne držite do vlastitoga mišljenja. Tko ne drži do vlastitoga mišljenja, ne samo da ne drži ni do sebe, nego i vrijeda vlastito ljudsko dostojanstvo. Štoviše, vrijeda i ljudsko dostojanstvo uopće, čovjeka kao 'misleće biće' po definiciji. Zar ćemo dopustiti da ispadne kako u Zmaginu šovinističkom ispadu (misli se na izjavu kandidata za predsjednika Slovenije, za koga je poslije te izjave glasovao svaki peti Slovenac, kako je 'došlo vrijeme da se Hrvati pogledaju u ogledalo i vide da su stoka', op. J.P.) ima i zrnce zlobne istine?»

Naravno prolaznu ocjenu ne zaslužuju ni oni koji su kroz sve ovo vrijeme – njima doista nesklono - ostali na državotvornim pozicijama. Nisu smogli dovoljno snage da se okupe i tako postanu snaga koja može garantirati da izdaja hrvatskih nacionalnih interesa dugoročno neće proći. Ljudima će to biti znak da im je važniji osobni interes od nacionalnoga! Istina je da je među njima bilo sigurno puno onih kojima je i bio zadatak onemogućiti takovo okupljanje.

Dakle, ako je vjerovati anketama, današnji trenutak u Hrvatskoj je i dalje u znaku ostvarivanja želja svjetskih moćnika. U pitanju su samo nebitne nijanse. Moj osobni doživljaj je slijedeći:

Nitko me nikada nije više ponizio od sadašnjih vlasti kada su «locirali, identificirali, uhitali i transferirali» generala Gotovinu. Omalovažili su ono najvrjednije u mome životu. S druge strane među njima ima i onih koji poštuju ono što radim pa tu i tamo mogu učiniti po nešto što mi i odgovara. Oni drugi to sigurno ne bi, ali nisu ni stvorili akcijski plan za uhićenje generala, novinara, ... Oni su to omogućili. Dakle, pitanje je hoću li se prodati ili ne? I biti posljednji bijednik.

Možda će netko primijetiti kako nisam u pravu jer je eto Predsjednik vlade održao govor u UN-u protestirajući zbog nedavne prvostupanske presude suda u Haagu vukovarskim krvnicima. Znamo da su one u Hrvatskoj dočekane sa zaprepaštenjem. Evo kako ponašanje hrvatskih medija s pravom opisuje kolumnist «Hrvatskog lista» Damir Pešorda (11. listopada 2007.):

«Haag izrekao 'pravorijek' u slučaju 'vukovarske trojke'. Naslovnice naših novina licemjerno vrište: *Sramota!* Pjeni se HTV, 'konsternirana' je čak i Stojedinica. Kad ne bi bilo neprilično prema obiteljima stradalih u Vukovaru, čovjek bi se do suza mogao smijati toj hinjenoj konsterniranosti, tom ljigavom moraliziranju, toj bijedi hrvatskih medija.»

Slično je i s hrvatskim političarima. Protestirao je i lažni svjedoka protiv svoje države u Haagu, da ne spominjemo njegovo nezakonito slanje dokumenata, pa i krivotvorenih. Kardinal Josip Bozanić je upozorio: «*Unepravednoj presudi sudjelovali su i oni koji nisu učinili ono što su trebali da hrvatska istina ne bude dovedena u pitanje.*» Dodao bih, kamo sreće da se radi samo o tome što nisu učinili!

Međutim, zar Sanader nije u UN-u pohvalio suradnju Hrvatske sa sudom u Haagu? Znamo da je osnovna zadaća tog suda «dokazati» tzv. zločinački pothvat tzv. zločinačke organizacije. A u tome su sudjelovali – svaki na svoj način -i Mesić, i Račan, i Sanader. Sanader se s pravom hvali na takovu suradnju! Zato ne čudi što on ni jednom jedinom riječju nije spomenuo u UN-u «zločinački pothvat zločinačke organizacije». Nije spomenuo jednu zločinačku konstrukciju protiv naše države i nas svih!

Gazde su nagradile takovu poslušnu Hrvatsku: primjena je za nestalnu članicu Vijeća sigurnosti!

A i mi svi smo «nagrađeni»: dopušteno nam je *ne-zaboraviti žrtve Vukovara!* Dopustite mi jednu malu digresiju. Grupa akademika je zajedno ili s biskupima, ili s povjesničarima ili sami imala nekoliko zapaženih akcija u javnosti. Kada se radilo o predavanju u Vukovaru srpskog akademika Vasilija Krestića, autora sintagme o genocidnosti hrvatskog naroda, toj akciji su se pridružili i ljevičari u Akademiji!

Zato je i političarima i medijima sramota samo neosuđivanje vukovarskih krvnika. A naslov mog prvog teksta o sudu iz Haaga, još 1996. godine, bio je «Sramotni sud u Haagu». Po tom tekstu nazvao sam i svoju knjigu iz 2001. Danas smatram da je to preblaga riječ i za taj sud i za sve one koji ga podržavaju bilo u zemlji bilo u inozemstvu. Tih početnih godina to jestе bila primjerena riječ zbog same činjenice što je u Statutu tog suda propušteno istaći najvažniji ratni zločin: zločin protiv mira – tj. zločin agresije. To je samo otvaralo mogućnost da se ponašanje suda izvitoperi tako da im glavni krivci postanu žrtve, a ne agresori. Riječ «sramota» već nije bila odgovarajuća u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija. Ali išla je u kontekstu sugestije biskupa Jurja Jezerinca da bi Hrvatska „jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta“? Međutim, umjesto toga naši političari su se utrkivali tko će svjetskim moćnicima što više pomoći u lažnom optuživanju svoje države. I za to su bili, a nažalost bit će i ubuduće, nagrađivani i na izborima.

A danas znamo i za pismo glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i za izjave istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. Znamo i za knjigu «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann koja ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. A takvo ponašanje svjetskih moćnika, suda u Haagu i svih onih koji ga podržavaju više nije sramota. To je zločin! I zato sam istog momenta kada je tužiteljstvo tog suda u optužnicama počelo govoriti o zločinačkom pothvatu

zločinačke organizacije shvatio da su oni ponajbolje opisali sam sud. Govorio sam o *zločinačkom pothvatu zločinačkog suda!*

Pa što nam onda govori činjenica da predsjednik vlade ne spominje «zločinački pothvat zločinačke organizacije» nego se hvali suradnjom s takvim sudom? Zar nije – blago rečeno – neobično hvaliti tu suradnju u vrijeme kada biskup Ante Ivas točno konstatira:

«Haag je isto što i Had. To što se dogodilo i što se sve vrijeme događa (ist. J.P.) u Haagu nalikuje na lucifersku, đavolsku pogubu pravde.»

I dok je Hrvatska burno reagirala na presude Vukovarskim krvnicima skore nezapaženo je prošla činjenica da je Žalbeno vijeće Haškog suda potvrdilo oslobađajuću presudu za bivšega načelnika štaba Vrhovne komande Armije BiH generala Sefera Halilovića kojem se, kao zapovjedniku, sudilo za ubojstva hrvatskih civila u hercegovačkim selima Grabovica i Uzdol, a koja su u rujnu 1993. počinili pripadnici Armije BiH. Halilović, kojeg se po zapovjednoj odgovornosti teretilo za ubojstvo u tim selima, je tako oslobođen. A najmlađe ubijeno dijete imalo je četiri godine. Ubijeno je zajedno s majkom koja ga je držala u naruču!

Presuda vukovarskim krvnicima je prvostupanska, ali presuda generalu Haliloviću je konačna. Poslije nje morali bi se obustaviti svi postupci koje je Tužiteljstvo pokrenulo po tzv. zapovjednoj odgovornosti. Naravno, to se neće dogoditi.

A sjetimo se i Rimskoga prava: «Bolje je pustiti sto krivih nego optužiti jednoga pravednoga». Hrvatski pravednici su već osuđeni, ili im se sudi. I u Haagu i u Hrvatskoj. To je još veći zločin i od neosuđivanja vukovarskih krvnika.

U Hrvatskoj se tako sudi generalima Norcu i Ademiju zbog stradanja navodnih civila iako postoje svjedočanstva od srpskih intelektualaca kako tamo nije bilo civila. Tako su Momo Kapor, Dragoš Kalajić i Nebojša Jevrić objavili svoje dojmove s putovanja po Baniji, Kordunu, Lici i Dalmaciji («Krajiški putopisi, časopis «Vojska Krajine», naznačen kao «List srpske Krajine, broj 4-5, srpanj-kolovož 1993. godine; vidjeti također *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007 , str. 25-26.»). Tako Momo Kapor piše kako je «*baba Danica Obradović na najisturenijoj jugozapadnoj koti pravoslavnog**

sveta u Divoselu u blizini Gospića», gdje «sedi za teškim mitraljezom 'brovning' maskiranim lišćem (...) obučila svoje seljake da pucaju iz minobacača i mitraljeza» (ist. J.P.): «Zarasle su dvonedeljne čekinaste brade, baba-Daničini ljudi razgovaraju sa prstom na obaračima automatskih pušaka.»

A slično piše i Dragoš Karajić:

«Prva oslobođena srpska država je neosvojiva jer je njezina vojska narod, a narod je vojska. Kroz vatrena krštenja kali se nova ideologija srpskog naroda, koja ujedinjuje najbolje vrline levice i desnice!»

A u Zagrebu sudac garantira tim «civilima» da mogu slobodno doći i svjedočiti protiv hrvatskih generala. Ne moraju ni doći samo neka svjedoče! Oni koji su 738 dana nemilice granatirali Gospic svjedočiti će protiv onih koji su to bombardiranje zaustavili! Bi li to bilo moguće da danas u Hrvatskoj nemamo vlast koja u kontinuitetu od 2000. godine sprovodi istu politiku?

*

**

Da, izborne je vrijeme. Čini se - prema anketama - da je besmisleno ovako govoriti. I one i naši političari govore da su Hrvati nesposobni biti svoji na svome. Da nije istina da ne možemo živjeti u najljepšem kraju na svijetu bez tuđinskog nadzora. Ali to se samo čini. Bez obzira kako prođu ovi izbori hrvatska nacionalna ideja sigurno pobijeđuje. Možda nas i čeka dugotrajna borba da i naši ljudi shvate svoje vrijednosti. Uostalom baš ova generacija se može pohvaliti da je pobijedila u pravednom oslobođilačkom ratu čime se može pohvaliti malo tko u svijetu. Zato i ne čudi što je bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnem hodočašću u Lurdu rekao ("Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. Nedavno mi je ove riječi prokomentirao don Andelko Kaćunko: «*Evo što sam ja doživio u Lurdu na tome vojnem hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznavao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad*

sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plaćnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Andelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...!" Itd. To je ponovio nekoliko puta. To će zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»

Ako pažljivije pročitate riječi Thompsonovih pjesama vidjet ćete da on govori isto to. Nedavni veličanstveni zbor od 60 000 ljudi – većinom mlađih - u Zagrebu pokazalo je da im neće uspjeti slomiti hrvatski narod. Pokušavaju nas slomiti stoljećima pa ne uspijevaju. I neće!

Zagreb, 26. listopada 2007.

PREDSTAVLJANJA KNJIGE *ŽRTVOSLOV SLUNJSKOG KOTARA* U ZAGREBU I KARLOVCU

Svoj predgovor knjizi Ivana Stričića *Žrtvoslov Slunjskog kotara*, koju danas predstavljamo, naslovio sam: *Žrtvoslov koji je mnogo više od toga*, a počeo sam ga slijedećim riječima msg. Mila Pecića, slunjskog župnika i dekana, koji svoju raščlambu uzroka agresije u Domovinskom ratu u knjizi *Godine otpora i hrabrosti* počinje sa žrtvama Drugog svjetskog rata župe Slunj pa kaže: "Iz dobro poznatih razloga nismo mogli popisati, javno oplakati i pomoliti se za žrtve Drugoga svjetskoga rata sve do pobjede demokracije 1990. god. Svoju smo tugu krili punih 45 godina. Nakon više stranačkih izbora počeli smo vraćati dug našim pokojnicima. Čitavo poslijeratno razdoblje morali smo slušati laži o genocidnosti Hrvata. U svjetlu najnovijih ratnih strahota, kad su počinjena tolika zvjerstva nad našim narodom, stradanja u drugom svjetskom ratu i neposredno iza njega dobivaju sasvim drugo svjetlo. Odmah moramo reći da ne smijemo licitirati s našim žrtvama, poticati revanšizam i osvetu. Ali, do istine moramo doći. Istina će nas jedino oslobođiti svih mistifikacija i manipulacija i dati nam solidnu osnovu za daljnji život."

A tu istinu doista možemo naći u ovoj knjizi Ivana Stričića, i ona je tim značajnija što laži o kojima govori msg. Pecić traju do dana današnjeg, jer je jugokomunistička paradigma u povjesnici još uvijek prevoladajuća u Hrvatskoj.

A kako se krivotvorii povijest vidimo i iz ove knjige. Tako nam, naprimjer, Stričić daje što je Slavko Goldstein o pokolju obitelji Mravunac u Hrvatskom Blagaju pisao 1965., a potom i ono što piše danas. Ta njegova nova verzija ima malo što zajedničkoga s onom prvom, a Stričić pokazuje kako i nova Goldsteinova verzija tog događaja nije točna, pa konstatira: "Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili." Ali taj isti Goldstein donedavno je bio predsjednik Upravnog vijeća spomen-područja "Jasenovac", a na tu dužnost je bio postavljen zbog toga što je kao član Saborske komisije za utvrđivanje žrtava rata i poraća

izvješće te komisije o njihovom radu na popisu žrtava u razdoblju od 11. veljače 1992. do rujna 1999. godine lažno prikazao kao konačan popis i time postigao da ta Komisija danas više ne radi. Naime, istraživanja Komisije pokazivala su da su brojke žrtava Križnog puta usporedive s brojkom žrtava u ratu, dakle pokazala su usporedivost broja ubijenih u miru s brojem ubijenih u ratu, pa je laž dobro poslužila da se prikrije istina, ali Komisija je morala biti ukinuta upravo zato što bi ovakvih knjiga kao što je ova Ivana Strižića bilo sve više i više i one bi u potpunosti razotkrile sve laži jugo-komunističke literature.

Time značaj ovakvih žrtvoslova još više dobiva na značaju, jer je izgleda to jedini način da danas vraćamo dug našim pokojnicima. Ono što je radila i trebala nastaviti raditi saborska komisija – dakle ono što se treba raditi uz svu potporu države – ne radi se već to rade pojedinci kao što je g. Strižić. Naravno, ovdje ne smijemo zaboraviti ni one u Slunjskom kraju koji su omogućili da g. Strižić uradi ovaj prevažan posao.

A znamo da je laž o žrtvama Jasenovca bila osnova za dokazivanje tzv. genocidnosti hrvatskog naroda. Koliko je ona još uvijek u igri pokazalo se nedavno kada je za Goldsteinovog nasljednika određen čovjek koji ne pripada jugo-komunističkoj paradigmi u historiografiji. Podignuta je ponovo prava hajka dok se na to mjesto nije dovela "podobna" osoba - izrazita predstavnica jugokomunističke paradigmе!

Zašto je to tako? Pa danas u Hrvatskoj, i ne samo u njoj, kao točna figurira brojka žrtava Jasenovca od 80.000 do 100.000. A to je brojka koja treba i dalje omogućavati "dokazivanje" genocidnosti hrvatskog naroda, jer se kao što Slavko Goldstein to kaže u *Globusu* od 10. siječnja 2003., može govoriti o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi". Međutim, dr. Vjekoslav Perica je pronašao u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. To je brojka s polovice rata, pa množenje s dva daje donju granicu tog "rezervnoga" broja. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihov se broj podrazumijeva kao broj ukupno poginulih. Jasno je stoga da je i ta brojka potekla iz velikosrpske kuhinje. Na životu se danas održava najviše

zahvaljujući Goldsteinima pa zato ovu brojku nazivam: velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Sigurno je i zato na mjesto predsjednika Upravnog vijeća spomen-područja "Jasenovac" morala doći podobna osoba koja ne bi pokazala kako se radilo o "rezevnoj" velikosrpskoj brojci koja se opet može iskoristiti u dokazivanju tzv. genocidnosti hrvatskog naroda.

Da je to tako potvrđuje nam i izjava Dragana Cvetkovića, voditelja projekta revizije popisa "Žrtve rata 1941.-1945. u beogradskom Muzeju žrtava genocida, dakle nasljednika dr. Milana Bulajića, dana "Vjesniku", a što u svojoj rubrici "Govor mržnje" prenosi "Fokus" od 7. travnja 2006.:

"Na temelju dosadašnjih rezultata u reviziji popisa, dakle postojećeg trenda u kretanju podataka, mogu reći da je u Jasenovcu stradalio između 120.000 i 130.000 osoba, što je oko 25 posto stradalih civila iz NDH i oko 17 posto iz Jugoslavije. Među stradalima je između 72 i 78 tisuća Srba, 17 do 18 tisuća Roma, 16 do 18 tisuća Židova, 10 do 12 tisuća Hrvata te nekoliko tisuća ostalih i nepoznatih nacionalnosti. Moguće je da je broj stradalih i nešto veći."

Zato treba posebno ukazati na činjenicu da i u ovoj knjizi g. Strižić daje značajne priloge razmatranju i pitanju žrtava Jasenovca i ukupnog broja žrtava u nekadašnjoj državi. Niz istina koje možemo naći u ovoj knjizi g. Strižića u izravnoj su suprotnosti s onim što govori jugokomunistička povjesница. Ona potvrđuje ono što npr. konstatira akademik Dubravko Jelčić govoreći o suđenju Mili Budaku (u knjizi "Nad Velebitom sviće – Zbornik o Mili Budaku", Zagreb, 1995.):

"Na više pitanja koja mu istražitelj postavlja o unutarnjim prilikama i represivnim postupcima u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, Budak je odgovorio: 'Na sva pitanja postavljena mi u vezi s progonima, masovnim klanjem, mučenjem i svakovrsnim zlostavljanjem, a napose razaranjima i uništavanjem protiv naroda i njegove imovine u Hrvatskoj mogu odgovoriti samo sljedeće: bilo je nekoliko ljudi, koji su radili ne samo mimo nego protiv intencija svih članova vlade i koji nijesu bili podvrgnuti nijednom resornom ministru. Oni su na svoju ruku radili što god im se prohtjelo, a odgovarali nijesu nikome osim, valjda, poglavniku.' Ovdje bi se moglo s priličnim opravdanjem postavili pitanje: kakva je to vlada

koja nešto takvo dopušta? Pitanje bi bilo opravdano da trenutak kada se to dogodilo nije bio doista izniman. Dogadalo se to u trenutku kada se jedna državna tvorevina, koju su Hrvati s pravom smatrali svojom tamnicom, raspala zbog unutarnjih svojih opterećenja i suprotnosti. I mnogi ljudi, koji su u dvadeset i trogodišnjem tamnovanju u njoj podnijeli i velike osobne žrtve, koji su izgubili nekoga od svojih najdražih ili sami bili mučeni i proganjani po beogradskim glavnjačama i drugim hrvatskim stratištima širom velikosrpske Jugoslavije, u trenutku pada te mrske države nisu odoljeli iskušenjima nego su mislili da će se najbolje iskupiti ako svojim dušmanima vrate milo za drago. Ali ne samo Budak nego i drugi izvori tvrde, da to nikada nije bila državna politika i da to vlada nikada nije odobrila."

Stričić u knjizi citira Izvanrednu zakonsku odredbu koja pokazuje da takvom ponašanju sigurno nije bio sklon ni sam Poglavnik, kao i jedno izvješće generala Gleise von Horstena u od 13. rujna 1941. njemačkom Vrhovnom zapovjedništvu oružanih snaga, u kome stoji: "Položaj NDH u kritičnoj fazi. Dvije trećine zemlje nalazi se u rukama Talijana i ustnika, a samo trećina u rukama vlade NDH."

Ovdje bih posebno izdvojio i Stričićevu raščlambu radova Mirjane Peremin, jer je ona, uz suradnju i mentorstvo Petra Zinajića (kojemu se toplo zahvaljuje) izradila tabele i imenični popis palih boraca, žrtava fašističkog terora i rata i osoba umrlih od tifusa, što je publicirano u Zborniku 18 (druga knjiga), s kojima je posebno bio impresioniran ing. Vladimir Žerjavić, i time dao je- kako kaže g. Stričić – "na slijepo dignitet znanstvenosti jednoj pisaniji iz koje u svakoj rečenici zrače laž, bolesna mržnja na Hrvate i žđ za skorašnjom osvetom 'ustašama'". Primjetimo da se ovdje Žerjavić protivi popisima kao jedinom mjerilu za utvrđivanje ukupnog broja žrtava. Međutim, on je u svojim procjenama koristio upravo ovakve popise ili brojke za pojedina mjesta. U svojoj raščlambi Stričić nam pokazuje kako su upravo ovi popisi, koje Žerjavić toliko hvali netočni i tendenciozni! Zato i ne čudi što je i Žerjavićeva brojka za Jasenovac "do 80.000 žrtava", iako on sam konstatira da je iz pujeteta prema žrtvama on u proračunu koristio nešto veće brojke.

Stričićeva knjiga je i ohrabrenje jer pokazuje da se nastavljaju ona istraživanja koja je trebala obaviti ukinuta i neobnovljena

Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, ali ona i pokazuje na koji način to treba raditi.

Kada smo ljetos Žrtvoslov predstavljali u Rakovici, Slunju i Cetingradu posebno sam upozorio kako se tih dana pojavio i *Dodatak udžbenicima za noviju povijest* kojega su napisali profesori zagrebačkog Filozofskog fakulteta u kome nema razlike između agresora i žrtve, te u kojem je oslobođiteljska akcija "Oluja", dakle akcija koja je i žiteljima Slunjskoga kraja omogućila povratak na svoja ognjišta, izjednačena sa srpskim zločinima iz 1991. godine.

Što se dogodilo s tim u svezi pojašnjava nam dr. sc. Josip Jurčević u *Hrvatskom listu* 16. ožujka 2006.:

"Nakon oštih javnih kritika niza znanstvenika, od 'Dodatka' se ubrzo ogradilo i resorno Ministarstvo znanosti, prosvjete i športa. Tada je Ministarstvo – iz tada nepoznatih razloga – izbjeglo u svojoj strukturi locirati odgovornog 'stručnjaka' koji je rukovodio cjelokupnim poslom. Međutim, sredinom siječnja ove godine stvari su postale donekle razvidnije, jer je još jedanput iz mraka izronio sramotni 'Dodatak', te je opet najavljeno kako će ga ipak – u izmijenjenom omotu, ali s istim sadržajem – izdati hrvatsko Ministarstvo (...) No, da ne bismo imali vremena za predah i kako bi, valjda, što prije predali našu povijest, krenula je, s balkanskih prostora preko Bruxellesa, nova *neprijateljska ofenziva* na hrvatsku povijest. Naime, objavljeno je kako je E. Bussek, posebni koordinator *Pakta stabilnosti za jugoistočnu Europu*, u Bruxellesu predstavio nove 'zajedničke' udžbenike povijesti koje će 'ponuditi' i Republici Hrvatskoj. Udžbenici su nastali unutar solunskog *Centra za demokraciju i pomirenje* (...) Prema navodima hrvatskih medija, hrvatskim krakom mreže *Centra* upravlja dr. Neven Budak, povjesničar sa zagrebačkog Filozofskog fakulteta, koji je odabrao Snježanu Koren, a ona ostale nastavnike iz Hrvatske. Valjda slučajno, S. Koren je i koautorica spomenutog 'Dodatka'."

Damir Pešorda u *Hrvatskom listu* od 23. ožujka, dakle dan poslije predstavljanja knjige u Zagrebu, piše: „Ohrabruje odlučna najava ministra Primorca da će na sastanku ministara EU i ministara obrazovanja zemalja zapadnog Balkana nedvosmisleno odbiti prijedlog ministara EU o uvođenju zajedničke balkanske povijesti u naše škole. No, to je tek prvi juriš, treba vidjeti što će dalje biti.“

Kako je tako nešto moguće, pitanje je koje se nameće samo po sebi. Pitanje na koje je odgovor dao kineski filozof Sun Tsu: "Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

A što mislite što će ti ljudi, koje je Sun Tsu opisao kao najodvratnije, pisati kada završi suđenje hrvatskim generalima zbog tzv. „zločinačkog pothvata zločinačke organizacije“, tj. oslobađanja okupiranih hrvatskih područja; odnosno istog takvog „zločinačkog pothvata zločinačke organizacije“ Hrvata iz BiH koji su se usudili - mimo volje svjetskih moćnika – obraniti svoja područja u BiH.

Sve to skupa je jedna velika „igra“ koja treba ubiti ponos hrvatskih ljudi. Jer s ljudima bez ponosa lako je manipulirati. Takvi ljudi će ispunjavati sve ono što gazde od njih traže. Zato je kineski filozof i našao najbolju riječ za one koji pomažu svjetskim moćnicima u tome: najodvratniji ljudi!

Na kraju i najvažnije, Strižićeva knjiga jest i ono kako je i nazvana "Žrtvoslov Slunjskoga kotara". Na taj način ona, kako reče msg. Pecić, vraća dug pokojnicima Slunjskoga kotara, vraća dug našim pokojnicima.

Dosadašnje reakcije i prikazi ove knjige pokazale su kako je ovaj pothvat g. Strižića i Slunjskog kraja doista veoma uspješan. Čestitam im na tome.

MR. SC. DAMIR PEŠORDA

POGOVOR

Tekstovi sabrani u ovoj dvadeset drugoj publicističkoj knjizi akademika Pečarića, ma koliko se na prvi pogled doimali raznorodnim, u biti su opetovano, svaki put drukčije i s drugog polazišta, prilaženje istom. Zato naslov "*Zločinački sud u Haagu*" ima svoje opravdanje premda je samo prva od pet većih cjelina u knjizi izravno posvećena toj temi. S druge strane, taj naslov može koga zavarati jer nije "Haag" ono *isto* o kojem Pečarić govori u ovoj, ali i većini ostalih svojih knjiga. Haag je samo zločudna mrena koja mnoge u ovoj zemlji prijeći da jasno vide ono *isto* u svoj njegovoj ljepoti i istini, ali i ugroženosti te ljepote i istine. Jasno je, dakle, da u svim svojim knjigama, pa tako i u ovoj, akademik Pečarić govori o Hrvatskoj, ali i o onome što njenu netom izborenu samobitnost nagriza, što je sableće i onemogućuje da se konačno i dokraja uspostavi kao solidan i trajan okvir za slobodan, ugodan i prosperitetan život hrvatskog čovjeka.

Knjiga je podijeljena u šest cjelina: *Zločinački pothvat zločinačkog suda; Hrvati danas; Dva pisma; Predstavljanja vlastitih knjiga; O drugim knjigama; Ponešto i o znanosti*. U šarolikom rasponu tema od Haškog suda do prijepora u hrvatskoj znanstvenoj zajednici Pečarić pred čitatelja iznosi dramu recentne hrvatske stvarnosti u kojoj su uloge, čini se, unaprijed zadane. Uloga tragične junakinje dodijeljena Hrvatskoj, uloga produžene ruke usuda Haškom tribunalu itd. Ono što posebno smeta jest to da su dežurni tumači "hrvatske krivnje" dobro raspoređeni našijanci koji, živeći tu pokraj nas, kao da žive na nekom utopijskom otoku u budućnosti. Pa nam tumače kakvi bismo trebali biti eda bismo im se mogli jednoga dana pridružiti u tom njihovom "vrlom novom svijetu". Tu mimikriju Pečarić razara svojim tekstovima već dugi niz godina. Logika, jasnoća i izravnost njegovo su glavno oružje. Kad tko od domaćih povjesničara zavapi "*Pa što hoće taj Pečarić, on je matematičar, a ne povjesničar!*"- možemo biti sigurni da je matematičar matematičkom preciznošću otkrio slabu točku povjesničareve

konstrukcije. Sad, to što su nekim hrvatskim povjesnicima milije konstrukcije negoli traganje za istinom, nije matematičareva krivica.

Radoznali autorov duh ne libi se ni raščlambe nekih aktualnih društvenih fenomena iz područja kulture i svakodnevnog života, gdje njegov precizni, analitički, gotovo znanstveni diskurs prelazi u eseistički. U tom smislu posebno bih izdvojio dva teksta iz druge cjeline: *Tko su arbitri hrvatske javne scene? Anacionalni jugonostalgičari* i *Thompson*. U prvom od tih tekstova Pečarić među prvima u hrvatskoj javnosti jasno, neuvijeno i, što je najvažnije, argumentirano progovara o tome kakva je stvarna uloga određenih javnika iz kulturnih i znanstvenih krugova u Hrvatskoj. Može se stoga reći da je Pečarić, u neku ruku, preteča teze admirala Domazeta o "vučjem čoporu" kao udarnoj šaci projekta destabilizacije Hrvatske i njenog uvlačenja u neke nove balkanske asocijacije. Dugo su takvi stavovi proglašavani paranojom, međutim danas se o njima govori s nepodnošljivom razdržavljujućom lakoćom. Ono što je pokojni predsjednik Tuđman pred smrt prepoznao kao opasnost za Hrvatsku, danas se pomalo ostvaruje, a svi na to gledaju kao na neizbjježni usud. Svejedno, kada netko britko i nedvosmisleno upozori na pravo stanje stvari, kao što to Pečarić u svojim tekstovima uvijek i čini, onda se opet dignu "arbitri" objašnjavati kako su njegove bojazni besmislene i kako dotični uz nemirava javnost kojekakvim teorijama urote. "Arbitrima" koje apostrofira akademik Pečarić mogao bi svatko od nas po vlastitom poimanju kretanja na javnoj sceni pribrojiti još kojeg, ali osnovni model, metodologija djelovanja i ideološki background ostaju isti.

U tekstu o Thompsonu autor raščlanjuje pravu pozadinu medijskog linča tog pjevača zabavne glazbe koji u svojim pjesmama jednostavno i srčano slavi neke osnovne ljudske vrijednosti, posebno domoljublje i vjeru. Lako je razabrati sjenu arbitra i zavijanje čopora u pozadini. Pečarić to i čini, precizno, duhovito i vehementno. U knjigu su uvrštena i dva pisma potpore hrvatskih intelektualaca Marku Perkoviću Thompsonu nakon bjesomučne hajke domaćih medija, pa i dijela policijskog aparata na tog pjevača i zabrane njegova koncerta u Umagu. Treće pismo uvršteno u cjelinu *Tri pisma* je otvoreno pismo predsjedniku Vlade Republike Hrvatske Ivi Sanaderi zbog povlačenja prijedloga o imenovanju uglednog povjesničara Milana Kruheka u *Odbor za etiku u znanosti i visokom*

obrazovanju samo zato što je oporbeni zastupnik (G. Flego) zamjerio Kruheku svojedobno potpisivanje apela o Mili Budaku.

Posebne cjeline u knjizi čine autorovi tekstovi s predstavljanja vlastitih knjiga, kao i tekstovi o knjigama drugih autora. Tu se Pečarić otkriva kao intelektualac s nepokolebljivom vjerom u logos, to jest riječ, razum i logiku. Kvalitete njegova stila, jasnoća i preglednosti, i tu dolaze do izražaja. Tako da, govoreći o knjizi kojeg drugog autora, zna u nekoliko pasusa raščlaniti neku temu, izvući srž na površinu, sažeti bit neke povijesne kontroverze, o kojoj su napisani brojni tomovi knjiga, a da još nije na zadovoljavajući način razriješena. Govoreći, primjerice, o knjizi Ivana Stričića "Žrtvoslov slunjskog kotara", akademik Pečarić daje i brzopoteznu raščlambu "jasenovačkog mita", detektira njegove današnje promicatelje u ponešto ublaženijoj verziji, problematizira cijeli kontekst aktualnih tendencija zlouporabe povijesti ... A sve to potkrepljuje brojkama, citatima, paralelama i uokviruje tezom, eksplisiranom u spominjanom tekstu o "arbitrima hrvatske javne scene", koja se proteže kroz cijelu knjigu kao nit poveznica: *"Sve to skupa je jedna velika „igra“ koja treba ubiti ponos hrvatskih ljudi. Jer s ljudima bez ponosa lako je manipulirati. Takvi ljudi će ispunjavati sve ono što gazde od njih traže. Zato je kineski filozof i našao najbolju riječ za one koji pomažu svjetskim moćnicima u tome: najodvratniji ljudi!"*

Završna skupina tekstova u knjizi, naslovljena kao *Ponešto o znanosti*, otkriva i onaj aspekt Pečarićeva rada koji je najširoj javnosti možda manje poznat. Naime, šira javnost obično ne mari previše za prijepore u znanosti. A trebala bi, jer upravo u toj sferi javljaju se nove ideje i vodi presudna borba mišljenja, rezultati koje će u konačnici određivati sudbinu ovoga društva u budućnosti u puno većoj mjeri negoli medijski napuhana, efemerna prepucavanja nevjerodstojnih političara o nebitnim stvarima. Ono bitno ionako se rješava podalje od očiju javnosti. Pročitamo li pozorno tekstove iz ove završne cjeline u knjizi, uočit ćemo da autor i u uskom krugu svoje profesije (matematika) ili u nešto širem (znanost u cjelini) vodi one iste bitke kao i u tekstovima s temama općedruštvenog i političkog karaktera. Tu u jednom tekstu, naoko uzgred, iznosi i misao koja bi se, po mom mišljenju, mogla označiti kao svojevrsni autorov Credo koji povezuje njegov znanstveni i publicistički rad, ali

i otkriva njegov intelektualni i ljudski habitus: "*Jer istina je samo jedna – DVA i DVA je ČETIRI, a neistina imaš koliko hoćeš, i TRI, i PET, i ŠEST ...*"

Josip Pečarić, kao i mnogi drugi "rubni" Hrvati ("rubni" u smislu porijekla s limesa hrvatskog etničkog korpusa) Hrvatsku više voli nego ona njega. Ne prihvata lagodnu zavjetrinu akademske ni akademiske sigurnosti, nego se strastveno baca u vrtlog svakodnevnih sučeljavanja u hrvatskoj javnosti. Ne da bi na tome vašaru taština stekao ime, jer je on s imenom i ugledom u Hrvatsku došao, nego da bi se založio za istinu i hrvatsko bolje danas i sutra. U onoj mjeri u kojoj to hrvatsko danas i sutra ovise od hrvatske prošlosti, bavi se i poviješću. Ima nešto renesansno u njegovoj energiji i širini njegovih intelektualnih interesa. U posljednje vrijeme u Hrvatskoj kao da je postala moda intelektualnu inferiornost nadomještati svojevrsnim hrvatsko-hrvatskim rasizmom. Hrvate s rubova hrvatskog etničkog korpusa stoga se nerijetko pokušava diskvalificirati upravo po toj osnovi. Tako oni kojima Pečarićev publicistički angažman kvari manipulativne planove – budući da su bez argumenata – kao argument potežu i to da je Pečarić doktorirao u Beogradu! Zaboravljujući pri tome da neki od njih nisu uspjeli ni pošteno maturirati u Zagrebu. Ali što se može, to je hrvatska realnost.

I upravo ta realnost, u kojoj je sve više absurdna, kao da je razlogom stanovite rezignacije u autorovom uvodu. Kao da se i sam autor nakon dvadeset druge knjige govorenja i pisanja o istom pita – ima li smisla nastavljati dalje? Ima li smisla ustrajavati kada je istina stjerana na rub, u preostalih nekoliko glasila, tribine na rubu grada i izolirane hrabre izdavačke poduhvate. Kao što je i ova knjiga. Završna cjelina, okrenuta znanosti, možda je najava autorova stanovitog povlačenja u uske znanstvene okvire djelovanja, a možda i znak optimizma i vjere da je upravo u znanosti i znanju prava budućnost našega društva. Opet, poznajući dosadašnje djelovanja ovog "Hercegovca iz Boke" i tvrdoglavu upornost "rubnih" Hrvata uopće, uvjeren sam da autor, ako se je malo i umorio, nije sklon odustajanju i da će biti još ovako vrijednih priloga našoj publicistici. Jer kao što je istina samo jedna, a neistina imaš koliko hoćeš, tako su i oni koji istinu svjedoče rijetki, a onih koji žive od propagiranja neistine uvijek ima koliko hoćeš. Ali zato oni koji istinu svjedoče, ne mogu odustati. Istina obavezuje, laž ne.

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U
OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA –
BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ,
FORTUNA, ZAGREB, 2008.**

**PREDSTAVLJANJA KNJIGE
*ZLOČINAČKI SUD U HAAGU***

Čavoglave – Dan domovinske zahvalnosti, 5.8.2008.

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim. Organizator ove veličanstvene proslave Dana domovinske zahvalnosti učinio mi je veliku čast što je i ovo predstavljanje uvrstio u program Proslave. Zahvaljujem im se na tome. Zapravo, knjiga je trebala biti tiskana tek u rujnu i vjerojatno bi bila kompletnija – posebice dio o pismima potpore Marku Perkoviću Thompsonu, ali smatrao sam da je mnogo bolje da to bude sada u vrijeme najcernijih dana za hrvatsku demokraciju – vrijeme intenzivnih pokušaja ponovne zabrane slobode misli, zabrane hrvatske pjesme, ukidanja ljudskih prava.

Zahvaljujem se i voditeljici Ozani Ramljak što je opet tako sjajno vodila jedno predstavljanje moje knjige. Simbolično je to što da joj je djevojačko prezime Perković. Uvjerili ste se i sami da sam s

pravom ponosan na nju. Naime njezin otac proslavljeni splitski glumac i moj dragi priatelj Rade Perković je Hrvat iz Boke kao i ja.

Naravno da posebna zahvalnost ide i predstavljačima knjige. Ponosan sam što su mi i prijatelji.

Damir Pešorda je sjajni kolumnist „Hrvatskog lista“. Vjerujem da ga čitate iz tjedna u tjedan. Bili smo zajedno - jedan do drugoga - na jednoj izbornoj listi iako smo znali da nemamo nikakve šanse u vrijeme kada hrvatski narod voli birati između onih koji su omogućili hvatanje generala Gotovine i onih koji su ga uhvatili. On je napisao i Pogovor u knjizi, na čemu mu također zahvalujem.

Treba li uopće nešto reći o velikom humanisti profesoru Langu? To da je istinski borac za ljudska prava? Pa on jednostavno voli ljude. Ali i svoj narod! To drugo ga čini nepoželjnim za neke udruge koje se navodno bore za ljudska prava. Zato je čak i on „desničar“. Jer voljeti svoj narod, svoju državu i doprinijeti njenom stvaranju im je kao nešto loše i nazadno. Moš mislit. Upoznali smo se davno - na prosvjedima zbog suđenja Virovitičanima. Tada smo nas dvojica smo prvi i uspjeli „probiti“ policijski kordon i zapalili svijeće ispred vrata vojnog suda. Naravno, znamo za mnoge njegove akcije, ali i za njegove tekstove o Thompsonu – možete ih vidjeti i u ovoj knjizi. A zajedno smo vodili akciju oko Pisma hrvatskoj javnosti povodom zabrane Thompsonovih koncerata.

Profesor dr. don Josip Ćorić je uz akademika Dubravka Jelčića pisao i jedan od dva predgovora ove knjige na što sam mu posebno zahvalan. Moram priznati da sam na dragog imenjaka i posebno ljubomoran: ima mnogo više – od mene - tekstova koje su „naše“ novine odbile tiskati. Predstavljaо sam njegove knjige pa znam da je to mnogo ugodnija pozicija od ove kada on predstavlja moju knjigu. Zašto? Pa kada govorite prije njega još vas netko i sluša. A tko će vas slušati poslije njega?

Na kraju s posebnim zadovoljstvom zahvaljujem se g. Marku Perkoviću Thompsonu što je prihvatio biti počasnim gostom ove promocije. Mladenka Šarić, u „Večernjem listu“ od 2. kolovoza 2008. navodi i jednu moju tvrdnju koju sam više puta ponovio: „Dok nam akademik Josip Pečarić u nedavnom razgovoru u povodu prosjednog pisma protiv zabrane umaškog koncerta, primjerice, kaže da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, Damir Kajin

pjevaču poručuje: "Thompson, go home! Idi u Čavoglave i tamo promiči svoje ustaštvo! U Istri sigurno nećeš!"

Kako je moguće da uopće postoje takvi koji tvrde isto što i Kajin? O tome kako je do toga došlo i tko je u tome sudjelovao iz vani i iz Hrvatske pisao je profesor Lang i njegov tekst dajem u ovoj knjizi. Međutim, uvjek je problem i u nama samima. Zašto braniteljske udruge – što više njih zajedno - ne podnesu kaznene prijave protiv Kaina i svih onih koji javno zagovaraju ovakve tvrdnje? Naime, i u spomenutom tekstu u Večernjem listu doslovce čitamo nešto što je opće poznato: „a u prvim ratnim godinama, s 'thompsonom' visoko podignutim u zrak, u spotu pjesme 'Bojna Čavoglave, uzvikivao 'za dom', dok mu je zbor uzvraćao 'spremni'“. Dakle pjesma se tako izvodila i u Domovinskom ratu i svo vrijeme do danas, a kao takva je postala dio povijesti toga rata. Postala je iznimno važan dio veličanstvenog hrvatskog Domovinskog rata. Evo kako ju je doživljava jedna doktorica znanosti. Dr. sc. Inga Lisac mi piše: „Tomsonovu pjesmu 'Nećete u Čavoglave' prvi sam puta čula u Koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski koncem 1991. na koncertu nakon povratka Branitelja s položaja, a Marko Perković je pjevao u uniformi, duge uvojite kose, iscrpljenog no poletnog izgleda, i djelovao na sve nas takovom snagom čvrstim riječima pjesme i posebnom melodijom kojom je te riječi izražavao da je primio naše ovacije. Ja sam tada bila svjesna: Taj mladi čovjek ima budućnost nacionalnog vođe, a pjesme su mu poput budnica. Sadrže opjevane činjenice, poziv na zaustavljanje nepravde, čovjekoljubivost, domoljubnost, poziv na slogu. Sve skupa je zavijeno u muzičku formu pomalo mističnog melosa, koja doista odiše krševitošću, prekoplanskim zovom, i pozivom koji odjekuje na daleko, poput surog sokola s Vile Velebita. Slušala sam ga na još jednom koncertu nedavno u Ciboni, i sav dojam se ponovio, Imam i CD i volim to preslušavati, i ne narušava mi sklonost ka "ozbiljnoj" umjetnosti: klasika, belkanto itd. On stvara jednodušje.“

Taj spot koji se spominje u „Večernjem listu“ pokazuje da Thompsonova pjesma koju napadaju izvorno izvođena na isti način kao i danas tijekom Domovinskog rata. Dakle svi oni koji takvu pjesmu povezuju s nečim drugim a ne s Domovinskim ratom svjesno iskrivljuju sam Domovinski rat i našu povijest i oni koji ju žele mijenjati pokazuju da im je želja mijenjati istinu o domovinskom

ratu! A ne znam zemlju koja bi tako nešto tolerirala. Ali ova zemlja sudi, uhićuje osuđuje naše generali samo zato što su obranili Hrvatsku. Zato braniteljske udruge ne trebaju prozivati na to Državno odvjetništvo, kako se to čini u Hrvatskom slovu od 1. kolovoza 2008., već same – ponavljam što više njih zajedno -. trebaju podnosići kaznene prijave protiv svih koji na takav način iskrivljaju Domonski rat, pa bio to predsjednik države, vlade, kaini, predsjednik židovske udruge s ustaškim pedigreeom, ili oni koji zastupaju interes znakovlja protiv kojih smo se u Domovinskom ratu borili. Dovoljan dokaz da se radi o prljavoj zločinačkoj raboti jeste spot koji se spominje u „Večernjem listu“. To je dokaz da oni koji napadaju Thompsona zapravo napadaju hrvatski Domovinski rat. Napadaju hrvatsku državu!

A to što je Thompson stalno na meti svih takvih njemu je na ponos. Pa očito je da u njemu vide najveću prepreku rastakanju ove države. Zar to ne pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam napisao, još davno na knjizi koju sam mu svojevremeno poklonio ovdje u Čavoglavama, a i više puta ponovio - da je jedan od najvećih živućih Hrvata.

Na kraju dopustite mi da svima njima, a i još nekim dragim ljudima, poklonim knjigu Mladena Pavkovića „Razgovori s Josipom Pečarićem“, Koprivnica, 2006. Naime sudbina te Pavkovićeve knjige je i najavila ono što se dogodilo s nedavnom matematičkom konferencijom koja je bila organizirana meni u čast. Unatoč činjenici da je na njoj sudjelovalo 135 znanstvenika iz 27 zemalja hrvatski mediji (i ne samo oni) su je pokušali „sakriti“ od hrvatske javnosti. Željeli su „zaštititi“ hrvatsku javnost od strašne spoznaje da u svijetu znanosti i poneki hrvatski znanstvenik ima popriličan ugled. Naime, Ministarstvo kulture odbilo je Pavkovićev zahtjev za otkup (za knjižnice po Republici Hrvatskoj) ponekog primjerka te knjige. Vjerujem razlog tomu je ono što je napisao dr. Milan Vuković, a dano je na zadnjoj strani korica:

«Knjigu 'Razgovori s Josipom Pečarićem', trebali bi pročitati svi kojima je Hrvatska u srcu, jer to je jedan nevjerojatno kreativan prikaz rasta i sazrijevanja u znanstvenom, stručnom i nacionalnom pogledu. Knjiga je jasan odgovor svima koji, kao 'velikosrpske sluge', mogu danas u Hrvatskoj izjednačavati agresora i žrtvu, jer,

kako kaže pisac, 'takvo izjednačavanje ide u prilog velikosrpskom interesu'!»

Još jednom hvala vam svima što ste došli na današnje predstavljanje!

Zagreb - 23. rujna 2008.

Dozvolite mi, na početku, da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem se Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji što mi je, po tko zna koji put, omogućila predstavljanje moje knjige u ovoj prekrasnoj dvorani.

Knjiga je tiskana zahvaljujući donatorima gospodi Ivu Paradžiku i Marijanu Medvidoviću, a samo predstavljanje su pomogli gospoda Frano Marušić i Velo Čerkez. Hvala im na tome kao i na svemu što su ranije činili da bi moje knjige ugledale svjetlo dana.

Naravno, posebna zahvalnost ide i predstavljačima knjige. Kako su g. Pešorda i prof. Lang govorili na prvom predstavljanju knjige u Čavoglavama, ovdje ћu samo ponoviti ono što sam rekao tamo:

«Damir Pešorda je sjajni kolumnist „Hrvatskog lista“. Vjerujem da ga čitate iz tjedna u tjedan. Bili smo zajedno - jedan do drugoga - na jednoj izbornoj listi iako smo znali da nemamo nikakve šanse u vrijeme kada hrvatski narod voli birati između onih koji su omogućili hvatanje generala Gotovine i onih koji su ga uhvatili. On je napisao i Pogовор у knjizi, na čemu mu također zahvaljujem.

Treba li uopće nešto reći o velikom humanisti profesoru Langu? To da je istinski borac za ljudska prava? Pa on jednostavno voli ljudе. Ali i svoj narod! To drugo ga čini nepoželjnim za neke udruge koje se navodno bore za ljudska prava. Zato je čak i on „desničar“. Jer voljeti svoj narod, svoju državu i doprinijeti njenom stvaranju im je kao nešto loše i nazadno. Moš misliti. Upoznali smo se davno - na prosvjedima zbog suđenja Virovitičanima. Tada smo nas dvojica prvi i uspjeli „probiti“ policijski kordon i zapaliti svjeće ispred vrata vojnog suda. Naravno, znamo za mnoge njegove akcije, ali i za njegove tekstove o Thompsonu – možete ih vidjeti i u ovoj knjizi. A zajedno smo vodili akciju oko Pisma hrvatskoj javnosti povodom zabrane Thompsonovih koncerata.»

Što reći o akademiku Dubravku Jelčiću? Kako mu se zahvaliti? Ponosan sam na to što mi je prijatelj i što smo suradnici. On je, uz Dubravka Horvatića, najzaslužniji što sam se zadnjih osam godina mnogo intenzivnije okrenuo publicističkom djelovanju. Horvatićev odlazak u vječnost sprječio nas je u ispunjenju Horvatićeve želje da zajedno obilazimo hrvatske sredine predstavljajući naše knjige i da napišemo barem jednu knjigu zajedno. Ali zato sam ponosan što s akademikom Jelčićem imam tri zajedničke knjige, što je predstavljaо skoro svaku moju knjigu i što smo u svim drugim akcijama s otvorenim pismima išli zajedno. Zahvalujem mu i zato što je, pored prof. dr. don Josipa Čorića, napisao jedan od predgovora ove knjige. Znate li kako je don Josip u Čavoglavama komentirao tvrdnju Carle del Ponte da su Hrvati podli kurvini sinovi? Rekao je: "Mi bismo to doista i bili da nam je ona svima mater."

Zahvalujem se i prof. Tomcu na sjajnom izlaganju. Naravno, neobično je to što se on zahvaljuje meni što sam ga pozvao da govori tako sjajno o mojoj knjizi i mom radu. A pozvao sam ga upravo zato što se, kako on kaže: »...u našim javnim istupima u mnogim stvarima razilazimo, što o nekim pitanjima različito mislimo. Međutim, u bitnim pitanjima se slažemo.» I izbor predstavljača je poruka! Uvjetno govoreći i on i prof. Lang pripadaju hrvatskoj ljevici, a akademik Jelčić i g. Pešorda hrvatskoj desnici. Naglasak je na «HRVATSKOJ». U normalnoj državi nema razlike između «ljevice» i «desnice» kada su u pitanju nacionalni interesi, ili kako prof. Tomac kaže u bitnim pitanjima. Kako Hrvatska nije takva država onda je bitno okupljati se i zajedno djelovati na tim bitnim pitanjima.

A normalno je da se u mnogo čemu ne slažemo. Na primjer ja ne vidim nikakvog rezultata iz «drugačije» politike Sanadera u BiH. U BiH je danas, a na to upozoravaju i hrvatski biskupi, položaj konstitutivnog hrvatskog naroda gori nego u vrijeme Jugoslavije. A da ne ponavljam kako mi ni danas nije jasno zašto je bolje uhapsiti Gotovinu nego ga ne uhapsiti. Ako je bolje ne uhapsiti ga, onda je jasno da ga se nije hapsilo u vrijeme Račanove vlasti jer je HDZ bio doista hrvatska stranka. Postojanje istinske hrvatske stranke u oporbi učinilo je to da ga se nije smjelo hapsiti.

Inače još prije izbora 2003. najavljuvao sam ulogu vodstva HDZ-a u hapšenju generala Gotovine. Npr. tvrdnjom: «Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu.» Jedan moj tekst imao je naslov:

«Ima li razlike između Sanadera i Mesića?». Odgovor je bio dan u podnaslovu: «Mesić je uzor Sanaderu!» Kada su mnogi dolaskom Sanadera bili iznenađeni njegovom politikom govorio sam im da sam to predvidio u mojim tekstovima, a da ja samo molim Boga da nisam u pravu. I danas bih volio da nisam u pravu!

Dakle, i ovakav izbor predstavljača je samo poruka da se svi trebamo okupiti oko zajedničkog kandidata na predsjedničkim izborima. Nije tajna da ja podržavam kandidaturu prof. dr. Miroslava Tuđmana, tj. da pripadam grupi oko akademika Ivana Aralice koji je to najavio u svom intervjuu «Hrvatskom listu». U «Večernjem listu» sam već spomenuo kako sam još 2000. na Amac mreži pisao (tada sam bio u Australiji) kako je HDZ odmah trebao odgovoriti na pokrenutu detuđmanizaciju (tj. rashrvaćivanje Hrvatske) i na napade na obitelj Tuđman najavom da će njihov kandidat na slijedećim predsjedničkim izborima biti upravo Miroslav Tuđman. Tako bi poručili da im nije samo važna vlast – jer će ići s kandidatom koji nije član HDZ-a. A takva poruka bi itekako trebala zabrinuti detuđmanizatore jer bi morali računati i na vrijeme kada će im opet jedan Tuđman biti predsjednik države.

S prof. Tuđmanom sam se upoznao tek kada je predstavljaо моју knjigu «Za hrvatsku Hrvatsku», dakle 2001. Njegovog oca, našeg Predsjednika, osobno nisam nikada upoznao. Posebno mi je bilo simpatično kako ga je zaintrigirao taj moj način pisanja, dakle to što prof. Tomac naziva «pisanjem matematičke istine u publicistici». Naime, želio je pročitati neku moju knjigu iz matematike. Srećom odgovorio sam ga od toga. Međutim, kada čitate njegove knjige vidjet ćete da ni on nije daleko o pisanja «matematičke istine». Druga zgoda je posebice neobična. U jednom svom radu došao je iz nekih statističkih podataka do jedne formule. Pokazao mi je taj rad i upozorio sam ga da je u matematici poznata metoda po kojoj može doći do takve formule. Bio sam šokiran kada je kompjutorski izračun potvrdio – s malim odstupanjem – ono do čega je on došao bez kompjutora. Ni danas mi nije jasno kako mu je to uspjelo!

A danas mi trebamo predsjednika koji je suprotnost sadašnjem. Dakle, čak i ono što bi se prof. Tuđmanu uzelo kao mana, npr. nije populist već vrhunski intelektualac, može se pokazati kao prednost. A da ne govorimo o tome da nam mediji neće biti dostupni. Ali, trebaju li prezimenu Tuđman i mediji?

Zato sam i rekao «Večernjaku da je Miroslav Tuđman naš najbolji mogući izbor. Uostalom to su već mediji i potvrdili. Spomenuto je niz imena. Uzbudilo ih je samo ime - dr. Miroslav Tuđman! Oni su svjesni koga se moraju bojati. Njihove reakcije pokazuju da nemaju namjere mijenjati svoju podaničku politiku prema Bruxellesu. Da su prihvatali Tuđmanovu kandidaturu, bili bi napokon i pobjednici na predsjedničkim izborima. Očito, kao i na prethodnim, draže im je izgubiti nego mijenjati taj podanički mentalitet.

A moraju se bojati i zbog činjenice da se ne može trpati u isti koš vodstvo i članstvo HDZ-a. Mnogi članovi HDZ-a misle isto što i mi. Mnogi od njih će glasovati za našeg kandidata.

Hoćemo li mi biti na visini zadatka? Hoćemo li se, kao na ovom predstavljanju, okupiti svi oko zajedničkog kandidata – onog kojega se oni jedino i boje?

Na kraju moram se zahvaliti Marku Perkoviću Thompsonu što je, kao i u Čavoglavama, prihvatio biti počasnim gostom ove promocije. U Čavoglavama sam spomenuo kako je Mladenka Šarić, u „Večernjem listu“ od 2. kolovoza 2008. navela moju tvrdnju da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata. Interesantno je da je to glavna tema najave današnjeg predstavljanja na Portalu za pisce, umjetnike, novinare i znanstvenike «Webstilus» tekstrom «Zaigrani akademik». Naime, ne prenose moju izjavu već tvrde da sam rekao kako je «Thompson najveći živući Hrvat». I tako naši pisci, umjetnici, novinarima (kojima to mogu i oprostiti) i znanstvenici (kojima ne mogu) pokazuju da ne razlikuju ove dvije tvrdnje. ne vide razliku između «jedan od najvećih» i «najveći». Uvijek se zabrinem nad hrvatskom znanostištu kada vidim da imamo i takove znanstvenike. I onda iz Instituta Ruđer Bošković šalju elektroničkom poštom obavijesti ljudima da svi vide koliko su glupi. Prirodoslovci kojima je strana logika. Nevjerojatno!

Kao, strašno je da ja nisam rekao da je to neki znanstvenik, a onda kažu kako se «poigravam cjelokupnom znanstvenom javnošću uvodeći i druge akademike u svoju igru i navodeći ih da srozavaju svoj ugled potpisivanjem nekakve peticije u obranu lika i djela najvećeg živućeg Hrvata, gore spomenutog pjevača...» Dakle «poigravam» se s desetak akademika i preko četrdeset sveučilišnih profesora, a oni kao žale što neko od takvih navodno po mom izboru

nije «najveći živući Hrvat». Ili se radi o piscu tko je toliko zaljubljen i moj «lik i djelo» da misli da je meni lako poigravati se s tolikim znanstvenicima. Inače sam tekst pokazuje uvjerenje autora u srpsku nadmoć nad Hrvatima, što je tipično za jugo-komuniste u Hrvatskoj: Zar je moguće da je netko živio u Beogradu, a ostao je Hrvat? Ili: Zar može netko biti Srbin rođen u Hrvatskoj, a voljeti Hrvatsku? Inače, iz njihova kuta zaista logična pitanja, jer oni žive u Hrvatskoj, vjerojatno se izjašnjavaju kao Hrvati, a i dandanas, kao i ranije, provode velikosrpske interese.

Naravno, mogao bih vas mnogo više zabavljati komentirajući ovaj priglup tekst, ali neću. Samo ču vas obavijestiti kako smo naš ugledni kolumnist Mate Kovačević i ja pri završetku sastavljanja knjige *Bilo je jednom i to u Hrvatskoj - Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*. Tu će znatno biti proširen onaj dio knjige koju danas predstavljamo o njemu. A knjiga počinje velikim Thompsonovim intervjuom u kome on govori i o našim otvorenim pismima povodom napada na njega!

Naravno, ne mogu ne iskoristiti prigodu za jedan mali komentar. Naše «ljevičare», jugo-komuniste ili – najbolje je reći – boljševike opet je Thompson uzbudio izjavom, koja je prva među izjavama tjedna za «Hrvatski list» od 11. rujna 2008.:

«Doći ćemo u Istru, Pulu, u Arenu, u krajeve gdje još ima komunizma. Ubit ćemo komunizam. Mi nismo nasilnici, pobijedit ćemo ljubavlju jer ljubav ruši sve zidove.»

HL se pita: «Što je to loše opet rekao Thompson?»

Naravno da je boljševicima, jer Thompson nije govorio Istranima već samo boljševicima kojih još ima u vodstvu IDS-a, loše sve što je rekao. Zar njima nije strašna i sama pomisao na smrt komunizma? Pa Hrvatska je jedina država u kojoj komunizam živi, u kojoj komunisti vladaju, a boljševici zabranjuju koncerte. I još im Thompson ponovo spominje ljubav, a nema većeg zločina za hrvatske boljševike od ljubavi prema hrvatskom narodu.

A ima i jedna mala nepreciznost i u Thompsonovoj izjavi. Naime, ne treba nigdje otići da bi ubijao komunizam. On to čini svojim pjesmama i svojim životom svakim danom. I zato ga toliko i napadaju!

DAMIR PEŠORDA

MATEMATIČAR KOJI SVOJ KREDIBILITET ULAŽE U OBRANU HRVATSKIH INTERESA

Nova knjiga *Zločinački sud u Haagu* akademika Josipa Pečarića predstavljena u Čavoglavama na 13. obljetnicu Oluje, a predstavljači su bili Damir Pešorda, dr. Josip Ćorić i dr. Slobodan Lang.

Nije nipošto slučajno da knjigu Josipa Pečarića *Zločinački sud u Haagu* predstavljamo danas i ovdje (op. a. Čavoglave, 5. 8. 2008.). Ne radi se samo o simbolici, nego se radi i o nastavku borbe za hrvatsku stvar drugim sredstvima. Slobodu i neovisnost našoj zemlji izborili su branitelji pod vodstvom prvog hrvatskog predsjednika, ali posao izgleda time nije bio dovršen. Svima su ovih dana puna usta branitelja, ali njihovo djelo, hrvatska sloboda i neovisnost, svakodnevno se ugrožava i umanjuje. Licemjerne su te pohvale, koje bi trebale izazivati ponos i snažiti domoljublje, a izazivaju samo gorak okus u ustima. Zašto? Zato što se hrvatska stvarnost ne poklapa sa slikom Hrvatske iz usta slatkorječivih političara. Hrvatski generali čame u haškom i hrvatskim zatvorima, hrvatskim se granicama sprdaju susjedi i redikuli poput Joška Jorasa, potpredsjednik hrvatske vlade slavi 27. srpnja dan kada su lički Srbi podigli ustanak. Najjunačkiji čin, ili bolje reći zločin tog njihovog ustanka 27. srpnja 1941. je da su izvukli iz vlaka drvarskog župnika koji se vraćao s hodočašća iz Knina, oderali mu kožu, nabili na kolac i pekli ga na ražnju. Uostalom, znamo kako to izgleda kada oni dižu ustanak. Eto, te i takve datume danas obilježava i slavi nekoć ponosna, Tuđmanova Hrvatska.

U Čavoglavama slavi narod, u Kninu paradira vlast

Između ostalog, i zbog toga je dobro da postoje ljudi kao akademik Pečarić, da govori i piše istinu danas kada su mnogi drugi

intelektualci odustali, preplašili se ili se jednostavno predali i prodali. Nekako je logično i da njegovu dvadeset drugu publicističku knjigu predstavljamo upravo na obljetnicu "Oluje" i upravo ovdje, u Čavoglavama koje su postale svojevrsno mitsko mjesto, mjesto gdje Dan domovinske zahvalnosti slavi narod, dok u Kninu paradira vlast.

Akademik Pečarić je matematičar, matematičar s daleko najvećim brojem znanstvenih radova objavljenih u relevantnim svjetskim publikacijama među hrvatskim matematičarima, jedan od najvećih naših živućih znanstvenika. Nedavno je njemu u čast bio održan veliki znanstveni skup o kojem je naš tisak sramotno šturo izvijestio. Neupućen čovjek mogao bi se začuditi: kako to da se prešuće znanstveni skup eminentnih svjetskih matematičara održan u Trogiru i posvećen jednom našem znanstveniku, a nekih drugih znanstvenika pune su novine i s povodom i (češće) bez povoda?

Međutim, nama koji živimo tu i koliko-toliko pratimo intelektualna previranja u ovoj zemlji, jasno je zašto je tomu tako. Akademik Pečarić jednostavno nije podoban. Medije i uopće javnu scenu u Hrvatskoj su od dvije tisuće do danas gotovo u potpunosti preuzeli tzv. ljevičari, a zapravo kriptojugoslaveni. Koji, kako im sve bolje ide, sve više gube ovaj početni "kripto" i sve otvorenije nastupaju kao obnovitelji "jugoslavenskog" kulturnog kruga. Zapravo odraduju svoj razdržavljajući posao za domaće i inozemne nalogodavce, čiji je, sad već očit, cilj obnova nekakve zapadnobalkanske asocijacije.

Ne smeta njima što je Pečarić čuven matematičar, nego im smeta što on kao čuveni matematičar svoj znanstveni i intelektualni ugled i kredibilitet zdušno ulaže u obranu hrvatskih interesa. Narušava im medijski konstruiranu, lažnu sliku hrvatskog domoljuba kao zatucanog i primitivnog "desničara". Smeta im što on u svojim briljantno napisanim polemikama, analizama i esejima secira i razobličava laži na hrvatsku štetu.

Knjiga o kojoj je danas riječ podijeljena u šest cjelina. U šarolikom rasponu tema od Haškog suda do prijepora u hrvatskoj znanstvenoj zajednici Pečarić razvija dramu recentne hrvatske stvarnosti u kojoj su uloge, čini se, unaprijed zadane. Uloga tragične junakinje Hrvatskoj, uloga produžene ruke usuda Haškom tribunalu itd. Ono što posebno smeta jest to da su dežurni tumači "hrvatske

krivnje" dobro raspoređeni domaći paraziti koji svoje projekte guraju uglavnom na račun poreznih obveznika otkako je Soros zavrnuo pipu. Njihovu mimikriju Pečarić razara svojim tekstovima već dugi niz godina. Logika, jasnoća i izravnost njegovo su glavno oružje. Kad tko od domaćih povjesničara zavapi "*Pa što hoće taj Pečarić, on je matematičar, a ne povjesničar!*"- možemo biti sigurni da je matematičar matematičkom preciznošću otkrio slabu točku povjesničareve konstrukcije. Sad to što su nekim hrvatskim povjesnicima milije konstrukcije negoli traganje za istinom, nije matematičareva krivica.

Autor se, uz povijesne prijepore, dohvaća i raznih aktualnih društvenih fenomena iz područja kulture i svakodnevnog života. Tu njegov precizni, analitički, gotovo znanstveni diskurs prelazi u esejistički. U tom smislu posebno bih izdvojio dva teksta iz druge cjeline: *Tko su arbitri hrvatske javne scene?* *Anacionalni jugonostalgičari* i *Thompson*. U prvom od tih tekstova Pečarić među prvima u hrvatskoj javnosti jasno, neuvijeno i, što je najvažnije, argumentirano progovara o tome kakva je stvarna uloga određenih javnika iz kulturnih i znanstvenih krugova u Hrvatskoj. Može se stoga reći da je Pečarić, u neku ruku, preteča teze admirala Domazeta o "vučjem čoporu" kao udarnoj šaci projekta destabilizacije Hrvatske i njenog uvlačenja u neke nove balkanske asocijacije.

U tekstu o Thompsonu autor raščlanjuje pravu pozadinu medijskog linča tog pjevača zabavne glazbe koji u svojim pjesmama jednostavno i srčano slavi neke osnovne ljudske vrijednosti, posebno domoljublje i vjeru. Lako je razabrati sjenu arbitra i zavijanje čopora u pozadini. Pečarić to i čini, precizno, duhovito i vehementno. Najnovije sramotne akcije koje ohrabreni nastavljači ustanka od 27. srpnja daleke 1941. poduzimaju protiv Marka Perkovića nisu, naravno, akademika Pečarića ostavile ravnodušnim. On je pokretač i prvi potpisnik dvaju pisama upućenih hrvatskoj javnosti, koje su potpisali brojni hrvatski uglednici i intelektualci, a u kojima se apelira na hrvatsku javnost da ne dopusti "zabranu hrvatske pjesme".

Intelektualac s vjerom u logiku

Osobno držim ta pisma vrlo važnim za aktualna događanja u Hrvatskoj, ali i za hrvatsku kulturnu povijest. Njihov inicijator, ali i svi potpisnici, tim činom obavljaju svoju obavezu intelektualca

prema društvu, i to u onom najpozitivnijem, najčasnijem smislu. Čini mi se da je ovo po prvi put u nekoliko zadnjih godina da hrvatski intelektualci nisu jednostavno odšutjeli jednu, slobodno se može reći, protuhrvatsku provokaciju, koja nije samo protuhrvatska, nego i uistinu protudemokratska po svojoj naravi. U normalnim demokratskim državama zabranjeno je zabranjivati koncerте!

Simptomatično je da su se na istoj strani u ovom unutarhrvatskom prijeporu našli najpoznatiji hrvatski matematičar, Pečarić, i najpoznatiji hrvatski pjevač, Thompson. To ukazuje na činjenicu da se o hrvatskim interesima na adekvatan način ne brinu oni koji su za to plaćeni, to jest političari, nego se tog posla moraju prihvatići ljudi kojima politika nije potrebna, koji imaju svoj ugled i svoje zvanje izvan i mimo politike. Ni Pečarića ni Thompsona u političku arenu ne vuče želja za slavom ili materijalnim probitkom, to su u stanju priskrbiti svojim radom i ugledom u poslovima kojima se bave, nego čisti, iskreni domoljubni impuls. Zato oni valjda i jesu danas ovdje s narodom, dok su oni, koji bi po naravi svoga zanimanja s narodom morali biti, negdje drugdje.

Posebne cjeline u knjizi čine autorovi tekstovi s predstavljanja vlastitih knjiga, kao i tekstovi o knjigama drugih autora. Tu se Pečarić otkriva kao intelektualac s nepokolebljivom vjerom u logos, to jest riječ, razum i logiku. Kvalitete njegova stila, jasnoća i preglednosti, i tu dolaze do izražaja. Tako da, govoreći o knjizi kojeg drugog autora, zna u nekoliko pasusa raščlaniti neku temu, izvući srž na površinu, sažeti bit neke povijesne kontroverze, o kojoj su napisani brojni tomovi knjiga, a da još nije na zadovoljavajući način razriješena. Govoreći, primjerice, o knjizi Ivana Strižića "Žrtvoslov slunjskog kotara", akademik Pečarić daje i brzopoteznu raščlambu "jasenovačkog mita", detektira njegove današnje promicatelje u ponešto ublaženijoj verziji, problematizira cijeli kontekst aktualnih tendencija zlouporabe povijesti ... A sve to potkrepljuje brojkama, citatima, paralelama i uokviruje tezom, ekspliziranom u spominjanom tekstu o "arbitrima hrvatske javne scene", koja se proteže kroz cijelu knjigu kao nit poveznica: *"Sve to skupa je jedna velika „igra“ koja treba ubiti ponos hrvatskih ljudi. Jer s ljudima bez ponosa lako je manipulirati. Takvi ljudi će ispunjavati sve ono što gazde od njih traže. Zato je kineski filozof i našao najbolju riječ*

za one koji pomažu svjetskim moćnicima u tome: najodvratniji ljudi!"

Završna skupina tekstova u knjizi, naslovljena kao *Ponešto o znanosti*, otkriva i onaj aspekt Pečarićevo rada koji je najširoj javnosti možda manje poznat. Javnosti. Pročitamo li pozorno tekstove iz ove završne cjeline u knjizi, uočit ćemo da autor i u uskom krugu svoje profesije (matematika) ili u nešto širem (znanost u cjelini) vodi one iste bitke kao i u tekstovima s temama općedruštvenog i političkog karaktera. Tu u jednom tekstu, naoko uzgred, iznosi i misao koja bi se, po mom mišljenju, mogla označiti kao svojevrsni autorov Credo koji povezuje njegov znanstveni i publicistički rad, ali i otkriva njegov intelektualni i ljudski habitus: "Jer istina je samo jedna – DVA i DVA je ČETIRI, a neistina imaš koliko hoćeš, i TRI, i PET, i ŠEST ..." Danas se tiska mnogo knjiga, različitih, ali onih koje prožete spomenutim načelom vrlo malo. Stoga će ova dvadeset druga publicistička knjiga akademika Pečarića, siguran sam, naći zahvalne čitatelje.

«Hrvatski list», 14. kolovoza 2008.

GOVOR PROF. DR. ZDRAVKA TOMCA

Akademik Josip Pečarić jedan je od najplodnijih hrvatskih publicista, pravi kroničar hrvatskog društva. Akademik Pečarić je istaknuti matematičar, ugledni svjetski znanstvenik. Zato su njegove publicističke knjige o bitnim procesima u političkom i društvenom životu Hrvatske, o borbi za istinu o Domovinskom ratu, o obrani hrvatskog identiteta i naše slobode vrlo zanimljive, jer u njegovim knjigama nema relativnih ocjena manipulacije, skrivanja istine ili prešućivanja istine. Pečarić je neposredan, jasan i uboјit u svojim ocjenama.

U pogовору knjige Damir Pešorda s pravom ističe kao bitnu činjenicu moto Pečarićevog publicističkog i intelektualnog djelovanja: "Istina je samo jedna, dva i dva je četiri, a neistinā imaš koliko hoćeš, i tri, i pet, i šest...". U društvenim znanostima - politologiji, sociologiji i drugima, postoji mogućnost manipulacije, postoji mogućnost relativizacije istine, postoji mogućnost prešućivanja pa i svjesnog iskrivljavanja istine. U matematici takva mogućnost ne postoji. U matematici dva više dva su uvijek četiri. Matematika ima gvozdenu logiku, tako da se činjenice ne mogu subjektivno prikazivati. Može se reći da Pečarić u svojim publicističkim radovima pokušava pisati matematičku istinu. Zato je ponekad za mnoge, navodno, preoštar, ekstrem, isključiv i nekooperativan. Zato što Pečarić govori i ono što se drugi ne usude reći. Dok mi, kritičari Haškog suda, oštriji i manje oštri, govorimo o nepravednom sudu, o političkom sudu, Pečarić daje pravu matematičku dijagnozu: Haški sud je zločinački sud.

On je zločinački ne zato što sudi za počinjene zločine u raspadu Jugoslavije i velikosrpskoj agresiji, nego je zločinački zato što se i sâm služi zločinačkim metodama u pretvaranju istine u laž, a laži u istinu. Pečarić dokazuje gvozdenom matematičkom logikom da je podizanje optužnica protiv nevinih ljudi, držanje nevinih ljudi nekoliko godina u zatvoru, pa onda puštanje tih ljudi na slobodu kao da se ništa nije dogodilo, težak zločin protiv slobode i dostojanstva čovjeka. Kako to Haški sud radi smisljeno, radi se o zločinu s predumišljajem, ne zločinu iz nehata, nego o zločinačkom pothvatu.

Za Pečarića organiziranje i djelovanje Haškog suda može se okvalificirati kao smišljeni zločinački pothvat protiv istine i pravde.

Ako se hrvatski narod krivotvorinama pokušava od žrtve agresije pretvoriti u agresore, ako se obrambeni rat i oslobođanje vlastite zemlje tretira kao zločinački pothvat, onda nema nikakve dvojbe da je tako smišljeno djelovanje suda zločinački pothvat protiv istine, slobode i pravde.

Zato mislim da je Josip Pečarić u pravu kada kritizira ne samo hrvatsku politiku koja je prihvatala takav zločinački sud kao navodni sud pravde, nego kada kritizira i nas kritičare toga suda što nismo dovoljno hrabri, što relativiziramo djelovanje toga suda i što se ne usudimo pravim riječima kvalificirati i opisati rad toga suda.

Meni se posebno svidiđaju oni dijelovi knjige akademika Pečarića u kojima on analizira i razotkriva bijedu hrvatske politike, posebno dijela hrvatskih političkih elita koji ne samo prihvaćaju zločinački sud u Haagu, nego ga i servisiraju i pomažu, koji čak uvjeravaju hrvatski narod kako se radi o судu pravde, i kako nema alternative nego poslušno izvršavati sve što se od nas traži. I sâm sam dosta pisao o djelovanju i postojanju haške mreže u Hrvatskoj, ustvari, o Petoj hrvatskoj koloni, bez koje Haški sud ne bi mogao djelovati kao zločinački sud protiv interesa hrvatskog naroda, ali s određenim ogradama za razliku od Pečarića koji bez ikakvih ograda i relativiziranja secira po imenu i prezimenu hrvatsku političku elitu.

Bezbroj je dokaza za djelovanje Pete hrvatske kolone.

Ona se nalazi u medijima u Hrvatskoj. Svi znamo da postoje novinari i urednici u Hrvatskoj koji dobivaju instrukcije u stranim veleposlanstvima, koji su stalni gosti na večerama i drugim seansama na kojima se daju direktive i dezinformacije koje treba proširiti. Kada je trebalo Hrvatsku pritisnuti onda su ti novinari širili tako dobivene dezinformacije o tome da je Gotovina, npr., u Hrvatskoj ili Hercegovini, da se skriva u samostanu, izmišljali su da je viđen na raznim mjestima u Hrvatskoj, izmišljali su jatake i širili su mnoge druge laži.

Ima bezbroj dokaza o tome da strane obavještajne službe slobodno vršljaju po Hrvatskoj, posebno MI6, da bitno utječu na izbore u Hrvatskoj, da imaju svoju mrežu preko koje mogu diskvalificirati političare koji brane nacionalne interese, a promovirati one koji će bespogovorno slušati strane gospodare.

Nema nikakve dvojbe da su hrvatske političke stranke, neke više, a neke manje, ekspoziture stranih gospodara, da se lažno predstavljaju da su hrvatske, iako su ustvari "Bruxellske", jer više rade na provođenju odluka i interesa "Bruxellesa" u Hrvatskoj nego što štite hrvatske nacionalne interese u Bruxellesu.

Postoje u Hrvatskoj političari na vrlo značajnim dužnostima koji su bitni oslonac zločinačkog suda u Haagu, koji pomažu taj sud, štite taj sud i dostavljaju materijale za zločinačko djelovanje toga suda protiv interesa hrvatskog naroda. Svjedočenje predsjednika Republike Hrvatske Stjepana Mesića, ima ključnu ulogu u krivotvorenim optužnicama protiv Hrvatske i hrvatskog naroda, protiv državnog i vojnog vodstva Hrvatske.

Postavlja se pitanje je li slučajno da je uz Mesića iz političkog vrha najčvršći oslonac hrvatske politike u Bruxellesu Vesna Pusić. Iako je izgubila izbole, postala je ključna osoba u Hrvatskoj i Hrvatskom saboru za suradnju s Europskom unijom.

U Hrvatskoj djeluju ljudi u sudstvu i tužilaštvu, i drugdje, koji su glasnogovornici zločinačkog suda u Haagu. Da absurd bude veći, mnogi hrvatski odvjetnici koji su zaradili ogromni novac kao odvjetnici optuženih, vrlo su sustavno u javnosti branili krivotvorene haške optužnice i Carlu Del Ponte, a ne svoje branjenike. Među njima zvijezda je Ante Nobilo.

Nema nikakve dvojbe da je Haški sud ne samo zločinački nego i politički sud, jer vrlo sustavno pokušava ostvariti određene političke ciljeve, pisati krivotvorenu povijest o raspadu Jugoslavije i krivotvorinama napraviti veliku povjesnu intervenciju u kojoj će se amnestirati krivac, a žrtva proglašiti krvcem.

Akademik Pečarić sve to vidi, kao što vide i mnogi drugi, ali za razliku od većine: i akademika, i intelektualaca i mnogih drugih ljudi, koji o tome šute, on piše i govori. On okuplja malu grupu hrabrih koja piše pisma, poduzima razne druge akcije kako bi prevladali letargiju u Hrvatskoj, kako bi potakle ljudе da se suprotstave i zločinačkom Haškom суду, i Petoj hrvatskoj koloni, i moralno korumpiranim hrvatskim političarima, koji služe stranim gospodarima, a ne vlastitom narodu. Pečarić prepoznaje, npr., zašto je i 8 godina nakon smrti Franje Tuđmana, Franjo Tuđman i dalje najnapadaniji hrvatski političar. Pečarić prepoznaje, detektira i opisuje na koji način u Hrvatskoj djeluju titoističke i

antituđmanovske snage, na koji način i zašto se diskreditira Katolička crkva i zašto se nastoji onemogućiti izražavanje bilo kakvog hrvatskog domoljublja. Pečarić zato u svom javnom političkom i društvenom djelovanju pokušava okupiti što veći broj intelektualnih domoljubnih snaga koje će se javno suprotstaviti policajcima ljudskih duša koji nastoje svako izražavanje domoljublja i ljubavi prema domu, obitelji, naciji i vjeri prokazati kao navodni šovinizam, konzervativizam, kao homofobiju, kao nešto natražnjačko i štetno. Pečarić u svojoj knjizi puno piše o Marku Perkoviću - Tompsonu, ustvari o fenomenu Tompson, preko kojega se lome koplja o tome kakva će Hrvatska biti. Postavlja se pitanje zašto je Tompson toliko na udaru, zašto se nastoji onemogućiti njegovo pjevanje, zašto se svi oni koji vole njegove domoljubne pjesme, pokušavaju diskreditirati i oblatiti. Postoji samo jedan razlog. To je strah od njegove popularnosti, od domoljubnog zanosa i od desetina tisuća ljudi koji na njegovim koncertima pjevaju i s puno emocija pokazuju svoje domoljublje, svoju vjeru u hrvatski nacionalni identitet, svoju ljubav prema domu, domovini i svojoj katoličkoj vjeri, koja je bitni dio identiteta hrvatskog naroda.

Zahvaljujem akademiku Pečariću što me je pozvao da govorim o njegovoj knjizi. To tim više što se u našim javnim istupima u mnogim stvarima razilazimo, što o nekim pitanjima različito mislimo. Međutim, u bitnim pitanjima se slažemo. U ovoj knjizi akademik Pečarić u poglavljju "Hrvatska danas", odnosno u I. Glavi toga poglavlja: "Sadašnji trenutak u Hrvatskoj" navodi šire citate iz moje knjige "Tuđmanizam i mesićizam" u kojoj u predizbornu vrijeme pišem o opasnostima koje prijete Hrvatskoj ako pobijedi trijumfirat MPM - Milanović, Pusić, Mesić. (str. 101. - 110.)

Pečarić navodi deset točaka iz moje knjige "Tuđmanizam i mesićizam" u kojem ukratko opisujem što bi se dogodilo s Hrvatskom ako bi pobijedio na izborima trijumfirat MPM. Pečarić se slaže s tih deset točaka, ali mi prigovara što sam bio naivan, što sam dao podršku Sanaderu i HDZ-u kao manjem zlu, kako bi se spriječila pobjeda trijumfirata MPM, te tvrdi da nema razlike između Sanadera i Mesića, između Sanadera i Milanovića, i Vesne Pusić. Pečarić mi prigovara da nije u redu optuživati Milanovića, Mesića i Pusiću za nešto što je odavno prihvatio Sanaderov HDZ. Pečarić smatra da nema razlike i da sam pogriješio što sam u Sanaderu i

HDZ-u video manje zlo te tvrdi da sam time pomogao da nakon izbora Sanader, Milanović, Mesić i Pusićka ostvare onih deset točaka na koje sam upozoravao.

Za nekoliko mjeseci će biti godinu dana od izbora, pa je moguće već na temelju prakse ocijeniti u kojoj mjeri sam bio naivan jer sam pretpostavljao da će Sanader i HDZ čvršće braniti hrvatske nacionalne interese nego što bi to činio trijumfirat Milanović, Pusić, Mesić.

Priznajem da sam očekivao više. Ali mislim da nije moguće osporavati neke rezultate koji su postignuti. Sanaderova politika prema Bosni i Hercegovini ipak je u praksi različita od Mesićeve, Milanovićeve i Pusićkine politike. I odnos prema Domovinskom ratu, prema Crkvi, usprkos razočaravajućeg ponašanja HDZ-a u donošenju Zakona o suzbijanju diskriminacije i nekim drugim konkretnim pitanjima, ne može se izjednačiti s Mesićevom, Milanovićevom i Pusićkinom politikom. Slažem se da treba pritiskati i kritizirati i Sanadera i HDZ, ali mislim da nije dobro da se izbrišu sve razlike, čak da se tvrdi da bi za Hrvatsku bilo bolje da je na vlast došla anacionalna ljevica, jer se ona, navodno, ne bi usudila tako drastično izdavati nacionalne interese kako to čini Sanader i HDZ u svojoj pokorničkoj politici prema stranim gospodarima.

Pred nama su predsjednički izbori. Upravo zato što se u nekim bitnim pitanjima i SDP i HDZ na vrlo sličnim pozicijama, trebalo bi jasno formulirati strategiju kako doći do trećeg rješenja, kako se udružiti u kandidiranju nestranačkog kandidata koji bi mogao čvršće braniti hrvatske nacionalne interese. Mislim da to mora biti kandidat građana: intelektualac, domoljub, sposoban čovjek, emocionalni Hrvat i vjernik, dobar organizator i čovjek koji ima viziju kako u uvjetima 21. stoljeća formulirati novu nacionalnu politiku, kako dobiti podršku naroda, kako prekinuti hrvatsku šutnju. To ne može biti kandidat ni ljevice, ni desnice. To mora biti kandidat građana, domoljuba i vjernika, emocionalnih Hrvata, poštene Hrvatske, čovjek čistih ruku koji će osigurati demokratsku budućnost Hrvatske i novu hrvatsku slogu bez koje nema budućnosti. Zato ne smijemo nasjedati na političke i medijske podvale, koje nastoje diskvalificirati unaprijed svakog kandidata koji nije pod kontrolom bilo HDZ-a, bilo SDP-a i HNS-a.

Predsjednik Hrvatske po Ustavu je nestranačka osoba, neideološka osoba, on se mora jednako odnositi prema lijevima i desnima. To ne može kandidat HDZ-a ni SDP-a. To može samo nestranački kandidat iza kojeg stoje građani i njihove institucije, domoljubi i vjernici, dakle, većinska Hrvatska.

Da bi došli do takvog kandidata mora se svestrano i objektivno procijeniti stanje u Hrvatskoj i Mesićeva vladavina, kako ne bi dobili novog Mesića koji će smjenjivati hrvatske generale, lažno svjedočiti protiv Hrvatske i prijetiti biskupima, te rehabilitirati komunistički antifašizam kao navodni temelj ove Hrvatske, a rušiti Domovinski rat kao jedini mogući temelj demokratske Hrvatske.

Uvjeren sam da će akademik Pečarić i dalje otvoreno, iskreno i istinito secirati hrvatsko društvo i poticati mnoge da prekinu svoju šutnju kako bi izašli iz sadašnjeg stanja u kojem se sve više domoljublje i ljubav prema domu, obitelji, domovini i vjeri pokušava sotonizirati, pa čak i zabraniti javno izražavanje.

Ovdje je danas hrvatski branitelj i pjevač, Marko Petković - Tompson počasni gost, kao simbol koji svojim pjevanjem i domoljubljem potiče nas Hrvate da izađemo iz letargije i da sami odlučujemo o svojoj sudbini, da budemo svoji na svojem.

Rekao sam jedanput Tompsonu: "Hvala Vam, jer Vi svojim pjesmama možete učiniti više za hrvatski narod nego sve naše knjige, članci i govor." "

Zato mi je izuzetno drago gospodine Tompson, što ste svojom nazočnošću došli dati podršku akademiku Pečariću i svima nama koji se knjigom i pisanjem na svoj način borimo da tisuće Hrvata mogu slobodno na vašim koncertima izražavati i svjedočiti svoju ljubav prema domu, obitelji, Domovini i Bogu.

Hvala Vam!

DAMIR PEŠORDA

MJESEC IZNAD SVILAJE

Negdje sam čuo ili pročitao da je u Hrvatskoj teško biti glup. Zbog prejake konkurencije. Stoga se, oboružan tom dosjetkom kao svojevrsnim alibijem i – zlu ne trebalo – odstupnicom, upuštam u područje koje nije moje i koje me, istini za volju, previše ne tangira. U područje glazbene kritike! Razlog tome nije iznenada pobuđeni interes za domaću lakoglavzbenu scenu kojom žari i pali najbolja glumica među *pevaljkama* i najbolja *pevaljka* među glumicama – Severina Vučković, nego neumjerena politizacija jednog estradnog fenomena. Fenomenu je ime Marko, prezime Perković, rodno mjesto i izvor inspiracije selo Čavoglave ispod planine Svilaje, a koncerti mu izazivaju pravu uzbunu u SAD-u, Kanadi, Njemačkoj, Švicarskoj, Nizozemskoj, Australiji, Izraelu, Bosni, Srbiji, valjda i Zelenortskom otočju. Makar nisam siguran, ne stignem pratiti njihov tisak.

Prošlog ljeta sam potegao s Paga, gdje smo ljetovali, u Čavoglave na svojevrsnu alternativnu, običnom puku puno dražu od službene, proslavu Dana domovinske zahvalnosti. Htio sam djeci pokazati kako to izgleda prije no što ih generacijski val odnese na neke drukčije veselice i neki drugi tip glazbe. Dernek k'o dernek, ništa posebno: šatori, ugažena zemlja, pivo u plastičnim čašama, puno crnih majica i bijelih košulja ... Koncert je počeo kasno: Mate Bulić, čije su pjesme, na moje iskreno iznenadenje, ljudi oko mene pjevali od riječi do riječi, potom hip-hopери koje ljudi, čini se, nisu baš "doživljivali", ali su ih pristojno odslušali, a onda ... mjesec iznad Svilaje! Ne znam je li tome kumovala kakva atmosferska pojava, planinski zrak i ambijent na visoravni surove ljestvite ili nešto drugo – ali nikada dotada nisam vidio tako upečatljivu i veliku mjesecu kuglu. Pomolila se iznenada iznad vrha Svilaje i stajala je gore, jasno se ocrtajući na vedrom tamnomodrom noćnom nebū, kao otjelotvorene neke neizrecive tajne spuštene gotovo nadohvat ruke. I, doista, činilo se da bi čovjek, kad bi se uspeo na Svilaju, mjesec mogao dotaknuti rukom. Svjestan sam da prethodne rečenice

zvuće naivno i odaju djetinjastu fascinaciju svijetom običnih prirodnih pojava. Ipak, uprava takva fascinacija, to ljudsko "čudenje u svijetu" u temelju je svake ljudske spoznaje, a nebeske pojave u tom čudjenju imaju vrlo važno mjesto. Nije slučajno da su gotovo sve drevne civilizacije imale vrlo razvijena astronomска opažanja i znanja. Utvaram si da se nešto od te drevne mladosti čovječanstva dalo osjetiti i u tom izlasku mjeseca iznad Svilaje. Onda je počeo pjevati Thompson, djeca su već bila umorna, a i mene su već pomalo boljele noge od dugog stajanja, svejedno ostali su gotovo do kraja koncerta koji se rastegao do kasno iza ponoći.

Naoko (i nauho) šaroliko mnoštvo lakoglazbenih oblika možda je najbolje obuhvatiti nepretencioznim nazivom – zabavna glazba. Razne vrste i podvrste roc'n'rolla, jazz, rap i hip-hop, techno, ambijentalna glazba, šlageri, šansone, turbo-folk, etno itd. – sve su to zapravo, manje ili više organizirani i uređeni, "paketi" buke kojima je glavna svrha da oraspolože, rastuže, rasplešu, raspomame, razigraju, opuste ili na koji drugi način razonode, dakle, zabave publiku. Da stvar bude još jasnija, svi oni vuku korijene iz klasične europske glazbe, pa čak i u slučajevima kada su neki glazbeni trendovi importirani u našu kulturu, bivaju prilagođeni eurocentričnoj tonalnosti. Svi žanrovi zabavne glazbe, rekoh već, temelje se na pojednostavljenim, reduciranim uzorcima iz klasične glazbe. Pravidna žanrovska raznolikost proizlazi iz jednostavnog trika koji se sastoji u tome da svaki žanr preuzima jedan od struktturnih elemenata klasične glazbe i inzistira na njemu. Rock, pop, šlageri, narodnjaci i slični žanrovi tako inzistiraju na melodiji, rap i hip-hop na ritmu, a jazz, new age i neki drugi najveću pozornost posvećuju harmoniji i instrumentaciji.

U tom kontekstu doista nemaju previše valjanih glazbenih razloga oni koji rogo bore protiv turbo-folka, a uzdrhte od taktova neke skladbe Arsena Dedića ili Đorda Balaševića. Klinci koji slušaju Hladno pivo, moram priznati, u pravilu su inteligentnija djeca od one koja slušaju Seku Aleksić. Međutim u glazbenom smislu nema bitne razlike. Glazbeni obrasci u koje svoje stihove ugurava Mile Kekin, kao i glazbeni obrasci u koje kavanski *dert* pakiraju narodnjaci - u biti su unaprijed stvoreni kalupi koji perpetuiraju sami sebe. I to ne tako različiti kalupi kako se u prvi mah čini. Natruhe orijentalnog kolorita u turbo-folku, štoviše, mogli bismo danas u vremenu

multikulturalizma kao trenda smatrati svojevrsnom prednošću, premda ne i originalnošću. Disonantni tonovi koji bi unosili nemir, pitanje ili, ne daj Bože, kakvu glazbenu misao, poticajnu za mišljenje općenito, u zabavnoj glazbi nemaju mjesta. Zato sam volio Johnnija B. Štulića. Siromah, loše je svirao, pa su pogrešno ili na krivom mjestu odsvirani akordi njegove gitare lebdjeli u zadimljenoj prostoriji nekadašnjeg SKUC-a kao nestasni uskličnici i upitnici u spomenaru djevojčice netom stasale u djevojku ... I ukazivali na mogućnost jednog drugačijeg života. Koji se, kao što danas znamo, neće ostvariti.

Ono po čemu se lakoglavbeni žanrovi značajnije razlikuju su tekstovi. Postoji tako predodžba o banalnim šlagerima, prizemnim narodnjacima i angažirano rocku. Međutim, dalo bi se i o tome raspravljati. Hip-hop se pjesme tako, primjerice, sastoje od ritmičkog skandiranja manje ili više uspješnih kalambura u kojima je rima po principu "što mi prvo naleti" glavni organizator sirovog materijala. Tako zamišljeno pjesništvo svojevrsno je ostvarenje starog utopijskog proročanstva da će jednoga dana "svi biti pjesnici". Nevolja je samo u tome što je to izrazito loše pjesništvo koje možda pomaže bubuljičavom klincu iz predgrađa da se "kreativno istrese", ali mislećem biću, kakvo čovjek navodno jest, ne kaže gotovo ništa više od upute na plastičnoj boci *Domestosa* koje iz dosade pročita sjedeći u zahodu. Zapravo, uputa mu o svijetu i poretku svemira kaže puno više. Unatoč tome, jednog nabijenog mladića s izrazitim bosanskim naglaskom, kojeg sam prije izvjesnog vremena čuo na televiziji kako nekome imaginarnom opetovano psuje mater, ili jednog još nabijenijeg iz Splita, koji je cijelu "pjesmu" sklepao o svom doživljaju s paukom – u ovim krajevima veličaju kao velike pjesnike urbane mladeži.

Thompsonova je prednost što nije urban. Barem ne na gore opisani način. On se drži svoga mjeseca iznad Svilaje. Eksplozija emocija kojom počinju njegove Čavoglave i nastavlja se, ne gubeći tempo i silinu, do kraja svojevrstan je raritet u našoj zabavnoj glazbi. Kao takva pjesma je instinkтивno bila prepoznata i u ono ratno vrijeme i postala najpopularnijom pjesmom obrambenog rata Hrvatske protiv agresora. Snimane su tada i mnoge druge pjesme, od *Moje domovine* do *Danke Deutschland* i *Garde hrvatske*, uloženo je u njih puno više novaca, svirku, aranžman i produkciju odradili su

puno školovaniji i iskusniji glazbenici od Marka Perkovića, ali nijedna od njih nema ono jedinstvo emocije, energije i izričaja kao Čavoglave. Kasniju Perkovićevu karijeru nisam pratio, čuo sam na nekoj radiopostaji pjesmu *Grkinja* i sa žaljenjem konstatirao: *Još jedan križanac Stavrosa i Siniše Vuce*. Međutim, nakon izvjesnog vremena s *Vjetrom s Dinare* Thompson se vratio. Osjetilo se da je našao svoj autohtonji izričaj, svoj krug tema, vlastito vrelo osjećajnosti iz kojeg će crpiti.

Nisam baš preveliki ljubitelj lake glazbe. Pogotovo nisam nikakav Thomsonov *fan*, kako se to danas kaže. Međutim, ne mogu ne prepoznati u njegovim pjesmama nešto od one iskonske nepatvorenosti. Thompson je iz kraja i podneblja gdje je još donedavno bio živ onaj mitski svijet neposrednosti gdje su vile bile vile, hajduci hajduci, veliki hrastovi i velike stijene imale imena, Bog i Vrag se otimali za ljudsku dušu, a život ljudski imao smisao koji ga je nadilazio. To ostavlja traga. Taj trag prepoznaće se u Thompsonovim pjesmama kolikogod ga aranžman i produkcija prigušivali.

Epski zamah Thompsonova doživljaja svijeta ima autentičnu zavičajnu podlogu, njegov "dida" kao da snosi u kamen uklesane zakone s planine Svilaje, zavičajnog Sinaja, a njegova "Diva Grabovčeva" kao da ih oplemenjuje kršćanskom ljubavlju i gotovošću na žrtvu. Naravno, to je skandalozna patetika u skeptičnom svijetu koji nas okružuje. No s tom patetikom Thompson zasada dobro izlazi na kraj. Nisam, međutim, siguran za onaj dio njegovih slušatelja koji nakon njegova koncerta neopterećeno nastavljaju s ciničnom praksom. Pa bilo to u vidu odlaska na "opuštanje" u *Ludnicu*, razbijачkog navijačkog pohoda gradskim ulicama ili politikantskim manipulacijama i beskrupuloznim bogaćenjem na račun slabijih. Ali: to je život; bogatiti se ionako teško može na račun jačih.

U svakom slučaju, Thompson je postao svojevrstan fenomen. Svaka vijest o njemu na internetskim portalima izazove hrpu komentara. Jedni ga psuju, drugi ga hvale, a sve se na kraju svede na žestoku borbu između "žestokih Hrvata" i još žešćih "Jugovića". Kako se "jugoslavija" (malim slovom pišem jer takve države više nema, a itekako je živo izvjesno stanje duha, moglo bi se reći, gotovo svojevrsni novobalkanski *Zeitgeist*) u posljednje vrijeme nosi, rijetki

su intelektualci koji će se usuditi štogod pozitivno reći o Thompsonu. Izdvojio bih ipak dvojicu kojima ideološki deterdženti nisu sasvim isprali mozak. Svojedobno je Miljenko Jergović, ozlovoljen iznenadnom Thompsonovom popularnošću, u *Globusu* pokušao sasjeći *fenomen* u korijenu. Međutim, uz mnoštvo zajedljivih primjedaba, otele su mu se preko volje i dvije-tri nemamjerne pohvale. Pa tako pripovijeda o zgodici koja ga je, priznaje, zatekla: kako je neki stranac, valjda Nizozemac, pasionirani skupljač glazbe iz egzotičnog dijela Europe, tražio upravo Thompsonove snimke. Jergović, kudikamo bolji pisac od Tomića ili Pavičića i puno istančanijeg ukusa, ne može ne shvatiti Nizozemčeve razloge kolikogod se gradio da im se čudi, on shvaća da stranca ne zanimaju papazjanije o ustašluku i spornoj ikonografiji, zanima ga ona energija koja pršti iz Thomsonova nastupa i ona antejska, tako neobična zapadnim Europljanima, izvornost u njemu. Jergović sve to prepoznaće pa i svoju neplanirano priznanje pokušava amortizirati usporedbom Thompsona s kakvim hard-rokerom iz bosanske provincije – recimo Doboja ili Tešnja – iz ranih osamdesetih prošlog stoljeća. No, kada bi u tome i bilo nečega, što ćemo s najvećim dijelom repertoara *Bijelog dugmeta* ili *Diviljih jagoda*!?

Istini za volju, osnovna struktura Thompsonovih pjesama poznata je i gotovo šablonizirana u tradiciji roc'n'rolla. No, o strukturalnoj zatvorenosti i posvemašnjoj neinventivnosti cijelog spektra žanrova zabavne glazbe već sam govorio. U tom smislu domaći bendovi koji slove kao ikone tzv. urbane mладеžи, nisu ni u kakvoj prednosti pred Thompsonom. Dapače! U Thompsonovoј izvedbi žestoki se rokerski okvir amalgamira onim nepatvorenim zavičajnim, epskim, štoviše primordijalnim impulsom! U kojem krik slavi trenutak vlastite artikulacije – rađanje glazbe! U toj se izvedbi prepoznaće daleki odjek gange, rere i ojkanja, vjerojatno najoriginalnijeg i najizvornijeg hrvatskog glazbenog izričaja. Međutim, naši muzikolozi, opterećeni kolonijalnim refleksom, idu originalnost i izvornost tražiti negdje drugdje, a gangu preziru. (Koliko doista držimo do vlastite tradicije, pokazuje i činjenica da program za hrvatski jezik i pravopis ugrađen u moj kompjuter – ne prepoznaće riječ "ganga" i podcertava je kao pogrješnu!) Zato interes pokazuje jedna krhka Francuskinja, koju u Hercegovini od milja zovu Ana, i koja sustavno već nekoliko godina proučava gangu. Čak

je i gangati naučila! Nije isključeno da za koju godinu iz Francuske doznamo da je ganga itekako dostoјna muzikološkog interesa!

Drugi intelektualac koji se nije o Thompsonu libio pozitivno govoriti je glazbeni kritičar Darko Glavan koji ga je, pokušavajući ga smjestiti u neki širi kontekst zabavne glazbe, usporedio s Brucem Springsteenom. Ali nije to isto, graknuli su domaći mudroseri. Kao što nije isto biti rođen u Americi i biti rođen u Hrvatskoj! Slažem se nije isto. U Americi nemaju Dioklecijanovu palaču ni crkvicu Svetog Spasa, a ni mjesec im nije ravan onom iznad Svilaje.

Da rezimiram, glazba nipošto ne može biti stvarnim uzrokom tolike averzije stanovitih krugova prema Thompsonu. Problem je, dakle, u stihovima. U prostodušnom i oduševljenom domoljublju koje iz njih izbjiga. No poetska jednostavnost i čistoća u tekstnoj strukturi Thompsonovih pjesama mogu zavarati. Thompson i ljudi s kojima radi pjesme izgleda da su svjesni značenjskog viška koji njegovim uradcima osigurava epsku podlogu iz koje izrastaju. I onaj etički i kulturni kod puka dalmatinskog zaleđa kojim se osim Aralice, nažalost, nitko u našoj umjetnosti nije sustavnije bavio. Da je tome tako, dokaz je i citat iz opere *Ero s onoga svijeta*, citat koji je sam po sebi i u Gotovčvoj operi svojevrstan citat!

O nekakvoj poeziji u tekstovima lakoglasbenih pjesama može se govoriti samo uvjetno. Nekoliko zgodno sročenih misli ili parola upakiranih u zavodljivu ritamsko-melodijsku ambalažu mogu ostaviti dobar dojam, podići raspoloženje, ali svrha istinske poezije nema ništa zajedničko s tim. Uostalom, svrha poezije je poezija sama, intuitivno dodirivanje biti. Moj prijatelj i vrstan intelektualac, Benjamin Tolić, skrenuo mi je pažnju na fascinantan detalj iz jedne hrvatske lirske pjesme iz srednje Bosne. Okvir je otprilike sljedeći: hajduci napadnu svatove i otmu mladu, i tada kada bismo očekivali da joj učine što već drumski razbojnici otetim nevjestama čini, dolazi taj fascinantni detalj dostojan *Eneide* ili bilo kojeg velikog pjesnickog djela iz starine – hajduci otetu djevu stavljaju na čelu da im svojim bijelim licem osvjetjava put, "mračne staze i bogaze". To je najčistije i najuzvišenije ostvarenje platoske ideje u umjetničkom tekstu, ono što fascinira jest da je ogrubnjelim, primitivnim hajducima i samoukom narodnom pjesniku intuitivno jasno i u praksi dostupno ono što je vrlim teoretičarima samo teorijski jasno, a u praksi nedostupno!

Nešto od tog sjaja čistog ženskog lica, što obasjava "mračne staze i bogaze" pada i na Thompsonovu pjesmu o *Divi Grabovčevoj*. U tom rasponu između „divnog sjaja u očima naših žena“, Divina sjaja, i "šamara" dragoj ženi u pjesmi urbanog Mile Kekina (koja je, čini mi se, čak korištена u propagandi protiv nasilja nad ženama!) zbog kojeg "lirski subjekt" *kao* žali – sadržan je sav paradoks hrvatskog "napretka" od "čoškastoglave" epike do "jajoglavog" urbaniteta.

Jučerašnji koncert Marka Perkovića Thompsona na Trgu bana Jelačića prošao je u najboljem redu. Bio sam nekih pola sata na Trgu, tek da osjetim atmosferu, video sam raspjevane djevojke i mladiće, obitelji s djecom, razgaljene branitelje ... Televizija je ipak uspjela pronaći jednog mladića sa stiliziranim "U" na kapi. Jedan ali vrijedan! Što bi oni bez njega! Baš se nešto pitam zašto netko od tih novinarskih laprdala već jednom ne počne raditi svoj posao i ne pronađe tu junačinu da s njim naprave intervju!? Pa priupita momčinu zašto s tom kapom na glavi, kad je već "ustaša", nije pošao neki dan u Kumrovec. Prave ustaše se nisu bojale partizana. Novine javljaju da je na koncertu bilo 60 000, spokojno množim sa dva. Ne samo zato što sam bio tamo i video, nego i stoga što previše znam o "osebujnom" pristupu naših novina brojkama.

Toliko. Članak je gotov. Kasno je. Prilazim prozoru da uhvatim malo svježeg zraka. Na parkiralištu ispod prozora ulična svjetiljka. Velika, bijela kugla. Usپorediva s onim mjesecom iznad Svilaje. A ipak – kolika razlika! Kao između pjesme o *šamaru* i pjesme o *Divi Grabovčevoj*.

«Hrvatski list», 5. lipnja 2008.

**J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ
VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB,
2009.**

**JOSIPOVIĆ PREDSTAVLJA MESIĆEV
HAAŠKI KONTINUITET**

Damir Pešorda u "Hrvatskom listu" 2. srpnja 2009. piše o kandidatima za predstojeće predsjedničke izbore pa kaže: "Treći kandidat je, po mojoj procjeni Ivo Josipović. Čini mi se da Ljubo Jurčić teško može u unutarstranačkim izborima pobijediti Josipovića, koji je pravi kandidat šefa stranke, a i Mesić mu je skloniji nego Jurčiću. U protivnom, to jest ako slučajno pobijedi Jurčić, trese se Milanovićev položaj prvog čovjeka SDP-a. Dakle, Sanader, Josipović i Tuđman. Pa, vi birajte!"

Na prvi pogled izgleda kao da se Pešorda prevario kada je spomenuo Sanadera jer je nedugo potom Sanader dao svoje ostavke. Međutim, sutradan po podnošenju te ostavke sam je prokomentirao (vidjeti "Hrvatsko slovo" od 10. Srpnja 2009.):

"Nema dvojbe da je Sanader želio ući u predsjedničku utrku. A za izbore je uvijek morao nastupati državotvorno. Sukob sa Slovincima ili nova politika približavanja Hrvatima BiH su izgleda zasmetale gazdama. Kada jednom prihvatiš biti sluga, od tebe se ne očekuje da možeš bilo što raditi bez njihova odobrenja, zar ne?"

Naravno, iz onoga što je rekao vidljivo je da nije potpuno otklonio svoju predsjedničku kandidaturu, tj. je li sve samo igrokaz za tu kandidaturu. Pitanje je hoće li se događanje „HDZ-ova naroda“ i pozivi za njegovo uključivanje u spašavanje države dogoditi već na predstojećem saboru HDZ-a ili, s obzirom da narod pamti najviše šest mjeseci, uloga Jadranke Kosor je da na svoja leđa preuzme svu odgovornost, a da onda događanje „HDZ-ova naroda“ natjera Sanadera da se „žrtvuje“ i prihvati „spašavanje“ države kao budući predsjednik države.”

Čini mi se da je danas sve više ljudi sklono takvome promišljanju, pa Pešorda nije pogriješio ni u toj procjeni.

Završili su izbori u SDP-u. Njihov kandidat za predsjednika RH je – kao što je Pešorda predvidio - prof. dr. sc. Ivo Josipović.

Zapravo ti izbori su bili itekako značajni za samog Milanovića jer su ti izbori zapravo dali sliku samog SDP-a. Sada zna: ima preko 61% onih kojima je draga pjesma „Od Vardara pa do Triglava“, i skoro 39% hrvatskih ljevičara.

Prva izjava Josipovića je zanimljiva – pozvao je da mu se pridruže svi kojima je do demokracije, slobode i pravde.

Tako je Milanović dobio kandidata s kojim se i dalje može boriti za slobodu koju su im oduzeli Tuđmanov HDZ i hrvatski branitelji.

Pešordinom komentaru dodao bih još i to da je Josipović mnogo pogodniji za svjetske moćnike, jer oni očekuju ono što je najavio Josipović – kontinuitet Mesićeve politike.

A to dobro znaju i u SDP-u. Pa Haaški krivokletnik i jest postao i ostao predsjednikom države zbog svojih haaških krivokletstva i svega onoga što je učinio za taj sud: zahvaljujući njegovu svjedočenju Hrvatska je optužena za agresiju na BiH, dostavio je mimo zakona sudu u Haagu ogroman broj tajnih dokumenata jer je taj sud sam konstatirao da ne može tražiti tako veliki broj tajnih dokumenata, davao ih je i medijima, a kad je trebalo ti dokumenti su i krivotvoreni kao i onaj uoči Oluje.

Spomenimo i najnoviju njegovu potporu tom sudu oko topničkih dnevnika kojom poručuje hrvatskom narodu da su narod drugog reda. Naime, ti topnički dnevničari su važni sudu u Haagu jer je u „prekomjernom granatiranju“ Knina poginuo JEDAN Srbin. A to je za taj sud i za Mesića očito mnogo značajnije od mnogih poginulih

Hrvata prilikom granatiranja hrvatskih gradova od Vukovara do Dubrovnika.

Pa zar taj kontinuitet i ne označava Josipović svojom izjavom o pravdi. Ipak je značajnije to što je ubijen jedan čovjek od mnogobrojnih „životinja“, zar ne?

Sjetimo se da su i Mesić i Josipović pravnici koji su nas ovo vrijeme učili da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost. Pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju. To znaju obojica, ali uvijek je dobro pokazati svjetskim moćnicima da im je važnije njihov interes od vlastite struke. Uvijek je dobro pokazati da si dobar sluga i da ne trebaju bolje od njih, zar ne?

I tu je zasluga Josipovića itekako velika jer je on professor na Pravnom fakultetu pa je uspio osigurati skoro potpuni muk hrvatske pravne znanosti. Da nije tako koji bi se profesor usudio govoriti takove gluposti. Da je on u svemu tome bio glavni pokazuje i knjiga: *Responsibility for war crimes : Croatian perspective - selected issues* / Ivo Josipović, ed. - Zagreb, Pravni fakultet, 2005. - (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicæ Zagrabiensis).

U Uvodu Josipović kaže: "Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje *ad hoc* tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja s Haškim tribunalom, a njezina budućnost u Europi i dalje ovisi uglavnom o njezinoj vezi s Haagom i ratnim zločinima općenito. Hrvatski su sudovi sproveli brojne sudske procese vezane uz ratne zločine, no njihovo iskustvo i (pravne i političke) posljedice tih procesa nisu još uvijek jasne. Štoviše, za vrijeme utemeljenja Međunarodnog kaznenog suda, Hrvatska je bila među onim zemljama koje su aktivno i snažno podupirale njegovo utemeljenje, preko 'Grupe istomisljenika'. No ipak, pitanje odgovornosti za ratne zločine često je stvaralo različite emocije i različite profesionalne, političke i moralne stavove i u široj javnosti i među pravnicima u Hrvatskoj. To je nedvojbeno bilo jedno od pitanja koje je u najvećoj mjeri

zaokupljalo hrvatsku javnost u zadnjih petnaest godina. U svakom slučaju, pitanje odgovornosti za zločine počinjene tijekom posljednjeg rata ostat će relevantna tema još dugo vremena, a njezin će odgovor odlučiti o budućnosti Hrvatske. Zbog važnosti novih tendencija u međunarodnom kaznenom pravu za Hrvatsku, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, s potporom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, započelo je projekt pod nazivom „Hrvatska i međunarodno kazneno sudovanje.“ Ova je knjiga rezultat prve faze rada na ovom projektu, u kojoj mnogi hrvatski pravni stručnjaci sudjeluju kao istraživači. Cilj projekta je promicati proučavanje međunarodnog kaznenog prava i odgovornosti za ratne zločine u hrvatskoj pravnoj znanosti.“

Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih koji se brane. Potom su stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU predstavili svoj projekt o „zločinačkom pothvatu“. Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da Sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije“ služi samo za obranu agresije i agresora. Na to sam ih osobno upozorio u diskusiji. Srećom prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Poznato je da su mnogi stručnjaci zbog toga i napuštali taj sud.

Horvatić je potom sudjelovao na znanstveno-stručnom skupu *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?».* u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine. Naime, poslije tog skupa HINA je izvjestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

«Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zloporabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe.

Govoreći na današnjem, trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?", koji je u Zagrebu okupio poznate pravne stručnjake, povjesničare, akademike i neke članove hrvatske Vlade iz vremena srpske agresije na Hrvatsku, profesor emeritus Željko Horvatić istaknuo je kako je glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, jer kontinuirano, kako je istaknuo, nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva. Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljuju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti. Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zloporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa. "Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća".

Poznato je kakvu je burnu reakciju izazvao tada prof. Horvatić. A zamislimo samo da su tako nastupali oni koji su to trebali – ostali profesori s Pravnog fakulteta. Ali oni su umjesto o struci i pravdi razmišljali o Josipovićevoj „pravdi“. Ipak Josipović može biti predsjednik države, a ne Horvatić, zar ne?

Naravno, javljaju se i drugi kandidati s ljevice. Ne dvojim da će se oni okupiti oko jedinog kandidata – kako je prognozirao Pešorda – Josipovića.

Naravno, Pešorda nije mogao znati da će se kao kandidat HDZ-a pojaviti Andrija Hebrang. Ali zar i to nije u funkciji njegova povratka? Zar se ne radi o kandidatu koga je neprestano ponižavao? Zna Sanader i da su mediji u rukama ljevice. Svo vrijeme su napadali Hebranga. Je li ga i predložio jer ne očekuje da će ovaj izdržati još veće udare koje će tek uslijediti?

Da Sanader doista želi odgovoriti na sva poniženja koja je doživio od onih kojima je vjerno služi onda bi njegov odgovor bio

jednostavan. Prihvatio bi Miroslava Tuđmana za predsjedničkog kandidata cijele desnice. I tako osigurao pobjedu državotvorne opcije i konačnu stabilizaciju Hrvatske. Ali zar on to smije? Kada jednom prihvatiš biti sluga ima li uzmaka? Jesi li i ucijenjen?

Bilo kako bilo, čini mi se da će se Pešordina prognoza pokazati točnom usprkos novim događajima koji joj – na prvi pogled - ne daju puno šanse, osim ako Sanader shvati da je ovim scenarijem nanio sam sebi previše štete pa ne izade na izbore.

„Hrvatsko slovo“, 25. srpnja 2009.

„Portal HKV-a“, 17. srpnja 2009.

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

DAMIR PEŠORDA

PEČARIĆEV BOJ ZA PONOSNU HRVATSKU

Pišući svojedobno o Pečarićevoj knjizi *Zločinački sud u Haagu*, osvrnuo sam se i na njegovu konstataciju u predgovoru te knjige da se već umorio od stalnog ponavljanja istog u apatičnoj sredini. Izrazio sam tada sumnju da će Pečarić tek tako odustati od buđenja obamrlog nacionalnog bića ma koliko okolnosti tom buđenju bile nesklone. I bio sam u pravu! Mnogi su se umorili i odustali, ali akademik Pečarić nije. Nastavio je i dalje objavljivati knjige i priloge u tisku, nastupati na tribinama i prosvjednim skupovima, pisati otvorena pisma, okupljati i bodriti sve one kojima je Hrvatska na srcu.

Pred nama je nova Pečarićeva knjiga, još jedna u uistinu impresivnom nizu. Još jedna i još jednom o istom, ali na uvijek drugačiji, pečarićevski način. Riječ je o jedinstvenoj knjizi u cjelokupnoj hrvatskoj publicistici. Okosnicu te knjige čine otvorena pisma koja je inicirao i oblikovao akademik Pečarić, a potpisali brojni potpisnici najrazličitijih zanimanja, od akademika do radnika,

diljem Hrvatske. Pisanje otvorenih pisama pojedinim uglednicima i institucijama nije nikakva novina u hrvatskoj kulturnoj javnosti. Svojedobno je marljivi skribent Matvejević svojim "umjerenom otvorenim" otvorenim pismima krčio sebi put iz anonimnosti među uglednike, a valja priznati da nije štetio ni onima koje je tobože branio. Doduše, ni koristio im nije, ali to se od njega nije ni očekivalo. Pečarićeva otvorena pisma drukčije su naravi. Kao prvo, ona njemu ne trebaju da bi stekao ime u javnosti, jer on je s imenom jednog od najvažnijih suvremenih matematičara u Hrvatsku došao. No ta su pisma itekako važna nama, svima nama kojima je do Hrvatske stalo, ona nas okupljaju, hrabre, nude nam modalitete javnog djelovanja. Drugo, Pečarićeva otvorena pisma ne traže milost od aktualnih vlasti, pojedinih visokopozicioniranih pripadnika vladajuće kaste ili javnih ustanova, nego te iste proziva i podsjeća ih na njihove obaveze prema pojedincima i narodu u cjelini u ime kojih i zahvaljujući kojima jesu tu gdje jesu. Treće, svako Pečarićovo otvoreno pismo svojevrsni je "work in progress", koji se stalno nadopunjuje, napreduje i pridobiva nove suradnike. Tu specifičnost Pečarićevih pisama omogućila je suvremena tehnologija, internet, koliko i autorova iznimna agilnost. Putujući tim virtualnim prostorom od portala do portala, od jedne e-mail adrese do druge i, na koncu, do tisuću njih – te zakotrljane grudve pomalo prizivaju lavinu koja će pomesti izdaju, laž i poniženje s lica Lijepe Naše. Ali da bi se dogodila ta lavina, potreban je i naš udio, naš aktivan doprinos! Pečarić nas, zapravo, danas, kao Šegedin svojedobno, podsjeća na to da smo "svi odgovorni". Pečarićeva knjiga je, u svijetlu svega rečenoga, i svojevrsni kulturno-sociološki fenomen. To je, koliko znam, prva internetska knjiga "ognjištarske" Hrvatske. Svojedobno su naime kriptokomunisti i kriptoorjunaši sve one koji po njihovom mišljenju pokazivali višak nacionalnog osjećaja nazvali "ognjištarima". Onda su se tim "ognjištarima", ovisno o inspiraciji, lijepile etikete: nacionalisti, konzervativci, ustaše, fašisti, čoškastoglavci, čavoglavci itd. Stoga je korisno da se upravo u radionici jednog "ognjištara" pojavila ovakva knjiga koja egzamplarno pokazuje kako se služiti suvremenom tehnologijom u borbi za svoj stav i svoje ideje.

Najnovija knjiga akademika Pečarića podijeljena je na tri cjeline: *Otvorenim pismima za ponos i dostojanstvo; Jesu li Thompson i*

Miroslav Tuđman jedina prepreka završetku rušenja ponosne Hrvatske i Šalom za ponosnu Hrvatsku. U prvom dijelu središnje mjesto zauzima *Inicijativa za referendum o graničnom sporu sa Slovenijom* te uz nju vezana otvorena pisma Jadranki Kosor i Andriji Hebrangu, ali i razni prilozi i dodaci s internetskih foruma, imena potpisnika *Inicijative* i sl. Tu je također uvršteno i prosvjedno pismo Vladi RH Željka Tomaševića u kojem se protestira zbog vladine potpore obnovi spomenika "četničko-fašističkom zločinu" u Srbu. Pridodamo li tome otvorena pisma Andriji Hebrangu, inicirana od strane zabrinutih domoljuba iz Istre, u kojima se Hebranga poziva da, ukoliko mu je uistinu stalo do Hrvatske, odustane od predsjedničke utrke u korist Miroslava Tuđmana, jer je u tu utrke i gurnut ne da pobijedi, nego da izgubi i tako još više dezavuiru državotvornu političku opciju u Hrvatskoj.

U drugom dijelu sabrani su Pečarićevio tekstovi i tekstovi drugih autora (primjerice, Ivana Aralice, Mate Kovačevića i dr.) tematski naoko raznorodni, no idejno jedinstveni, to jest objedinjeni gesлом iz naslova – *Za ponosnu Hrvatsku*. Thompson i Tuđman tu se izdvajaju kao pojedinci koji se, svaki na svoj način, bore za takvu Hrvatsku, ali i kao simboli takve Hrvatske. Treba odmah dodati i to da je ovaj dio, ali i knjiga u cjelini, u velikoj mjeri u znaku Pečarićeva strastvenog angažmana u promicanju predsjedničke kandidature Miroslava Tuđmana. Ali nije to angažman profesionalnog propagandista, nego angažman intelektualca koji svoje vrijeme i energiju ulaže u promicanje politike koja će vratiti dostojanstvo zajednici kojoj i sam pripada. Ako Tuđman na predstojećim izborima ostvari značajan rezultat, bit će to konačno jedna dobra vijest u ovoj sve tmurnoj zemlji, vijest koja budi nadu. Tom općem zadovoljstvu svih iskrenih domoljuba, ja ću osobno, onako za sebe, dodati još jedno – zadovoljstvo zbog potvrde da se basnoslovno skupoj propagandi i medijskoj manipulaciji može suprotstaviti snagom uvjerenja, čistim srcem i bistrim umom.

Knjiga završava pomalo burleskno, svojevrsnom mistifikacijom. Pečarić tu pušta mašti na volju i u internetski optjecaj pušta "topničke dnevnike" koje je, kako kaže, pronašao u svom kompjuteru. Ti "dnevnići" ,obogaćeni pismima autoru i forumaškim raspravama o njima, možda ponajbolje ogoljuju poslušničko ludilo koje je zahvatilo domaće vlasti u slijepom provođenju naputaka tužiteljstva

Haškog suda. Pečarićevi "topnički dnevnići" u kompozicijskom smislu pun su pogodak. Oni predstavljaju svojevrstan kontrapunkt tragičnoj napetosti koja prožima cijelu knjigu, počevši od uvodne posvete hrvatskim uznicima Međunarodnog sudišta u Haagu do Kovačevićeve zabrinute analize nezavidnog položaja Hrvata u BiH i drugih aktualnih - što haških, što domaćih – gadosti kojima je Hrvatska izložena. Kontrapunkt koji dobro vođenu tenziju smiruje, prijeći trijumf ogorčenja i beznađa te čitatelje bodri humorom. Ali taj humor, ako ga pravilno shvatimo, tek je predah nakon kojega se još odlučnije trebamo uhvatiti u koštac s neveselom hrvatskom stvarnošću. Ne samo Josip Pečarić, nego svi mi koji samostalnu, suverenu i ponosnu hrvatsku shvaćamo kao jedini poželjni okvir za dostojan život. Nas samih, kao i onih koji dolaze nakon nas.

Stoga je dobro da imamo akademika Pečarića. Dobro je da imamo ovakvih knjiga koje u suvremenom hrvatskom društvu obavljaju sličnu funkciju koju su nekada obavljale budnice i davorije. One bude, potiču, upozoravaju, kore i hrabre. Dobro je da se konačno i nacionalno svjesna Hrvatska počela na adekvatan način koristiti internetom u borbi za hrvatske interese. Knjige kao ova i nekoliko portala u posljednje vrijeme o tome jasno svjedoče. Međutim, ipak bi bilo korisno da ova knjiga jednoga dana izade i u tiskanom obliku. Iskreno se nadam da će se naći izdavač zainteresiran za to. To će, u neku ruku, biti i test koliko je Hrvatska uistinu hrvatska. Živi bili pa vidjeli!

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

TKO SU KRŠĆANSKI FUNDAMENTALISTI?

Damir Pešorda u svojoj kolumni *Kršćanin Andreas Behring Breivik, HRSvijet, 29. srpnja 2011.* kaže:

Brojni svjetski mediji su Breivika uistinu i nazivali "kršćanskim fundamentalistom" ili čak "križarom". Kako su vijesti dalje pristizale, u tom se galimatijasu sve teže bilo snaći. Saznali smo da je monstruozni ubojica iz Oslo konzervativac, desničar, član masonske lože, deklarirani kršćanin, ljubitelj Izraela i cionizma, bivši član najjače norveške desničarske stranke, islamofob, protivnik multikulturalizma, srbofil, templar, farmer, ljubitelj klasične glazbe, bilder, autor pozamašnog manifesta od 1500 stranica, gej-frendli tip ... Samo nismo saznali kako je moguće da u jednoj tako uređenoj državi kao što je Norveška psihopat satima metodično ubija klince, a da ga nitko i ne pokuša spriječiti!?

Kako se čini Breivik će svoj čin pokušati opravdati nužnošću spašavanja zapadne civilizacije od najezde

muslimanskih imigranata i drugih zala s Istoka. Navodno on vjeruje da brani kršćanske vrijednosti, zaboravljujući pri tome da je i kršćanstvo stiglo s tog istog Bliskog istoka od kojega tako zazire. Na stranu sad što su brojne njegove sklonosti i uvjerenja potpuno disparatni s kršćanstvom kao takvim, primjerice članstvo u masonskoj loži, Breivik će u medijskom svijetu, ukoliko se ne otkriju neki novi elementi u njegovom slučaju, još dugo funkcionirati kao primjer kršćanskog fundamentalista.

Čini mi se ipak da bi bilo dobro kada bi Breivik doista bio izoliran slučaj takvog „kršćanskog fundamentalizma”. Pešorda se pita kako je moguće da Breivik satima metodično ubija klince, a da ga nitko i ne pokuša spriječiti. Norveškoj bliska zemlja jest Nizozemska. Vojnici iz Nizozemske su trebali štititi UN-ovu zaštićenu zonu Srebrenicu. Rezultat te zaštite dobro je poznat: pokolj 9000 muslimana! Kakva je razlika između Breivika i Nizozemaca koji su izručili Srbe na klanje mnogo više muslimana nego ih je on ubio? Zar sam taj čin nije dovoljan da se nizozemske vojnike uzme kao primjere „kršćanskog fundamentalizma”?

Sigurno jest. Ali zadržati se samo na njima ne bi bilo pravedno. Iz jednostavnog razloga što se oni ponašaju istovjetno kao i njihove vlade! A to se pokazalo očitim na primjeru Bihaća, druge UN-ove zaštićene zone. U Bihaću se nalazilo stotinjak tisuća muslimana. Poslije srebreničkog pokolja Srbi su u dva navrata pokušali napraviti još veći zločin u Bihaću. Tamošnje muslimane je oba puta spasila Hrvatska vojska na čelu s generalom Antom Gotovinom (akcije Ljeto '95 i Oluja). Poznato je da je američka administracija bila šokirana spoznajom da njihovim europskim saveznicima ništa ne znači činjenica da će se dogoditi još veći pokolj od onoga u Srebrenici! Britanci su, a vjerojatno ne samo oni, željeli taj pokolj da bi Srbe proglašili pobjednicima u ratu. Amerikanci se nisu otvoreno suprotstavili toj njihovoj želji, ali su pomogli Hrvatskoj da zaštići muslimane u Oluji.

A svjetski moćnici koji su željeli pokolj muslimana u Bihaću otvoreno su svoj „kršćanski fundamentalizam”, bolje reći rasizam, pokazali već prvoga dana Oluje tvrdnjom o navodnom prekomjernom granatiranju Knina i optuživanjem predsjednika Tuđmana za ratni zločin. To im je bio ratni zločin, a spašavanje 100

000 muslimana im je bilo potpuno nebitno. Kasnije se ustanovilo da je u „prekomjernom” granatiranju stradala čak jedna osoba. Ta jedna osoba im je mnogo vrjednija od 100 000 muslimana. To „dokazuju” s pomoću silnih transkriptata koje im je nezakonito ustupio tadašnji predsjednik Mesić. Čuvena je priča o „Brijunskom transkriptu”. Kad ni to nije bilo dovoljno za izvrtanje činjenica, izmislili su priču koja još uvijek traje: topnički dnevnići. Godinama se traže nepostojeći dnevnići: pa ona jedna poginula osoba je mnogo značajnija od 100 000 muslimana, pa ih se mora naći, zar ne?

Činjenica je da je ono čime se godinama ucjenjivala hrvatska država i hrvatski narod pobijeno u presudi hrvatskim generalima. Naime, odvjetnik generala Ante Gotovine, Luka Mišetić izdvojio je (Index.hr 17.5.2011.) sljedeće:

– Raspravno vijeće je zaključilo da hrvatski vojni i politički vrh nije namjeravao dopustiti zločine poput spaljivanja, pljačke, ubijanja, nečovječnog postupanja, itd.

– Hrvatske državne institucije (MUP, Vojna policija, DORH, sudstvo, HV) nisu imale politiku da ne istražuje zločine.

– Raspravno vijeće nije osudilo generala Gotovinu za zapovjednu odgovornost ...

– Raspravno vijeće je zaključilo da su transkripti sa sastanka na Brijunima, kao i Gotovinina naredba za napad u Oluji dvosmisleni te da Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije Oluja kako bi utvrdilo je li bilo udruženog zločinačkog pothvata, kao i jesu li brijunski sastanak i Gotovinina naredba za napad bili protuzakoniti.

(...)

– Raspravno vijeće je pronašlo 50 granata u Kninu koje su pale na udaljenosti većoj od 200 metara od vojnog cilja, 11 u Benkovcu, dvije u Obrovcu i dvije u Gračacu. Radi se o 65 granata od njih 1205 ispaljenih na to područje, odnosno o pet posto ispaljenih granata izvan graničnog područja. Prema izračunima Raspravnog vijeća, 95 posto topničkih granata ispaljeno je na vojne ciljeve. Da se Raspravno vijeće vodilo stavom Tužiteljstva o 400-metarskom rasponu, broj granata

ispaljenih na nevojne ciljeve bio bi 13, odnosno jedan posto granata.

– Raspravno vijeće **nije pronašlo čvrst dokaz da je i jedna osoba ubijena** ili ozlijedena u prekomjernom granatiranju u Oluji (dakle nije sigurno da je poginula i ona jedna jedina osoba u tzv. prekomjernom granatiranju (op. J. P.).

– Ipak, Pretresno vijeće na temelju 65 granata zaključuje da je bilo neselektivnog granatiranja, te da je tih 65 granata bilo primarni i direktni uzrok odlaska 20 000 Srba iz Knina, Benkovca, Obrovca i Gračaca. Obrana se žali na ovaj zaključak jer nijedan Srbin nije svjedočio da je napustio te gradove zbog neselektivnog granatiranja.

– Zbog pronalaska 65 granata koje su pale izvan granice od 200 metara udaljenosti od vojnog cilja, Raspravno vijeće je zaključilo kako je brijunski sastanak sigurno bio sastanak udruženog zločinačkog pothvata te da su Gotovinine naredbe bile njezin dio (po međunarodnim pravilima vojni objekti se moraju graditi najmanje 600 m od civilnih, op. J. P.).

– Raspravno vijeće je zaključilo da iako je hrvatsko političko i vojno vodstvo bilo protiv takvih zločina, da je Gotovina kriv za ove zločine, kao i da su ubojstva, paljenja, pljačke i ostalo „prirodna i predvidiva posljedica“ zločinačkog plana da se topničkim napadima Srbi natjeraju na odlazak. Raspravno vijeće je zaključilo i da zbog toga što je Gotovina znao da Srbi odlaze pod topničkom paljbom, da je trebao znati da će neki Srbi ostati u „Krajini“ te da je zbog toga trebao znati da će biti prilika za zločine, zbog čega su isti bili „prirodne i predvidive posljedice“ zločinačkog plana progona Srba uz pomoć topničkog granatiranja.

Činjenica je da je „**Sud**“ u Haagu **znao kako je sam Slobodan Milošević opisao ono za što je njima kriv general Gotovina**. Znamo koliko je granata mjesecima padalo na Vukovar i nije teško usporediti razaranja Vukovara s „prekomjernim granatiranjem“ Knina. Evo kako je to usporedio Slobodan Milošević tjedan dana poslije Oluje:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?(...) Tamo je palo naređenje da svi izadu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Ono za što se Milošević ruga svojim sunarodnjacima, „Sud” u Haagu osuđuje hrvatske generale. Logika je očita: Hrvatska vojska je iz čista mira napala nenaoružanu srpsku čeljad i oni su pobjegli zbog toga što su čuli kako tamo negdje eksplodiraju granate. Rata tu nema!, Nema, od UN-a proglašenog, okupiranog hrvatskog teritorija. Zapravo, „Sud” u Haagu doslovno interpretira Miloševića. Njima su samo bježali naoružani i nenaoružani zečevi? Nije bitno sto granate nisu padale na civile i njihove kuće, ali Srbi, tj. zečevi po „Sudu” u Haagu, pobjegli su samo zbog detonacija.

Naravno, da se ne radi o stvarnosti, rad „Suda” u Haagu je takav da bi im se samo trebali rugati. Ali to je stvarno. Ponovimo ono najvažnije u razumijevanju rasističkog pristupa Haaškog suda u njegovom radu: Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije *Oluja* kako bi utvrdilo je li bilo udruženog zločinačkog pothvata. Progon Srba je po „Sudu” u Haagu mnogo, mnogo veći zločin od, poslije Srebrenice, očekivanog pokolja velikog broja muslimana. Glavni rezultat operacije Oluja – spašavanje 100 000 muslimana zanemariv je prema tom „zločinu”.

Nema dvojbe da bi se svjetski moćnici zgražali i spriječili pokolj 100 000 bilo kakvih životinja. Za muslimane u Bihaću ih nije bilo briga. Valjda su im manje vrijedni od životinja.

Ono što tako očito slijedi iz raščlambe njihova ponašanja, nedavno je i izravno tvrdio Mario Borghezio, talijanski zastupnik u Europskom parlamentu. On je izjavio kako je Mladić za njega domoljub; da su Srbi u BiH mogli zaustaviti napredovanje islama u Evropi, ali su, na žalost, bili spriječeni. **Zar Andreas Behring**

Breivik nije pokušao samo dati svoj mali doprinos tome o čemu govori Borghezio?

Sve što se događalo svih ovih godina oko Oluje samo potvrđuje da Borghezio govori ono što europske velesile, bolje reći njihove vlasti, misle i na čemu rade. Zato je valjda nekakva politika kada na godišnjicama sjećanja na pokolj u Srebrenici uopće smije doći netko iz europskih država, a znamo da je znala nazočiti i Carla del Ponte, autorica optužnica po kojima je najveći mogući zločin spašavanje 100 000 muslimana.

A nije uvijek tako bilo. U svom prvom tekstu o tom „sudu“ još 1996. godine (Večernji list (inozemno izdanje), 3. ožujka 1996.) spomenuo sam posjet glavnog tajnika UN-a Sarajevu:

Sjećate li se što su im **Sarajlije vikale. „Ubojice! Ubojice!“ S pravom!** Ali to „Ubojice! Ubojice!“ nije se odnosilo samo na visoke dužnosnike UN-a. To se **odnosilo i na vodeće ljudе svjetskih velesila** koje su odobrile Srbima činiti ono što su činili.

Valjda je politika to što danas upravo vlasti BiH, barem onaj muslimanski dio, ne reagiraju na činjenicu da presude „Suda“ u Haagu, koje imaju potporu mnogih europskih država, zapravo posredno tvrde kako je 100 000 muslimana iz Bihaća manje vrijedno od životinja. Mnogi su svjetski moćnici to pokazali i u vrijeme same operacije njihovog spašavanja, a očito isto misle i sada.

Zato je neobično što je izostalo reagiranje barem nekih muslimanskih država na presude hrvatskim generalima koji su spasili toliki broj muslimana od – od svjetskih moćnika – planiranog pokolja. Jer to bi bio najbolji način da se odgovori na tzv. kršćanski fundamentalizam!

HRSvijet, 2. kolovoza 2011.

PORUKA KARDINALA KUHARIĆA – PRINCIPI SU ORUŽJE!

Kardinal Franjo Kuharić je na susretu u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997. rekao:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“⁸

A teško da je ikada neka država, ne tako velika kao što je Hrvatska, napravila nešto tako veliko kao što je to napravila Hrvatska s Olujom!

Pismo VS-u UN-a

Uloga našega pisma VS-u UN-a jest ponovno upozoriti da je cijeli Domovinski rat veličanstven, a posebno Oluja. Zato je pismo 16 akademika i 3 biskupa/nadbiskupa supotpisao tako veliki broj naših ljudi (preko 1750 ljudi, od toga skoro 200 sveučilišnih profesora i znanstvenika). U Pismu kažemo i sljedeće:

„Zatočili ste ih (naše generale, J. P.) i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslijepokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.“

Na to nas podsjeća i Ivan Šarac, upisan u Kuću slavnih američkih obavještajaca, a bio je 90-ih godina vojni ataše u Hrvatskoj i izravni svjedok svih događaja u Kninu u kolovozu 1995. godine, kada kaže o glavnom postignuću Oluje:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštitи Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida

⁸ Jedino Hrvatska na portalu HKV-a podsjeća i na sljedeće dvije poruke našega kardinala:

“Ima istina od kojih se ne može i ne smije odstupiti; ima granica na kojima se mora stati i ima položaja sa kojih se ne smije uzmaknuti”!

“Ako je moj protivnik spalio moju kuću, ja ne ću zapaliti njegovu! Ako je razorio moju crkvu, ja neću ni dirnuti njegovu, To je Evangelje zalog pobjede.”

takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Zaborav

Nije trebalo previše vremena da se na kardinalovu poruku zaboravi, pa tako ni ovo veličanstveno ostvarenje hrvatske države i Hrvatske vojske – spašavanje toliko velikog broja ljudi – danas uopće nitko ne spominje, ili ga rasistički marginalizira.

Na to nas iznova podsjeća najnovija priča o bivšem ministru pravosuđa, a danas pomoćniku glavnog tajnika UN-a Ivanu Šimonoviću. Milan Ivković u tekstu „Lakoća izdaje ili kako je Šimonović došao na vrh svijeta“ kaže:

I za Račana, i za Sanadera, i za Jadranku Kosor, i za Mladena Bajića, i za Ivana Šimonovića Gotovina je sa svojim vojničkim sposobnostima, ljudskom čašcu i moralnošću bio neko nestvarno, fiktivno biće iz priče, iz bajke, neka nadzemaljska plemenitost na koju će zvijerski nasrnuti sa svojim zemaljskim karijerističkim apetitima koje su im otvarali Haag, Europska Unija, Amerika... Ničim se stranim gazdama ne iskazuje pokornost, odanost i pušavost kao gaženjem najsjetljega u svojoj domovini. Ivan Šimonović svojom se ambicioznošću kojom je po svjetskim institucijama znao utirati put popeo takoreći do vrha svijeta, ali nema toga vrha svijeta koji će isprati prljavštinu izdaje.

I najnovija otkrića o odnosu hrvatskih dužnosnika prema Gotovini pokazuju da su od početka 2000. sve hrvatske vlasti svoju politiku gradile na žrtvovanju Hrvatske Haagu, Bruxellesu, Londonu, Washingtonu... Konkretnije rečeno, žrtvovanju stranim profiterima i ucjenjivačima koji su joj kao mamac podmetnuli Europsku Uniju koja će joj s jedne strane biti ideal, a s druge je strane porobiti! U takvom stanju Gotovina nije za vlast bio nevolja nego prilika za izdaju i nagradu koja je slijedi!

Najbolji ljudi su u Haagu

Da, žrtvovali su Hrvatsku, umjesto da moćnike upozore da je njihovo ponašanje čisti rasizam. Spašavanje 100 000 ljudi jest nešto veličanstveno. U svjetskoj povijesti po prvi put netko tko učini tako nešto veličanstveno biva osuđen od organizacije svjetskih naroda!

Davno sam već rekao (što je svojevremeno prepoznao i *Feral Tribune* u rubrici *Creates Shits*, 26. srpnja 2003.; naravno Jugoslavenima je loše sve ono što je hrvatsko) kako su nam najbolji ljudi u Haagu. Zapravo, Ivkošić opisujući Gotovinu opisuje sve te naše najbolje ljude i u Haagu i u Hrvatskoj. Opisuje sve one koji slijede poruku našega kardinala.

Ivkošić imenuje i neke od onih koji to ne rade. Možda će nekome zasmetati što ne spominje one najznačajnije u žrtvovanju Hrvatske – dva predsjednika RH. Doista, da je Mesić zaslužio osudu zbog veleizdaje, to je već svima jasno. Josipović je trenutačni predsjednik, pa je u boljoj poziciji. Ali nema dvojbe da će, kad tad, ljudi shvatiti kolika je njegova uloga u svemu tome. Dapače, možemo slobodno njemu pripisati autorstvo presuda hrvatskih generala, jer ih je on prvi i priopćio javnosti. Sjetimo se da je jedan dan poslije suđenja kazao kako je zločina bilo i kako za to netko mora odgovarati. U cijelom nizu tekstova ukazao sam da je u donošenju takve presude velika zasluga „hrvatskih“ ljevičara (Mesić je o tome lagao u Haagu, a Josipović je čak napisao i knjigu!) u negiranju razlike između ratnog zločina (zločina agresije) i zločina u ratu, tj. zločina u obrani.

Srbi: „Kad se komunisti vrate, radit ćemo po starom“

Ali, od „hrvatskih“ ljevičara takvo žrtvovanje Hrvatske bilo je očekivano. To su znali mnogi. Tako sam u „Spremnosti“ od 27. travnja 1999. objavio razgovor dva Srbinia koje je moja supruga čula sjedeći u autobusu u Adelaideu:

„Hrvatsku smo dobro porušili na početku. Ali Hrvati su se uspjeli izvući. Za nekoliko godina će sve to obnoviti i živjeti odlično. Ali ako dođu komunisti opet na vlast, onda će se vratiti u Jugoslaviju, pa ćemo mi raditi po starom.“

To sam još tada komentirao: „Pametniji Srbin od mnogih u Hrvatskoj!“

Istina, uvijek je šok kada čuješ istinu o „našim“ ljevičarima. Meni se duboko urezala u pamćenje tvrdnja Mate Međstrovića kada je poslije Oluje iz oporbe prešao u HDZ (Tuđmanov, naravno) uz tvrdnju da je bio šokiran kada je video da se čelnici oporbe ne raduju Oluji.

I znamo, komunisti su ubrzo došli na vlast. Uz detuđmanizirani HDZ sve se odvija tako kako je Srbin predvidio. Istina nismo se doslovno vratili u Jugoslaviju, ali kao da jesmo. Pa zar predsjednik Josipović

ne gleda u srbijanskog predsjednika kao u Boga? Zapravo, svaka raščlamba Josipovićeva djelovanja pokazat će da se radi o predsjedniku koji je u zadnjih 20 godina najviše učinio za srpski narod! Mnogo više od svih srpskih predsjednika zajedno! Istina, imao je ogromnu pomoć u tome od strane „hrvatskih“ ljevičara, bilo političara, bilo znanstvenika, bilo novinara...

To je tim značajnije što svi znamo za rezultat Oluje:

- 1) Hrvatska vojska je, parafrazirajmo Slobodana Miloševića, od te srpske vojske napravila „zečeve“ i oslobođila okupirana područja!
- 2) Hrvatska vojska je, kako konstatira i Šarac, spriječila srpski genocid nad pučanstvom Bihaća: „genocid takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.“

Kada se danas javljaju Srbi, očito nesretni i zbog svoje vojske zečeva i zbog toga što nisu mogli napraviti željeni genocid, hrvatski političari bi im to izravno trebali i reći. Ali, prije toga su to trebali, sljedeći poruku našega kardinala, govoriti i svjetskim moćnicima. A znamo, umjesto toga oni su pomagali svjetskim moćnicima u konstruiranju lažnih optužnica protiv hrvatskih generala, nadmećući se u tome tko je bolji sluga. Zato je ostalo da se kardinalove poruke drže državotvorni intelektualci.

Zapravo, o samom početku takvog djelovanja „hrvatskih“ ljevičara na Portalu *HRVijet* od 26. kolovoza 2011. piše naš vrsni kolumnist Damir Pešorda (jedan od onih koji se ponašaju po poruci našega kardinala):

Sve je počelo smisljenom antihercegovačkom kampanjom još početkom ratnih devedesetih. Ta kampanja bila je logična akcija kosovsko-udbaških struktura koje su u turbulentnim tranzicijskim vremenima tražile najprihvatljiviji model za vlastito preživljavanje i preživljavanje jugoslavenske ideje. Hercegovci, koji su zbog povijesnog iskustva bili najgorljiviji protivnici Jugoslavije, jednostavno su se nametali kao prvi cilj u psihološko-propagandnom ratu. "Posao" ocrnjivanja te skupine temeljito je odraden. U suvremenom političkom životu u Hrvatskoj nema nijedne važnije osobe porijeklom iz Hercegovine. Josipović je Zagrepčanin dalmatinskih i inih korijena, Jadranka Kosor je iz zapadne Slavonije, Luka Bebić je Metkovac, Zoran Milanović vuče sinjsko podrijetlo, Rohatinski nije Hercegovac, a, bogme, nisu ni Vlado Šeks,

Branko Hrvatin, Đuro Sessa, Tomislav Karamarko, Stipe Mesić, ministar Jandroković, Vesna Pusić, Milorad Popovac ili Josip Friščić. Milan Bandić, doduše, jest, ali smišljeno je ostavljen kao opominjući primjer! Nakon omraze Hercegovaca i dijaspore općenito, krenulo se u razvijanje animoziteta prema pokrajinama. Prokazani su Dalmatinci kao lijeni, zatucani i konzervativni, Slavonci i Ličani isto tako. Samo je sjeverozapadnoj Hrvatskoj i Istri tepano kao urbaniziranim, radišnim i naprednim sredinama. Zbrkani ideolog urbanog rasizma Denis Kuljiš čak je povukao granicu između "više" i "niže" Hrvatske. To što se granica uglavnom poklapala sa Šešeljevom nikome, izgleda, nije bilo sumnjivo. Osim, naravno, "zatucanim desničarima", ali njih se ne računa! Unatoč svemu, ideozima tog tipa nikako nije uspijevalo poljuljati integralno hrvatstvo Hercegovaca, Dalmatinaca, Slavonaca i Ličana, a ni zabiti klin između hrvatskog naroda i Katoličke crkve. Neki događaji u posljednje vrijeme pokazuju ipak da bi u narednom periodu mogli biti uspješniji. Za prvo se pobrinuo Zagreb kao političko središte koje ignorira potrebe dijaspore i pokrajina, a za drugo, na žalost, sama Crkva svojim čudnovatim i nedosljednim ponašanjem u slučaju "samostana Dajla".

I dok „hrvatski“ ljevičari ne pokazuju, niti se od njih može očekivati i trunke grižnje savjesti, dotle, najnovija epizoda sa Šimonovićem pokazuje kako je teško prodanim „desničarima“. (*Hrvatski list*, 8. rujna 2011.)

Gospodine Šimonoviću, možete li pogledati u oči cijeloj naciji?

Bivši ministar pravosuđa, a danas pomoćnik glavnog tajnika UN-a, Ivan Šimonović izjavio je 2009. godine američkom veleposlaniku Foleyju da su Vladini dužnosnici spremni otici u Haaški sud i optužiti generala Antu Gotovinu za krađu tzv. topničkih dnevnika. Samo je potreban takav smještaj u sudnici da ne gledaju Gotovinu u oči jer je on, kazao je Šimonović, nacionalni junak. Gospodine Šimonoviću, možete li s Vaše današnje pozicije na kojoj ste plaćeni vise od 20 tisuća dolara mjesечно u New Yorku, pogledati u oči ne samo generalu Gotovini nego i cijelom hrvatskom narodu zbog takve

zamisli protiv generala Ante Gotovine koji nevin leži u haškoj tamnici?

Sve dok su na vlasti ovi koji su žrtvovali, bolje reći prodali, Hrvatsku ne će narod tako lako ni spoznati što su oni učinili. U tome im itekako pomažu mediji. Tako Ivan Miklenić u Glasu Koncila (Podjele nisu slučajne, 10. rujna 2011.) piše o stvaranju podjela u hrvatskom društvu, dakle ono isto o čemu govori Pešorda, a kaže i kako je ponašanje medija na liniji onoga što govori srbijanski predsjednik (koji je u petak 2. rujna za TV Novu doslovno rekao: „Ne volim kad ljudi vole ratne zločince“, aludirajući na hrvatske generale Gotovinu i Markača). Razumljivo je da je Tadiću spašavanje 100 000 muslimana od srpskog genocida ratni zločin, ali da je to isto tako nekim medijima, teško je razumljivo. Ali to može biti samo prvi dojam. Zato je i tim medijima spašavanje 100 000 muslimana ratni zločin zbog jednostavnog razloga što se lako može ustanoviti (novine nisu nestale, TV emisije su sačuvane) koliko su i oni sudjelovali u svemu tome!

Zapravo, pozicija koju sada obnaša Šimonović jest plaća za ono što je učinio. Vjerojatno je mnogo veća nagrada dvojici predsjednika. Zar nisu postali predsjednici zbog tih zasluga? Sanader je isto tako postao predsjednik Vlade. Zato je i tvrdio da nema toga što ne će učiniti za svjetske moćnike. Ali, već sam više puta rekao:

„Jednom sluga, uvijek sluga! Jednom izdajica, uvijek izdajica!“

Josipovićeve „zasluge“

Najvjerojatnije je Sanader danas u zatvoru jer je zaboravio ova jednostavna pravila. Zar netko vjeruje da su ga smijenili zbog lopovluka, oni koji su bili spremni žrtvovati 100 000 muslimana iz Bihaća? I to poslije genocida u Srebrenici! Čini mi se da Sanader nije bio svjestan zasluga Josipovića u presudama hrvatskim generalima, a precijenio je svoje zasluge. On je generale trebao uhititi i tu je bio kraj njegove uloge. Poželio je mjesto predsjednika, a svjetski moćnici su za to predvidjeli Josipovića. Onoga koji je najzaslužniji za ovakve presude hrvatskim generalima! Bez kojega, vjerojatno, one ne bi bile moguće.

Zato samo ponovimo Ivkošićeve riječi:

„Nema toga vrha svijeta koji će isprati prljavštinu izdaje.“

To je ono što u konačnici čeka sve one koji su izdali svoj narod. Toga se oni najviše boje. Mesić je dva mandata potrošio da poništi svoju

izdaju, a onda je pobjegao u Kinu kada su izricane presude u Haagu. Na njihovu veliku žalost prljavština izdaje tako je velika da mora izbiti na površinu.

Kad-tad!

Ali, trebamo stalno isticati činjenicu kako je i ova priča sa Šimonovićem samo novi dokaz o zločinačkom karakteru „Suda“ u Haagu. To je priča o tome kako taj „sud“ stvara lažne dokaze kako bi optužio Hrvatsku samo zato što postoji! To je priča koja osuđuje svjetske moćnike koji se služe svakojakim prljavštinama da bi optužili Hrvatsku – Samo zato što postoji!

Da su hrvatske vlasti od 2000. slijedile poruku našega kardinala, to im ne bi bilo tako lako ostvariti.

Portal HKV-a, 16. rujna 2011.

POBJEĐUJU LI „SRPSKI LOPOVI“?

Damir Pešorda u tekstu „Država“ HRSvijet, 16. rujna 2011. piše:

Mediji su se ovih dana opet raspisali o financijskim malverzacijama u vrhu vladajuće stranke, o crnim fondovima, torbama punim keša, zakopanim dokazima itd. Uzme li se u obzir da je bivši premijer već dulje u zatvoru, da je manje-više kompletan vojni vrh, na ovaj ili onaj način, istraživan i procesuiran ili u najmanju ruku sumnjičen, da bivši predsjednik optužuje prvog predsjednika kako je jedan od dvojice glavnih krivaca za rat na prostoru bivše Jugoslavije, dok se istodobno uz ime tog "doživotnog bivšeg" vezuje cijelo klupko tuzemnih i inozemnih afera, dakle uzme li se sve to u obzir – postavlja se pitanje elementarne ozbiljnosti ove države kao države. Svi se prave blesavi i govore kako treba pustiti institucije da rade svoj posao, ali ako je državni vrh pod stalnom sumnjom, ako imena najviših dužnosnika u medijima imaju prizvuk lopovluka, grabeži i svakojakih drugih opačina, onda nešto nije u redu s državom kao takvom. Da i ne govorimo o tome kako se detalji navodno tajnih istraga uredno objavljuju u nastavcima u dnevnim tiskovinama! Da i ne govorimo o tome kako je u interpretaciji Državnog odvjetništva lopovluk izrazito ideološki obojen, pa pod sumnju padaju isključivo pseudodesni hadezeovci, dok je tzv. "ljevica" čista i nevina kao rosa rana!

Slično piše i Mate Kovačević u tekstu „Srednjovjekovni derivat pravosuđa“ (HRSvijet, 16. rujna 2011.).

I doista, Pešordina konstatacija o isključivom progonu HDZ-ovih lopova i „lopova“, samo pokazuje da je na djelu ostvarenje one Račanove tvrdnje izrečene odmah nakon pobjede na izborima 2000. godine: **„HDZ je stranka pod istragom!“**

Nije bilo moguće to onda ostvariti. Dapače, HDZ je svjetskim moćnicima bio još potreban. Morao je ostvariti ono što nije mogao tj. smio Račan – **UHITITI GOTOVINU!**

I sada im više ne trebaju. Vjerojatno je i uništenje HDZ-a bila jedna od Sanaderovih zadaća. Da je na redu uništenje HDZ-a to su (kao)

napokon shvatili i u HDZ-u. I to po scenariju o kome govori Pešorda. Što onda raditi? Moraju slušati gazde, ali ljudski je i braniti se. Otud osnovna poruka sa Izvještajnog Sabora HDZ-a:

...trudit ćemo se da borba protiv korupcije dođe do svih stranaka, a naša stranka je u borbi protiv korupcije platila najveću cijenu. No, ne ćemo prestati dok ta borba ne dođe pred vrata SDP-a, HNS-a, IDS-a i dok ne vidimo što su oni proteklih godina radili i što je istina iz priča koje kruže gradom i Hrvatskom.

Iako se radi o uobičajenoj predizbornoj retorici HDZ-a, kada se oni po pravili sjete Oca hrvatske države, njihove gazde strepe da to ne postane istina. Zato je njima bolje da HDZ-a nema. Evo recimo, jedini supotpisnik našeg Pisma VS-u UN-a od saborskih zastupnika jest dr. sc. Andrija Hebrang! A supotpisnika je oko 1900! Kako možeš vjerovati da se netko u toj stranci ne će probuditi i ponovno izvesti HDZ na Tuđmanov put?

Evo jednog komentara s Portala HKV-a:

Koliko god nam se HDZ u zadnjih desetak godina zbog odnarođene politike ogadio, toliko se čovjek mora zapitati kako očekivati pobjedu razjedinjene domoljubne opcije kojoj mediji ne će dati nikakva pristupa, a forsirat će (kao i u pitanju Josipovića kod prošlih predsjedničkih izbora) one kukuriku izdajnike.

Kada bi bilo prema retorici na ovom saboru HDZ-a za vjerovati Jadranki Kosor i kada bi ona istinski bila na visini hrvatske državničke mudrosti, inkorporirala bi u sam vrh HDZ-a recimo Miroslava Tuđmana i prepustila mu formiranje „široke domoljubne fronte“ pod kišobranom HDZ-a. Dakle, umjesto četničkog koaliciskog SDSS-a, HDZ bi pred izbore mogao objediniti u svoju koaliciju HRAST, ABH, pravaše (koji to žele), te svu eventualnu lepezu svih ostalih istinskih domoljubnih stranaka.

Naravno i HSS bi trebao nastaviti s njima. HSS bi mogao pripomoći jedinstvu s HDSSB-om i Kerumom.

Pri tome bi se svakako HDZ trebao odmah riješiti balasta koji se ogadio svima (Jarnjaka, Šeksa, barba Luke...) i pružiti

„novima u koaliciji“ pojedina istaknuta mjesta na izbornim listama.

Tako udruženi pomeli bi kukuriku s valjda preko 60 % glasova.

Eh da barem ne sanjam, da barem neko iz HDZ-a ovo pročita...

Zapravo, teško je vjerovati da HDZ može više izaći iz svoje kože. Njihovo je djelovanje uvjetovano onim mojim:

„Jednom sluga, uvijek sluga. Jednom izdajica, uvijek izdajica.“

Imali su šansu na predsjedničkim izborima. Tada je upravo Hebrang mogao pozvati svoje birače da glasuju za Tuđmana. Krivnja kod gazda pala bi na njega. Tada bi Josipoviću bilo uzalud što su Savo Štrbac, Mesić, Pusićka i slični bili na njegovoj strani. A s Tuđmanom kao predsjednikom ne bi bilo ni ovakve presude Gotovini. Ne bi imali hrvatskog predsjednika koji bi im rekao:

„Zločini su se dogodili i za to netko mora odgovarati.“

Umjesto da budu na odstrelu samo HDZ-ovci zbog kriminala i „kriminala“, bili bi svi zbog kriminala, ali i mnogi zbog izdaje. Pa optužnicu protiv Mesića napisao je sam Tuđman.

Ali, vratimo se Pešordinoj konstataciji. Sjetimo se i priče o navodnoj Tuđmanovoj ideji o 200 najbogatijih hrvatskih obitelji. „Hrvatski“ ljevičari su odmah optužili kako se radi o 200 obitelji HDZ-ovaca. Kada je obitelj Tuđman tražila od Račanove vlasti da da popis tih 200 obitelji, ispostavilo se da „hrvatski“ ljevičari ne znaju definiciju obitelji. Tako javnost nije dobila popis 200 najbogatijih obitelji. Vjerujem da taj popis nismo dobili jer je većina takvih zapravo opisana pod sintagmom „srpski lopovi“ u mom tekstu iz **Hrvatskog Slova**, 24. studenoga 2000.:

„Feral“ skrenuo u državotvorstvo

Vjerojatno će čitatelji pomisliti da nisam pri sebi ako ih upozorim na činjenicu da je Feral Tribune počeo objavljivati i državotvorne tekstove. Međutim, u broju od 18. studenoga 2000., valjda kao kulminaciju priče o navodnom desetogodišnjem lopovluku vlasti koja je srušila omiljenu im Jugoslaviju, feralovci daju portret hrvatskog kradiše. To je državotvorni Hrvat, akademik, koji nema auto, vikendice (ni oko Zagreba niti na moru), otplaćuje stan jer ga nije mogao kupiti odjednom. Naš kradiša je uz to i sveučilišni profesor

kod koga ne igraju nikakve intervencije. Ako su takvi oni državotvorni Hrvati koji su lopovi, pa kakvi su tek oni koji to nisu. Zar ste ikad čuli ljepšu priču o Hrvatima od te koju nam je ispričao Feral Tribune?

Zar nije pravo osyježenje u odnosu na ono što jedino i priča (tj. radi) današnja hrvatska vlast a što je kulminiralo nedavnim filmom britanske televizije Chanell 4. S obzirom na to da sam izgleda ja uzrok tome državotvornom hrvatstvu našeg Ferala, dopustite mi da dam cijeli tekst. Naime, u Greatest shits pod naslovom „Feralov hrvatski kradiša“ dan je sljedeći dio iz mog teksta „Mesić zaboravio cementaru u Našicama“ objavljenog u Hrvatskom slovu 10. studenoga 2000.:

„Osobno mene nikada nisu pogađale priče o tajkunima, pljačkama i sl. Kada smo krenuli u borbu za neovisnost znao sam reći: Želim da mi srpske lopove zamijene hrvatski lopovi.“

Istina, iole pametniji čitatelj će mi zamjeriti što nisam primijetio očitu glupost našeg uglednog tjednika jer su me nazvali kradišom zbog tvrdnje:

„Kako sam znao da nigdje u svijetu među bogatašima nema mnogo onih koji su to poštено stekli, znao sam da ne će biti ni među našima.“

Pomislit će da ja baš nisam neki lopov zato što sam znao da će lopova biti. To bi se eventualno moglo podvući pod malo više pameti, što se od akademika i očekuje. Pa dobro, ipak ne treba cjepidlačiti. Ne moraju i u Feralu biti toliko pametni kao što jesu čitatelji Hrvatskog slova. Osim toga meni se ipak više sviđa državotvornost Ferala! Pa tko je ikada tako lijepo opisao hrvatskog lopova kao oni?

Hrvatski kradiša

Neki drugi čitatelj će pomisliti kako je Feral Tribune ipak u pravu jer svaki državotvorni Hrvat i jest hrvatski kradiša. Pa zar na primjer takvima nisu proglašeni svi članovi i simpatizeri HDZ-a pa je predsjednik Hrvatske vlade izjavio da je cijela ova stranka pod istragom. Zbog lopovluka, a zbog čega bi drugog bila. Jer doista je učinila najveću moguću krađu i ostvarila svoje opasne namjere. Ukrali su im voljenu Jugoslaviju tako da sada imaju velikih problema kako da nas utrpaju u nekakav Zapadni Balkan ili Balkaniju, a da to narod ne primijeti. Naravno da bih trebao biti zahvalan takvim čitateljima jer na taj način vjeruju da sam makar

malo i ja doprinio rušenju te tamnice hrvatskog naroda. Ovi čitatelji su svjesni činjenice da su i danas, kada su mnogi od tih Jugoslava na vlasti u Hrvatskoj, državotvorni Hrvati ipak u mnogo boljem položaju jer dok ti ljubitelji Juge imaju vlast u državi čije ime ne vole, državotvorni Hrvati žive u državi čije ime vole. Vlast smije samo izbrisati ono državni iz naziva Hrvatskog državnog sabora, ali ne i promijeniti ime države. Za to im trebaju Konferencije o Zapadnom Balkanu i ova tzv. Zagrebačka, i ona Beogradska koja slijedi. Uostalom, kao da je važno u kojem će gradu biti. Važno je da će biti prosrpska. Međutim, ni takvi čitatelji nisu u pravu. Ne treba gledati sve tako crno. Zar ipak nije ljepše to što je Feral počeo pisati državotvorno?

Treći čitatelj će opet pomisliti da me je Feral nazvao kradišom zato što sam učinio doista veliki zločin iz vremena drage im Juge kada sam i pomislio na mogućnost da srpske lopove zamijene hrvatski lopovi. Sjetimo se samo priče o Jovici i Ivici:

- Znate li što je bratstvo i jedinstvo?*
- To Vam je kad Jovica vozi Ivicu u marici.*
- A znate li što je nacionalizam?*
- To Vam je kad Ivica pomisli da bi bilo lijepo da on može voziti Jovicu u marici.*

Priča je poslužila ovima koji su nam organizirali konferenciju o Zapadnom Balkanu. Pretočili su je u definiciju ratnog zločinca. Tijekom Domovinskog rata ubijeno je 22 000 Hrvata, a ranjeno 55 000. Nestalih je 1 500. Međunarodni moćnici odredili su da za te zločine može – među Srbima – biti optuženo njih 25 (dvadeset pet) za ratni zločin. Tako se za tisuću ubijenih Hrvata može okriviti jedan Srbin – dakle njih 22, a još njih 3 za 55 000 ranjenih i 1500 nestalih. I to je 25. A na drugoj strani smatralo se da za navodno 40 ubijenih Srbu u Gospiću treba odgovarati najmanje 5 hrvatskih ratnika. Dakle, na osam navodno ubijenih Srbu jedan Hrvat treba biti ratni zločinac. Navodno – jer je svima poznato da su se Levarove tvrdnje pokazale neistinitim, a da ne govorimo o očito presuptilnoj razlici između agresora i žrtve. Po takvoj računici 1000 hrvatskih žrtava vrijedi kao 8 srpskih, odnosno 125 ubijenih Hrvata za jednog ubijenog Srbina. Vjerojatno je hrvatska vlast ponosna što je izborila takav odnos. Logično je onda da se svijet divi nacionalistu Košturnici, a da mu se gade sluge iz Hrvatske.

Očevi sinovi

I kako u takvom odnosu vrijednosti ja uopće mogu pomisliti da bi neki tamo hrvatski lopovi trebali zamijeniti srpske lopove? Sve mi se čini da je Feral mene uzeo u zaštitu kad me je proglašio samo kradišom, jer očito sam zaslužio mnogo goru kvalifikaciju. Zato se ne mogu složiti ni s takvim čitateljem, jer je i ova plemenita gesta našeg Ferala očit pokazatelj da oni skreću na državotvornu liniju.

Naravno, treći čitatelj bi bio u krivu i zbog toga što ja pod srpskim lopovima nisam uopće ni mislio na Srbe. Srpske lopove sam definirao ovako:

Pri tome sam mislio ne na vladajuće strukture, nego na one koji imaju stvarnu vlast u nekoj državi, na one koji imaju kapital. Znamo da su komunisti još poslije Drugoga svjetskog rata osuđivali na smrt trgovce i druge viđenje (bogatije) ljudi. Poznate su priče kako su se šetali ulicama i odlučivali koju će kuću prisvojiti. Vlasnike bi jednostavno izbacili. Otimali su sve što su htjeli. Tuđmanova pomirba učinila je da nisu odgovarali za pljačku neposredno pred stvaranje neovisne Hrvatske. Oni koji su stvorili kapital u vrijeme Jugoslavije zauvijek će ostati privrženi zemlji koja im je to omogućila zato su mi to bili srpski lopovi.

Neki čitatelj će stoga pomisliti na bliskost nekih feralovaca s njihovim tatama i mamama koji su sudjelovali u ovakvima zločinima ili će pomisliti kako su sebe poistovjetili s takvom definicijom. Takav čitatelj bi mi savjetovao da usporedim svoju imovinsku karticu s imovinskim karticama feralovaca. To bi bilo potpuno nepravedno jer su možda nekima od njih očevi bili veliki dužnosnici u Drugoj Jugi koji su krvavo zaslужili svoje velike plaće zatvarajući hrvatske nacionaliste ili pak ubijajući ih. Tko je nama kriv što su naši očevi trunuli po zatvorima, a majke nisu prihvaćale velikodušne ponude da će dobiti posao da bi prehranile djecu ako se odreknu takvih lijencina od muževa kojima je draže bilo ljencariti po kazamatima ili ići u grob, nego brinuti se o svojim obiteljima. Pače, i sinove su naučili da ginu za domaju. Zato je potpuno nepravedno u trenutku kada Feral objavljuje svoj prvi državotvorni tekst uopće spominjati tako nevažne podatke.

Na kraju sam dužan i jednu kritiku i mom glavnom uredniku i Feral Tribuneu. Naime, kada sam predavao moj tekst rekao sam glavnom

uredniku Slova da će me Feral napasti zbog njega. On nije vjerovao u takvo što i pokazalo se da je gotovo bio u pravu. Zamalo zato što ni on nije prepostavio da će Feral zbog mog teksta početi državotvorno pisati!

Nedavno sam slučajno „naletio“ na tekst velikog feralovca (je li još uvijek Beograđanin?) Borisa Dežulovića u **Jutarnjem listu**, 5. 4. 2010.: **Polančec kao potvrda ideje HAZU-a: Srpske lopove zamijeniti hrvatskim!**

Uvijek porastem u vlastitim očima kada vidim kako me velikim doživljavaju „hrvatski“ ljevičari. Eto, moja teza je po njima za deset godina postala ideja vodilja HAZU-a, što će reći da sam toliko moćan u njihovim očima da sam to uspio nametnuti cijeloj Akademiji. Svaka mi čast, zar ne? Evo tog dijela Dežulovićeva teksta:

...uglednog akademika Josipa Pečarića koji se proslavio senzacionalnim tezama, poput one da „srpske lopove trebaju zamijeniti hrvatski lopovi“.

Nekako istodobno s aferom oko Đikića, Hrvatsku je potresao i skandal s uhićenjem Damira Polančeca. Ne će biti da je to slučajno jer upravo je Polančec bio lijep primjer društva kakvo promišljuju hrvatski akademici, društva znanja i imanja u kojemu će „hrvatski lopovi zamijeniti srpske“.

Zapravo, kako obično naslov daje uredništvo lista, vjerojatno i samo uredništvo meni pripisuje nadnaravna svojstva kao i sam autor, zar ne?

I sama je priča o mome utjecaju na (ne)izbor Đikica smiješna. Za to sam doznao u Pakistanu. On nije ni došao do izbora na Skupštini nego je „propao“ u Razredu koji ga je tek trebao predložiti Skupštini. Priča je zabavna jer je tada došlo do svade između Radmana i Đikica, Đikic je napustio Radmanov institut i prešao na Sveučilište u Splitu. I nije izabran među onima koji su ga predlagali. Radmanovi prijatelji su mu okrenuli leđa. Toliko im je bio važan Đikicev doprinos znanosti. Vjerojatno sam „hrvatskim“ ljevičarima kriv zato što sam „glasno“ tvrdio da Država ne smije poklanjati goleme novce privatnom (Radmanovom) institutu. Drugim riječima, ne bih se bunio da je taj institut dio Sveučilišta u Splitu. Da, a onda im Đikic ode na to sveučilište. Jasno je odmah: za njegov neizbor kriv je Pečarić. Da umreš od smijeha s ovim „našim“ ljevičarima, zar ne?

I još to sve povežu sa navodnim neizborom Radmana u HAZU. A zapravo smo mi učinili uslugu kolegi Radmanu. Čovjek nije znao što su to nobelovci i da ih u HAZU-u ima jedino među dopisnim članstvom. Kako je i on dopisni član od 1992. htio je pobjeći od tih „uljeza“ nobelovaca (valjda misleći da je to nešto kriminalno, ili još gore – nešto hrvatsko) i preći među redovite akademike gdje tih „uljeza“ nema. A mi mu nismo dali. Strašno smo zločesti, zar ne?

Šalu na stranu. Iako je Dežuloviću užasna pomisao da netko može smijeniti njegove „srpske lopove“, ono što smo citirali sa Sabora HDZ-a doista je hrvatska zbilja. Nije slučajno da to uočava tako vrsni kolumnist kakav je Damir Pešorda. Na djelu je doista obrtanje moje priče o „hrvatskim i srpskim lopovima“. Na djelu je odstranjivanje onih prvih. Bez obzira je su li osuđeni zbog stvarnog kriminala ili se netko sjetio da su ukrali neki rudnik dijamanata. Na djelu je ostvarenje priče o 200 najbogatijih obitelji iz kruga „srpskih lopova“ kako sam ih opisao još 2000. godine!

HRSvijet, 20. rujna 2011.

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

ZAR DOISTA NETKO U HDZ-U VJERUJE DA JE TUĐMANOVA POLITIKA TO DA SE SAMOG TUĐMANA OSUDI KAO RATNOG ZLOČINCA?

Moram priznati da me uvijek iznova iznenade hrvatski ljudi. Nisam očekivao, ali Poziv vlastima Republike Hrvatske *Referendum poslije presude hrvatskim generalima!*, do trenutka u kome pišem ovaj tekst, potpisalo je njih više od 940 (više od 100 sveučilišnih profesora i znanstvenika).

Ipak su nam vlasti kukurikavci, za koje mnogi od nas vjeruju da su produžena ruka velikosrpske politike i da samo uspješno provode velikosrpski Memorandum 2. A znamo kako su i 2000. došli na vlast s parolom: *Oni su nama oprostili – mi njima ne ćemo*. Dakle, unatoč očekivanim odmazdama, ljudi potpisuju tekst koji veliča hrvatski narod. A to je sigurno nešto najgore za nove vlasti, zar ne?

Drugi razlog za strah koji tjera državotvorne Hrvate da budu za EU jest politika moćnih zemalja iz EU-a, Velike Britanije i Nizozemske, koje nas otvoreno žele, i naizgled uspijevaju, vratiti u velikosrpski

zagrljaj. Još sam u *Hrvatskom listu* 16. lipnja 2011. to prokomentirao:

Ako uđemo ovakvi u EU kakvi smo sad, bez ponosa i dostojanstva, onda će uskoro u nju i Srbija. Tada će svjetski moćnici, koji su mogli ostvariti pobjedu zla preko Haaga, napraviti od nas obične srpske sluge.

Potvrdu takvog stava daje ovih dana i naš vrsni kolumnist Damir Pešorda (HRSvijet, 30. 12. 2011.):

U vremenu nesigurnom kao što je ovo nemoguće je predvidjeti kakve će sve aranžmane s ovim dijelom Europe napraviti EU, ali potrebno je već sada naglasiti da hrvatski ulazak u EU ne mora automatski značiti i "bijeg" s Balkana. U EU se već dulje vrijeme čuju ideje o različitim unutarnjim podjelama, Europi različitih brzina i slično. Sve to upućuje na pomisao da bi se EU mogao drugačije presložiti, a svojevrsno regionalno povezivanje unutar takve Europe postati praksa.

Ima i onih koji vjeruju da će ulazak Hrvatske u EU pomoći našim generalima: *Pa valjda ne će dopustiti tako sramne presude pobedničkim generalima jedne države koja je praktično članica EU.* Problem je u tome što Hrvatska već jest članica NATO saveza, pa se na to taj "sud" nije obazirao kada je donio rasističke prvostupanske presude. Dakle, radi se samo o nadi koja se može ispuniti, ali vjerojatnije mi je da ne će.

Zanimljiv je komentar našeg Zahtjeva dan u najnovijem *Hrvatskom listu* (29. prosinca 2011.):

Koliko god je ova namjera poštena i rodoljubno čista kao suza, ona s hrvatskom europskom politikom nema nikakve veze. Ponajprije radi toga što je datum referendumu već određen i nitko ga u Saboru, ni vladine, ali niti oporbene stranke, ne dovodi u pitanje, bez obzira koliko izgleda preuranjenim. I drugo: suđenje našim nedužnim generalima nije u mjerodavnosti vlade u Zagrebu. Hrvatska je čak za vrijeme predsjednika Tuđmana odustala od Važnog dijela svoga suvereniteta priznavši Haaški tribunal kao sudište za hrvatske gradane, a Šestorka je otišla još dalje time što je "Bljesak" i "Oluju" prepustila međunarodnom pravosuđu.

Naš zahtjev doista “s hrvatskom europskom politikom nema nikakve veze”. U tome i jest problem jer je haaško “sudište” bila osnova u europskoj politici prema Republici Hrvatskoj! Hrvatska je ucjenjivana i morala je sudjelovati u ovim rasističkim presudama, a te rasističke presude “s hrvatskom europskom politikom nemaju nikakve veze”. Upravo zato se mora reći vlastima u Hrvatskoj da Hrvatska ne mora ući tako sluganski u EU, već haško sudište mora biti osnova u njenoj europskoj politici, kao što je i zemljama EU-a bila osnova u njihovoj hrvatskoj politici! To što ni vladine ni oporbene stranke ne dovode u pitanje takvu slugansku politiku jest i obveza brojnim Hrvatima koji se ne slažu s njom da to javno i kažu.

Medutim, meni osobno je drago što je toliko naših ljudi potvrdilo ispravnost nekih stavova koje sam osobno zastupao kroz čitav niz godina. Još 1996. sam pisao da mi Hrvati moramo sniziti svoje vrijednosti da bi ušli u taj savez. Naravno, ni meni, kao ni Tuđmanu, nije tada palo na pamet da su vrjednote u EU-u na tako niskoj razini da im ni rasizam ne smeta u ostvarenju njihovih ciljeva. Zato ni tada ni sada ne zamjeram predsjedniku Tuđmanu što je onda vjerovao u kakvo-takvo poštenje zemalja u EU-u. I Tuđman je Hrvat pa nije ni mogao predvidjeti toliku zloču da ljude koji su spasili stotinjak tisuća muslimana osude na dugogodišnje robije. Vjerojatno je mislio: *Ne će im dati Nobelovu nagradu, iako je zaslужuju, ali ne će pravednike ni suditi!* Naravno, tada je on imao istu ovu oporbu koju sada imamo na vlasti. Danas je očito da oni provode velikosrpski Memorandum 2. I Tuđman je govorio o “stoci sitnih zuba”, ali suprotstavlјati se svjetskim moćnicima ne možeš stalno, pogotovo ne kada imaš u Sabora mnogo onih koji ne vole hrvatsku državu. On je znao reći kako trebamo voditi računa “da živimo u tom i takvom svijetu”, a da im se uspješno suprotstavljaо svjedoče sami svjetski moćnici: nisu mu došli na sprovod!

Ono što su u tekstu objavljenom u *Hrvatskom listu* zaboravili jest činjenica da je politiku Šestorke nastavio Sanaderov HDZ. Poslije njegova odlaska Račanova i Sanaderova (ako hoćete Pusićkina) politika je nastavljena, sve do momenta kada su u HDZ-u shvatili da su svjetskim moćnicima odradili ono što su im ovi namijenili i da im više nisu potrebni. Tada nastupaju zaokret i pokušaji povratka Tuđmanovoj politici. Teško je napraviti nagle zaokrete i ići protiv nečega čime si se do jučer ponosio. Tako su doista i oporbeni

zastupnici HDZ-a glasovali za referendum. Možda istinski vjeruju u ono što tvrde: *ulazak u EU predstavlja Tuđmanovu ostavštinu.*

Međutim, upravo je suprotno! Pritisci na Tuđmana da prihvati Haag kao mjerilo vrijednosti u europskoj politici događali su se pri kraju njegova života i on je to odbacio. Još za života su mu prijetili Haagom! Nikada Tuđman ne bi žrtvovao naše generale – danas simbole ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda!

Pitanje je znaju li HDZ-ovi zastupnici za komentar kršćansko-demokratskog zastupnika u njemačkom Bundestagu Klaus-Petera Willscha u listu *Frankfurter Allgemeine Zeitung* u kome je tvrdio da je sud u Haagu zapravo studio našem (mrtvom) predsjedniku!

Dakle, uvjet koji je Sanaderov HDZ prihvatio za ulazak Hrvatske u EU – bespogovorna poslušnost tom “sudu” – bila je osuda Oca hrvatske države! Zar doista netko u HDZ-u vjeruje da je Tuđmanova politika to da se Tuđmana osudi kao ratnog zločinca?

S potporom našem Pismu VS-u UN-a i objavom te potpore na stranicama predsjednice Vlade, HDZ je bio na tragu otklona od politike koja ide k osudi dr. Tuđmana! Vidjet ćemo hoće li HDZ prihvati takvu politiku nakon unutarstranačkih izbora.

Zapravo, za sve one koji drže do svog dostojanstva povratak Tuđmanovoj politici mora biti imperativ. Davno sam pisao o tome kako se stranci koriste slaganstvom hrvatskih političara, ali im se moraju gaditi. Da je doista tako vidjeli smo i iz dokumenata objavljenih na Wikileaksu.

O njihovom nepoštovanju hrvatskih političara danas piše i francuski *Le Monde* (autor je François de Bernard, voditelj GERM-a, studijske i istraživačke skupine o mondijalizaciji), a prenose *Večernji list* i *Jutarnji list*, kao i Portal *HRSvijet*:

Spomenimo samo ovo:

Moram reći da kada bih u ovome trenutku bio Hrvat, da bih bio protiv Euroljana i EU-a, odnosno protiv njihovih čelnika, te bih bio u iskušenju da im nakon toliko neumjesnosti, bezobrazluka i aljkavosti svima kažem da prošetaju.

A u spomenutom intervjuu u Hrvatskom listu spomenuo sam i sljedeće:

Već desetak godina upozoravam – Hrvatska može ući u EU pod jednim uvjetom, a taj je da nam se ispričaju što su sudjelovali u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!

Da, da su se tako ponašale hrvatske vlasti, ne bi danas ni bilo osuđenih hrvatskih generala ni u Haagu ni u Hrvatskoj, a Hrvatska bi već bila u EU-u – kao država ponosnih ljudi – kao narod kojeg je naš papa Voytila, danas već blaženi, s pravom nazvao narodom nade!

HRSvijet, 31. prosinca 2011.

VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.

DAMIR PEŠORDA

ČEKIĆ

Čekić, čini se, švabac. Dobar je to čekić, sjeda u ruku, lagan a udara k'o malj, i praktično je nepoderiv. Ima ga u nekoliko verzija, špicasti, sjekirasti, motičasti. Otac ih je, pokoj mu duši, vrijedno skupljao tamo negdje sedamdesetih kada su bili relativno rijetki u prvoj i jedinoj zemlji socijalističkog samoupravljanja, još se barem koji može naći u našoj staroj kući. Ostali su valjda negdje usput prionuli uz neki na švapce pomaman dlan. Bilo je, naravno, čekića i samoupravno-socijalističke provenijencije, ali nisu vrijedili pišljiva boba.

Njima udaren svaki bi se čavao iskrivio, na dlanu udarača žulj iskočio, a držak rasklimao. Kada malo razmislim, socijalističko samoupravljanje bilo je osuđeno na propast prije nego je i zaživjelo. Ako ni zbog čega drugog, ono zbog tako traljavih čekića. I koliko god lojalni pripadnik tadašnje državno-pravne zajednice bio poučen

prezirati mrske okupatore, to jest Švabe, koje su Tihi i Prle smicali na buljuke – morao je priznati da "švabac" superioran običnim domaćim čekićima.

Ista stvar je bila i s kariolom iliti tačkama. Teže je bilo jugoslavenske gurati prazne po ravnu negoli njemačke s dvjesto kili tereta uzbrdo. Možda je na svjetskoj razini komunizam porazila kapitalistička Amerika, ali u našim lokalnim okvirima u očima puka samu ideju socijalizma dotukla je Njemačka. Čekićima, tačkama, bušilicama, mercedesima i na koncu tim vražjim "dojč markama". A i u nogometu su Nijemci redovito pobjeđivali, kako SSSR tako i SFRJ. Stoga me nije nimalo iznenadilo kada sam prilikom one gungule oko dvojezičnih natpis u Vukovaru video kako iznad uskomešanih glava sijeva čekić švabac. Zamahivala je njime neka krhka starina, kasnije saznah da je riječ o ocu dvojice poginulih branitelja, no čekić je pjevao i sijevao kao da njime vitla mlada momčina. Ploča, očito nekvalitetne "jugoslavenske" izradbe, raskoli se, odlijepi se, skovrli se dok si rek'o keks. Čekić u Živkovićevim rukama možda je i domaće proizvodnje ili je možda kineski, no napravljen je po uzoru na legendarne švapce. Razvidno je to na temelju fotografije, ali i po učinkovitosti. Ploča je, isto je tako razvidno, rađena na socijalistički ho-ruk način, tako da se na njoj isto ministarstvo naziva različitim imenima.

Postavlja se pitanje – jesmo li mi uopće izašli iz socijalizma? Glupo pitanje, reći će netko, pa svi se kunu u kapitalizam i slobodno tržište! Je, ali ... Pogledajte prezimena naših vrhovnika i naših tajkuna – kao da čitaš popis članova CK KPH iz sedamdesetih ili osamdesetih! Dobro, to su samo sinovi, unuci, svojta, nešto tazbine i samozatajnih suradnika iz crvene jazbine, originali uživaju u zasluženoj mirovini ili pod impozantnim pločama bez križa. No, nije li to gotovo pa isto!? Poslušajte floskule i etikete u optjecaju: "dani balkanske ljubavi", "fašisti" i "antifašisti", "klerofašisti", "ustaške guje", "nacionalizam" itd. Sve to neodoljivo podsjeća na ideoološki teror iz olovnih sedamdesetih i osamdesetih godina prošlog stoljeća. Pa i to neshvatljivo forsiranje čirilice nasilu u ranjenom Vukovaru, i to je jedan od simptoma povampirenja prošlosti koje licemjerno guraju oni koji stalno popuju kako bi trebalo zaboraviti prošlost i okrenuti

se budućnosti. Ali ne da švabac čekić, najumniji komentator nedavnih vukovarskih dogadanja.

Međutim, da bismo se iskopali iz vremenske "crne rupe" u koju smo upali zahvaljujući osiljenoj kumrovčadi, ne će biti dovoljan obični švabac u rukama očajnog čovjeka, trebat će nam više, puno više. To više u ovom trenutku je možda jedan drugi i drugačiji njemački čekić, onaj u rukama Angele Merkel, koji neumoljivo ruši kulise kojima aktualna vlast pokušava prikriti vlastitu smušenost i sakriti njima očito silno važnog čovjeka, Josipa Perkovića. No domoljubima, koliko god se radovali što barem netko istražuje komunističke zločine, od toga drugog čekića ne će biti velike koristi. Štoviše, moglo bi biti i štete kada taj čekić nastavi razbijati i ono malo suvereniteta što je ovoj državi ostalo. Izručenje Perkovića ne može biti satisfakcija za "izručenje" energetskih potencijala, preostalih finansijskih institucija, šuma, voda i možda cijelih gradova uz obalu. No, to je ono na što smo svjesno, polusvjesno ili nesvjesno, kako tko, pristali još prije trinaest godina.

Bilo kako bilo, lijepo te bilo vidjeti, raspjevani čekiću!

Damir Pešorda / Hrvatski tjednik

Hrvsijet, 12. rujna 2013.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

OPASNA IGRA: DA, ALI ZA KOGA?

Po običaju Damir Pešorda ima sjajna zapažanja u svojim kolumnama. Sigurno je u pravu kako trojka Pusić, Josipović i Milanović sjajno odradjuju svoju zadaću u sklopu velikosrpskog Memoranduma 2. Međutim, moramo odati priznanje i Srbima (bez obzira što su za to vjerojatno najzaslužniji Britanci) zbog umijeća da njihovi ljudi budu izabrani na najviše funkcije u drugoj državi od koje su doživjeli poraz u ratu kakav nitko nije u povijesti. Kako sada stoje stvari opasna igra, o kojoj piše Pešorda odnosi se samo na nas Hrvate koji volimo svoju državu. Na nama je da učinimo sve da ta igra postane opasna I za sve one koji su tu među nama, a rade protiv naše države!

Pogledajte prvo sjajnog Pešordu, a potom ću vam dati neke crtice iz mojih nastupa na hrvatskim radio programima u Australiji prije 15-ak godina.

Damir Pešorda: Opasna igra

Hrvsijet, 18. rujna 2013.

Potkraj devedesetih bolesnog Tuđmana proglašili su paranoikom jer se bojao da inozemni centri moći sustavno rade na uspostavi neke nove Jugoslavije.

Tuđman je umro shrvan bolešću, okružen nerazumijevanjem, a vlasti se dočepao iskusni partijski aparatčik Račan, dobrim dijelom na krilima Budišine i narodne naivnosti. Račan je svoj posao, kao i uvijek, dobro odradio. Stvorio je zakonske, institucionalne, medijske i druge pretpostavke za rast i bujanje jugoslavenskog resentimana. Isprva polagano, zatim sve brže i otvorenije. Sanader se u toj mišolovci snalazio kako je znao i umio nastojeći da se gazzdama ne zamjeri i što više ušiċari za sebe i za svoje jato. Kada je Sanader svoju dionicu odradio, štaſetu je pionirski srčano ponijela Jadranka Kosor. Koju je Mesić od milja nazivao Suzana. Kažu da on dobro zna i zašto. Zapadnobalkanski projekt cijelo je to vrijeme dobro napredovao, štoviše odlično.

Sad smo tu gdje jesmo. Državu formalno vode Milanović i Josipović, formalno smo ušli i u Europsku uniju. Imamo čak i dvanaest ljudi koji se u Bruxellesu predstavljaju kao hrvatski europarlamentarci. No sve je to samo jedna velika predstava, niti što naši europarlamentarci odlučuju niti je Hrvatska članica Europske unije u pravom smislu te rijeći, baš kao što to nisu još ni Bugarska i Rumunjska, iako su davno formalno ušle u EU. Oba naša predsjednika intenzivnu vanjskopolitičku djelatnost razvijaju jedino prema zemljama bivše Jugoslavije. S Europskom unijom vodimo tek jedva prigušeni diplomatski rat oko zakona o europskom uhidbenom nalogu. Besmisleno inačenje oko izručenja Josipa Perkovića, kojega o Njemačkoj traže zbog udbaških ubojstava hrvatskih emigranata, mnogi su skloni tumačiti kao partijsku zaštitu svojih ljudi i bolje prošlosti.

Međutim, čini mi se da tu ima još nečega. Mislim da nije pošteno podcjenjivati političku pamet Zorana Milanovića, Vesne Pusić i Ive Josipovića. Tvrdoglavost i zavidna vještina kojom to troje ljudi ustrajava u ostvarenju svojih političkih vizija, to jest restauraciji

društveno-političkog okvira u kojem su odrasli kao djeca pripadnika povlaštene kaste, zaslužuju respekt. Kada im ciljevi ne bi bili dijametalno suprotni težnjama hrvatske većine. No, narod ih bira, pa možda sam ja taj koji grijesi u procjeni toga što narod uistinu želi.

Bilo ovako ili onako, jedno je izvjesno, sukobljavanje s Europskom komisijom oko "Zakona o Perkoviću" vrlo vjerojatno će dovesti do prolongiranja stvarnog ulaska Hrvatske u EU, to jest postavljanja schengenske granice prema balkanskim susjedima. Dok god nema takvoga graničnog režima, nema ni prepreka daljem uspostavljanju južnoslavensko-albanskog zajedništva. Ukratko, san o nekoj novoj Jugoslaviji čini se mogućim. To što će za kaznu Hrvatskoj biti vjerojatno uskraćeni novci iz nekih europskih fondova također dobro dođe politici koja se dugoročno nada što tješnjem zajedništvu s balkanskim susjedima. Tako će se Hrvatska i gospodarski još više približiti tom području, to jest dodatno osiromašiti.

Stvari su prilično jednostavne onome što ih želi objektivno ocijeniti. Tko je želio uspostavu neovisne Hrvatske, morao je raditi na rušenju Jugoslavije. Onaj tko želi ponovnu uspostavu nekakvog jugoslavenskog ili balkanskog okvira, treba zdušno raditi na podrivanju i slabljenju Hrvatske. Nas nekolicina pisali smo o tome još prije dosta godina, na pamet mi padaju Milovan Šibl, Benjamin Tolić, Mate Kovačević itd.

Iskreno, malo tko nas je doživljavao ozbiljno. Čak i oni sličnih pogleda na političku stvarnost držali su da nepotrebitno paničarimo. Osobno sam se zasitio upozoravanja javnosti na ono što nam se, vrlo je izgledno, spremi. Ne osjećam u sebi nikakav mesijanski poziv, poštujem demokratsko pravo većine da bira svoju sreću ili nesreću, nemam čak ni valjane argumente da uvjerim u suprotno nekoga tko misli da mu je bolje u Jugoslaviji nego u Hrvatskoj. Čak i ovo pišem više zbog čovjeka čije me predsmrtni krik o onome što se ovoj nesretnoj zemlji spremi duboko dirnuo negoli zbog sebe sama. Toliko sam mu dužan. Ostalo je na vama koji čitate. Ili ne čitate, jer i to je izbor.

Tekst o gostovanjima na hrvatskim radio programima pisan je za Maticu, časopis HMI. Tekst mi je tražio tadašnji glavni urednik. Tekst nije tiskan u Matici te 1996. godine, pa sam ga tiskao tek 2002.

u knjizi: Pronađena polovica duše / Deset godina s australskim Hrvatima.

Put u Australiju: gostovanja na hrvatskim radijima

U nekoliko posljednjih godina mnogo je naših ljudi posjetilo Australiju i naše iseljenike тамо. To zadovoljstvo imao sam i ja, jer sam od 1992. godine bio stalno pozivan od australskih sveučilišta. Kako sam 1992. – 1993. bio devet mjeseci u Melbourneu, mogu reći da i pripadam toj našoj zajednici. I doista, kada sam prošle godine bio тамо, generalni konzul у tom gradu me pozdravio kroz šalu. Rekao je da je ljubomoran на mene jer sam ja svake godine, od kada je on тамо, išao у Hrvatsku. Ima dosta naših radio programa у australskim gradovima. Gosti из Hrvatske često daju interviewe на tim radijima. I ja sam оve godine dao nekoliko: у Melbourneu SBS-у (državni etnički radio) и radiju 3ZZZ, у Adelaideu radiju "Zvuci domovine", а у Sydney dao sam interview ali i snimio neke komentare за "Radio domobran". Pitanja су bila "vruća". Naravno, ljudi se тамо sjećaju mojih ranijih interviewa, bolje reći oni pamte tko što тамо govori. Tako gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga piše у Vjesniku од 22. veljače 1994. god.: "Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj, Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se у učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti "ideojugoslavenčića" koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgičnih Hrvata, strpljivo je skriven negdje у malom mozgu". Prigodom prošlogodišnjeg posjeta, žena jednog našeg konzula rekla mi je dan nakon posjete predsjednika Tuđmana: "Profesore, nisam znala da ste tu, ali jučer sam se sjetila Vas. Znate, poslije večere с predsjednikom, on nam je objašnjavao političku situaciju. I tada sam se sjetila Vas. Govorio je sve ono što ste nam Vi govorili prošle godine на radiju." I konačno, оve godine (23. kolovoza) su у Hrvatskom vjesniku (Melbourne) objavili one dijelove interviewa koji sam dao у siječnju 1993. Hrvatskom radiju Matija Gubec из Melbournea, koji se odnose на BIH (naslov članka: "Boban je spasio Bosnu i Hercegovinu"). Naravno, čuo sam i mnogobrojne priče o onome što su govorili drugi. Jedan naš političar tako у Melbourneu на radiju 3ZZZ nije pitan ono što je on želio, već ono što su ljudi s tog radija mislili da je у hrvatskom interesu. Naravno,

ima mnogo naših ljudi koji izvrsno razaznaju što je hrvatski nacionalni interes i dobro su informirani o svemu što se kod nas događa. Zato mi se čini da je zgodno dati u osnovnim crtama ono o čemu je bilo riječi na tim mojim gostovanjima na našim radijima prošle godine.

Razlog moga većeg angažiranja u posljednje vrijeme (Adelaide).

U vrijeme stvaranja hrvatske države svi naši ljudi, pa i vi u Australiji, bili su iznimno motivirani i angažirani. Samim činom priznanja to je uvelike smanjeno. I ja sam prošle godine mislio da je došao kraj i mojih takvih aktivnosti. To sam i rekao nekim ljudima ovdje. Ali, poslije povratka u domovinu, shvatio sam, da kao što nije prestao pritisak na Hrvatsku ni poslije priznanja, tako ne će ni sada. Jednostavno rečeno, DRŽAVA VAM JE KAO DIJETE. MALO DIJETE MALA BRIGA – VELIKO DIJETE VELIKA BRIGA. Itekako se i danas treba boriti za Hrvatsku. U ratu je očito tko ti je neprijatelj. Danas su na djelu podzemne bitke protiv nas. U njima koriste i naše ljudi. A na to sam Vas upozoravao još daleke 1992.godine.

Državotvorni Hrvati i oni drugi (Melbourne, Adelaide, Sydney).

Cinjenica da smo živjeli u takvoj državi, kakva je bila Jugoslavija, ne može se jednostavno izbrisati. Mnogima od naših ljudi je zato ideologija ispred države i nacije. Njihova je krilatica: "Ja jesam za Hrvatsku, ali ne za bilo kakvu Hrvatsku!" Kada je to jednom na OTV-u rečeno poznatom hrvatskom novinaru Milanu Ivkošiću on je odgovorio: "Ja jesam za bilo kakvu Hrvatsku. Znate, meni Vam je Hrvatska kao zrak. Ne znači ako je nečist da ga neću udisati!". (Ovo je uvijek u studijima popraćeno sveopćim odobravanjem.) Drugim riječima, nedržavotvornim Hrvatima Hrvatska u kojoj nije njihova ideologija na vlasti ne treba. A državotvornim je, kao i u svim normalnim zemljama, imati državu neupitno. A kakva će vlast biti – to će ljudi na izborima sami odlučiti. Državotvorni Hrvati su itekako svjesni koliko znači imati državu. To sigurno dobro znate i Vi ovdje. Usporedite Vašu poziciju ovdje sada i onu prije kada Hrvatsku nismo imali.

Političke stranke u Hrvatskoj danas (Melbourne, Adelaide, Sydney).

Kada sam Vam 1992. godine govorio o hrvatskim političkim strankama znao sam reći: "Sve hrvatske stranke su pravaške stranke". Naime, tada je u svim strankama bilo mnogo državotvornih Hrvata. Ali, kroz svo ovo vrijeme iz oporbenih stranaka, uglavnom su odlazili takvi ljudi, nezadovoljni činjenicom da te stranke u ključnim pitanjima za Hrvatsku nisu znale prepoznati hrvatski nacionalni interes. A pogotovo kada je riječ o hrvatskoj politici u BIH. Još u kolovozu 1994. u hrvatskom klubu "Bosna" u Sydneu rekao sam da je hrvatska politika u BIH ravna stvaranju hrvatske države, a mnogi od njih su i dan danas protiv nje. Oni su vjerovali Eurom, kao da nam glavne europske zemlje, članice Vijeća sigurnosti, nisu sve vrijeme pokušavale zabiti nož u leđa. I danas se dosta dobro razaznaje linija podjele na državotvorne stranke i one druge koje sebe smatraju "europskim". Puna su im usta Europe. Kako je moja majka Blajka, to me uvijek podsjeti na jednu korčulansku priču. Kaže Lučanin Blačaninu. "Znaš li što je Vela Luka za Blato? Europa!". A Blačanin će njemu: "A znaš li Ti što je Blato za Vela Luku? HRVATSKA!"

Sutrašnja Hrvatska (Melbourne, Adelaide, Sydney)

Sve što se danas događa u Hrvatskoj vezano je za to kakva će biti Hrvatska sutra. Tko će vladati u njoj. A vi dobro znate da u zemljama zapadnog svijeta vlada onaj tko ima kapital. Od Hrvata, sutrašnji vlasnici kapitala mogu biti: 1) Ljudi koji su predvodili borbu za Hrvatsku. 2) Iseljenici koji su stekli kapital vani i 3) Ljudi iz bivšeg sustava koji su kapital stekli tada. Vjerojatno ste primijetili da se prvi optužuju za navodne krađe, da se druge, tj. vas, sprječava u povratku, a o trećima se ne čuje mnogo. A danas je kapital uglavnom u njihovim rukama. Oni su i vlasnici mnogih tzv. žutih listova koji se na suptilan način koriste u toj borbi za Hrvatsku. Ja osobno, a siguran sam i mnogi od vas, više volim da sutrašnjom Hrvatskom vladaju djeca onih koji su predvodili borbu za Hrvatsku, i djeca povratnika. Jer onim trećima je Jugoslavija i donijela novac, pa

sigurno i nisu protiv nje. Pa makar to bilo skriveno, kako sam vam znao reći, u malom mozgu.

"Sindrom zoološkog vrta" (Melbourne, Adelaide, Sydney).

Ne zaboravimo da je u skoro svim bivšim komunističkim zemljama sada na djelu povratak komunista na vlast. To je ono što ja nazivam "sindromom zoološkog vrta". Naime, životinja koja je predugo bila u kavezu, puštena iz njega, nije sposobna sebi sama pribaviti hranu. I zato se želi vratiti u kavez. Jer, tamo je hrana redovita. Istina, sve je manje ima i sve je gora. Ali ima je! Upravo se to dogodilo u Mađarskoj i Poljskoj. A glasovanje u Zagrebu pokazuje da se može dogoditi i kod nas. (O tome je predsjednik Tuđman i govorio na proširenom sastanku Vijeća obrane i nacionalne sigurnosti, baš u vrijeme mog boravka u Australiji. Priča o sindromu zoološkog vrta svidjela se našim ljudima, a u Melbourne se ravnatelj hrvatskog radija 3ZZZ, Sergio Marušić uključio u razgovor govoreći o jednom drugom sindromu zoološkog vrta. Naime, govorio je o našim ljudima koji su se cijeli život borili za nezavisnu Hrvatsku, a danas kada je imamo više ne znaju prepoznati nacionalni interes i za ne vjerovati je koliko i kako danas govore protiv hrvatske državne politike.) ...

Glas Brotnja, 20. rujna 2013.

NITKO NAM NE ĆE POMOĆI!

Nevjerojatno je koliko smo naivni mi Hrvati. Komunisti i jugoslavi bore se protiv neovisne hrvatske države od 1941. do današnjeg dana. Dok ih mi biramo i predajemo vlast u Hrvatskoj, dotle oni rade na ostvarenju one Titove: Prije će Sava poteći uzvodno, nego će Hrvati dobiti državu. I dok mi mislimo da je imamo, oni znaju da je zapravo nemamo. A onih deset Tuđmanovih godina – kao da ih nije ni bilo.

O uspjehnosti ovih vlasti piše i Damir Pešorda (Hrvijet, 23. siječnja 2013.):

Najvažnije obećanje nove vlasti dao je predsjednik Josipović u predizbornoj kampanji, a ono glasi: "Zacrvenit ćemo Hrvatsku!". To je obećanje manje-više realizirano. Na televiziji svake večeri možemo uživati u partizanskim filmovima, Crkva je pod žešćim pritiskom negoli posljednjih desetljeća komunističkog sistema, članstvo u Partiji ponovno je preduvjet za bilo kakvo napredovanje ili dobivanje zaposlenja u državnoj službi. U jeku krize i enormne nezaposlenosti taj je sustav primio tri do četiri tisuće novih zaposlenika. Naivno bi bilo vjerovati da odlučujući kriterij nije bila politička podobnost. U isto vrijeme provedene su čistke sve do trećeg ešalona rukovodećih kadrova kao što su ravnatelji škola, raznih domova i slično. Što se ideološke situacije u zemlji tiče, stanje je takvo da će ljudi uskoro nerado priznavati da su Hrvati ili heteroseksualci u strahu da ih to ne obilježi kao "faštiste", odnosno "homofobe". Sve u svemu, može se zaključiti da je nova vlast maestralno provela u djelo temeljno obećanje dano svojim ideološki osviještenim pristašama u predizbornoj kampanji. Uspjeh je tim veći ima li se u vidu da tu ideološki osviještenu bazu u najboljem slučaju čini dvadesetak posto birača. Na zadatku uništavanja nacionalne ekonomije nova vlast se također pokazala puno uspješnijom i kompetentnijom od prethodne hadzeoze vlasti...

Problem sadašnjim vlastima jest što će biti kada narod shvati njihovu "igru". Zato je izuzetno važno da se djeluje tako da ljudi što prije to spozna. Nitko nam neće pomoći, ako si ne pomognemo sami sebi.

Zato je od velike važnosti angažiranost Crkve. Tako vidimo da se Crkva oglasila i u slučaju jednog od važnih koraka u "ukidanju" Hrvatske – rasprodaji Hrvatske. Izjavu Komisije HBK "Iustitia et pax" o Prijedlogu Zakona o strateškim investicijskim projektima Republike Hrvatske možete naći i na portalu HKV-a:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozniostalo/prilozni-graana/14044-iustitia-et-pax-protiv-rasprodaje-javnih-dobara.html#comments>

Priopćenje Hrvatskoga kulturnog vijeća u svezi najave zakona o izdvajanju šuma i voda iz javnih dobara možete pročitati na istom portalu:

<http://www.hkv.hr/o-nama/priopenja/14041-priopcenje-hkv-a-u-svezi-najave-zakona-o-izdvajanju-suma-i-voda-iz-javnih-dobara.html>

Meni je najdraži komentar koji mi je poslao poznati hrvatski publicist Javor Novak:

Josipe, bok,

Vidim da ste se raspisali o prirodnim dobrima i bogatstvima Hrvatske i to je vrlo ok. Međutim, je li ti poznat podatak da je u jednoj od posljednjih izmjena Ustava RH, donesen članak koji otprilike glasi: Od ulaska RH u EU građani EU imaju pravo glasovanja na lokalnim izborima u RH.

Što to znači?

Da će recimo na otocima, u Lici, Zagori, Zagorju ili Istri grupa bogatijih stranaca moći kupiti cijelo selo, na lokalnim izborima izabrati svoga predstavnika i raditi što hoće! Imaju pravo u potpunosti derrogirati zakone RH, odnosno primjenjivati samo one koji njima odgovaraju i koje su tako (u zatvorenom krugu) izglasali.

To onda naravno može značiti ako na njihovom području ima uvjeta za to, mogu graditi tvornice, marine, prljavu industriju, prodavati izvore u svojoj općini, šume, i sva druga rudna bogatstva jer im se ne će imati tko suprotstaviti.

Sve štetne industrije koje su do sada vrlo teško i uz proteste ulazile u RH sada bi glatko mogle ući!

Bok, Javor

Pitanje je jesu li o tome razmišljali svi oni koji su bili za EU? A bila je i Crkva i HAZU i generali. Mnogima je to bio spas od ovoga što se, vidimo, dešava i bez EU. Zapravo, točnije je reći po njihovom diktatu. Odavno sam pisao kako će nam isto biti i тамо. Pomoći nam neće nitko, ako ne pomognemo sami себи!

Svi znamo da Sava teče prema Beogradu. A našim jugokomunistima to definira sve! Tu im ne pomaže ni što smo porazili te njihove bogomdane gazde. Ne pomaže što ih je sam Milošević proglašio zečevima. Na početku rata, iako su bili naoružani do zuba, postajali su zečevi kada bi čuli Bojnu Čavoglave iako smo mi bili praktično bez oružja. Ova vlast se silno trudi da narod sve to zaboravi, a one koji su sudjelovali u tom strašnom zločinu – pretvaranja Srba u zečeve – pozatvara po zatvorima u Hrvatskoj, a Praljka i grupu iz BiH po Europi. A na Praljka i Thompsona može i porezima, kad već ništa drugo nije pomoglo.

O Savi i Beogradu zapravo piše veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a, 22. siječnja 2013.;

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/14022-h-hitrec-bolesno-nagnuce-vlasti-prema-srbiji-razlog-je-milanoviceva-posjeta.html>:

Milanović u Beogradu

U tako klimatiziranu srbijansku kulturu koja se hrani dijelovima hrvatske kulture, srbijansku kulturu iz koje se ne čuje ni jedan suvisli glas protiv krivotvorenja, laži i mržnje, kulturu koja je u nedostatku svoje otuđila u agresiji na Hrvatsku znatno kulturno blago i do danas ga nije vratila, kulturu koja genocid nad hrvatskim narodom ne smatra genocidom, nego prirodnim odstranjnjem zapreka za širenje na zapad, kulturu koja nije riječ prozbora kada su Srbi iz okupiranih dijelova Hrvatske protjerali Hrvate koje nisu poubijali, ali se sada zgraža nad dragovoljnim egzodusom tih istih Srba i na sva usta kuka o zločinu, kulturu koja najstrašniju žrtvu srpske agresije, Vukovar, naziva srpskim Vukovarom – u takvu Srbiju i takvu kulturu otpudio se nedoučeni premijer Hrvatske (namjerni genitiv) da po zadatku velikih sila i ponešto zbog gospodarskih

pitanja (Cesta, itd.) ruši zidove praveći se blesavim da ne zna tko ih je izgradio.

Glede gospodarskih stvari taj se radni posjet – koji je bio radni isključivo zato da se ne bi trebala intonirati hrvatska himna – možda i može prešutno opravdati, ali je gospodarska, dotično trgovinska suradnja nesmetano funkcionirala i u ledeno i naizgled neledeno doba (Tadić – Josipović) pa bi se i bez toga posjeta nastavila i nadalje, a ako ima problema sa carinama i sličnim ne tako nevažnim, ali ne i presudnim pitanjima, onda se rješavaju na nižim razinama. No i ja sam naivan – Milanović jest doista niža razina.

Glede suradnje hrvatske pseudokulture s opisanom srbijanskom i općesrpskom kulturom stvari stoje još bolje. Televizije koje emitiraju na hrvatskome jeziku doslovce su pretrpane srbjanskim proizvodima, što filmskim što televizijskim, a kada se dodaju proizvodi iz jugoslavenskoga arhiva – slika se sjajno zaokružuje. Kazališta u Hrvatskoj posežu za srbjanskim klasicima i suvremenim piscima, čak skidaju već prijavljena dramska djela hrvatskih autora i zamjenjuju ih sa srbjanskima, a ostavljaju djela suvremenih hrvatskih pisaca pod uvjetom da, bez obzira na temu, ubace barem jednoga hrvatskog branitelja koji je nesimpatična kreatura iz doba borbe protiv srpske agresije.

Informativne emisije televizija i novine koje izlaze u Hrvatskoj jedva čekaju da obave "hrvatski dio" obavijesti i već u osmoj minuti ili već na trećoj stranici imaju rubrike koje bi se mogle (a i radi se tako) naslovit "A sada da vidimo kako je u Srbiji". Tako smo dobili istu situaciju kao u vrijeme komunističke, velikosrpske Jugoslavije – da je trideset posto programa "hrvatskih" televizija na srpskome jeziku, a poznati novinski zagrebački dnevnik barem jednom tjedno svjesno objavljuje napise na srpskom jeziku, što se nije događalo ni u Jugoslaviji, a u ostale se dane njegovi komentatori i "istaknuti" novinari služe nemuštim jezikom koji nije ni hrvatski ni srpski .

Dakle, na gospodarskom (trgovinskom) i kulturnom (pseduokulturnom) planu suradnja je više nego dobra, pa zbog toga nije trebalo ići u službeni ni radni posjet Beogradu. Ono zbog čega je trebalo razgovarati, ali ne u Beogradu čija je mržnja prema Hrvatima stalna, uporna i bezmjerna, jest sudbina Hrvata pobijenih

na okupiranom području Hrvatske i sADBina Hrvata koji su pobijeni u srbijanskim logorima, okupacija dijelova teritorija RH koji se nalaze preko Dunava, povratak kulturnoga blaga (ne Micića čiji se "Zenit" ionako nastavlja u "Zarezu", ne blaga iz pravoslavnih crkava koje nije bilo oteto nego privremeno preseljeno u Srbiju do konačne pobjede), nego blaga koje pripada Hrvatima i hrvatskoj kulturi. Trebalo je nadalje razgovarati o ratnoj odšteći koju Srbija mora kad-tad platiti, i jasno reći da Hrvatska ni pod koju cijenu ne namjerava povući tužbu za genocid.

Opisani razgovori nisu vođeni. Ova vlast prevodjena ljudima koji nikakve veze s hrvatskim narodom i hrvatskom kulturom nikada nisu imali niti su te veze pokušali uspostaviti nego se naprotiv odmah legitimirali kao okupacijska sila – ta vlast nema osjećaj za hrvatske gubitke i hrvatske sADBine niti se to od nje može tražiti. Od nje se može tražiti samo da ode na miran način, ako je moguće.

Bolesno nagnuće ove vlasti prema Srbiji jedini je razlog Milanovićeva dolaska u Beograd, nekoliko dana nakon što je – poslije razdoblja divljanja zbog oslobađajuće presude hrvatskim generalima – taj minorni Dačić milostivo izvolio izjaviti da se led treba otopiti. Istoga trena, "razumjevši knjigu" što bi rekla narodna pjesma, Milanović je vođen Pavlovljevim refleksom svoje duhovne prtljage i usput telefonskim razgovorom koji bi u slobodnoj interpretaciji i prijevodu s engleskoga glasio "Mali, pusti sve i idi u Beograd" – doista i otišao obaviti što mu je zapovjeđeno. Obaviti na nižoj razini, što je zlobno prokomentirao i Josipović u jeku svađe oko predsjedničkih ovlasti.

Što je još mogao učiniti Milanović, koji je mirno slušao Dačićeve riječi o zločinima za vrijeme i poslije Oluje – mirno jer su to bile iste one riječi koje je i sam izgovorio nakon oslobađanja Gotovine i Markača. Što je mogao? Mogao je u svrhu dobrosusjedskih odnosa i dobro uređenih odnosa s manjinama podastrijeti Tromblonovu statistiku o trideset posto Srba u Saboru i Vladi jer bi taj podatak ipak nešto bolje otopio led, mogao je spomenuti Registar branitelja koji je kruna suradnje sa srbijanskim tužilaštvom i Veritasom.

A ako sve to ne bi upalilo, mogao je na kraju zavapiti: "Što vam još mogu obećati?", a srbijanska kulturna masa bi klicala: "Vukovar, Vukovar!" Posve dosta za početak rada Balkanskoga vijeća.

O Savi i Beogradu piše i Javor Novak na istom Portalu 22. siječnja 2013. (<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/14034-vonj-balkana.html>). Konstatira ono o čemu stalno govorim:

Čemu novo-star napad na Vukovar, ponovno čirilicom i ekavicom? Čemu taj planirani i usklađen napad na branitelje i Katoličku Crkvu? Čini se kako nam i unutar vele-hvaljene Unije spremaju nekakav Zapadni ili drugo-jajčani Balkan kao regiju i to pod starom, koljačkom, beogradskom, šapkom. Bit ćemo dio Europe, ali opet slijepjeni s Balkanskom truleži.

I kada se upravo u Vukovaru na beskičmeni i polutanski poziv sastaju predsjednici Josipović i Tadić, to nije slučajno; kada se upravo u Vukovaru Milanovićeva Vlada, najlošija vlada koju je Hrvatska ikada imala, želi isprisiti s dvojezičnim srbsko hrvatskim natpisima, kada se upravo demografski desetkovanim hrvatskom Vukovaru želi nametnuti čirilicu, sve to nije slučajno.

Oni žele dokazati staru "jugoslavensku" tvrdnju kako te male odcjepljene državice ne će moći, ne će uspjeti preživjeti. Oni sve čine da se ta četnička tvrdnja i ostvari, a Hrvatska da se prvo rashrvati, a zatim ekonomski uništi do kraja. Baš onako kako je Beograd i tvrdio da će se dogoditi.

Ponavljam, pomoći nam ne će nitko, ako ne pomognemo sami себи! Treba narodu ukazivati na to što rade vlasti i jugokomunistički mediji. Smiješne su tvrdnje da Zapad ne će podržati komunjare. Oni itekako znaju da oni koji služe onima od koje je Hrvatska vojska, odnosno Bojna Čavoglave pravila zećeve služit će i njih. Sjetimo se one poruke kardinala Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Naravno, hrvatski kardinal je to govorio hrvatskim vlastima. Danas takve vlasti nemamo. Zato treba svojim djelovanjem, dakle i

pisanjem i ponašanjem i u razgovorima s ljudima raditi na tome da što više ljudi shvati da kardinalov naputak mogu provesti samo oni sami! Oni koji ih uče da će nam bilo tko pomoći – upravo rade suprotno od onoga što žele! Crkva u Hrvata, svojim ponašanjem danas, na dobrom je putu. Ostali?

akademik Josip Pečarić

23. siječnja 2013.

HRVATSKA ILI LET IZNAD KUKAVIČJEG GNIJEZDA

Dr. sc. Damir Pešorda, jedan od ponajboljih hrvatskih kolumnista, u tekstu *A primjer se zove Marko ...* (Hrvsijet, 03. 1. 2014.) kaže:

Totalitarne tendencije u nekom društvu prepoznaju se, između ostalog, po dominirajućem crno-bijelom pogledu na svijet i proizvodnji "primjera", kojima je svrha preodgojiti, odnosno preplašiti, ukoliko ne ide s preodgojem, cijele društvene skupine.

Nerijetko u totalitarnih režima proizvode takve primjere uz pomoć psihijatrije. Najpoznatiji takav primjer u Hrvatskoj doista je Marko iz naslova Pešordina teksta: Marko Francišković. O tom slučaju moglo se u Hrvatskoj dozнати (samo) iz serije tekstova Vjekoslava Magaša u Hrvatskom tjedniku (uz dojmljiv Magašev nastup u "Oliji" Ozane Bašić) i nizu tekstova na hrvatskim portalima. Naime, pošto su se na Facebooku izvrijedali ministar policije Ostojić i Marko Francišković, pri čemu je vulgarniji bio ministar, ministrova policija je pretresla stan, uhitila Marka i na kraju je stigla i psihijatrijska dijagnoza.

Evo kako na to gleda Pešorda:

U Markovom slučaju može se upravo o tome govoriti. Naime, ne bi bio problem da je Francišković bio osuđen zbog neprijavljenog oružja, no on je na neodređeno vrijeme strpan u zatvorsku bolnicu kao čovjek opasan po okolinu. A opasan je, tako sudac u slučaju i psihijatrica Biško tvrde, zbog svoje opasne ideologije, to jest jer čita Bibliju i namjerava nakon što dođe na vlast suditi za veleizdaju svima koji su je, kako on drži, počinili. Po tom ključu svi su američki predsjednici zreli za ludnicu jer prisežu polažući ruku na Bibliju i kada dođe na vlast progoni one koji izdaju državne tajne. Čak i kada su tajne tako mračne da ih ljudska savjest nalaže razotkriti onome tko za njih sazna (...) Osobno nisam zagovornik Franciškovićevih političkih stavova niti me praktična politika uopće zanima, štoviše – gadi mi se, no kao Hrvat i građanin ove zemlje, koja se još uvijek naziva republikom i Hrvatskom, Franciškovićev slučaj me ispunjava

ogorčenjem i nespokojem. Užasava me mogućnost da čovjeka zatvaraju i "liječe" zbog "čitanja Biblije" i promišljanja ideje države i državnog uređenje. Čudi me i zbumjuje šutnja hrvatske javnosti, intelektualaca, kolumnista, analitičara, Crkve, udruga za zaštitu ljudskih prava i svih onih od čijeg komentiranja svega i svačega inače nemamo prilike ni odahnuti. Zato pozivam i prozivam saborske zastupnike, predsjednika, pučkog pravobranitelja, Hrvatski helsinski odbor, Kaptol, medije, udruge, Hrvatsko psihijatrijsko društvo, Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti, Maticu hrvatsku, komentatore političkog života, prvoborce demokracije i tolerancije poput Puhovskog, Čička, Matvejevića, Banca i drugih da se oglase o ovom slučaju. Da stamu u obranu čovjeka bez obzira što mislili o njegovim idejama. U protivnom izdali smo kao društvo i Kristov i Voltaireov nauk o ljubavi i toleranciji. Gdje je sada netko da parafrazira onog njemačkog pastora: Kada su došli po desničara Marka, nisam se bunio jer nisam bio desničar ... ?

Drugi sjajni hrvatski kolumnist, nekadašnji glavni urednik doista slobodne Slobodne Dalmacije piše o toj uporabi psihijatrije u Slobodnoj Dalmaciji 19. 1. 2014.:

Francišković je policija u njegovu stanu uhitila nakon dopisivanja putem facebooka s ministrom policije Rankom Ostojićem, u kojemu dopisivanju ni jedna strana nije štedjela onu drugu, u kojoj su obje strane bile podjednako prizemne i vulgarne. Nakon toga je bivši zaposlenik MUP-a, branitelj, nekažnjavani građanin, pisac knjige "Hrvatska knjiga postanka" i otac troje djece odveden na psihijatrijsko vještačenje i pred suca Općinskog suda.

Vještačinja Anica Biško i sudac Marko Benić ustanovili su kako je Marko Francišković učinio protupravno djelo u stanju neuračunljivosti, kako pati od bolesnih zabluda i paranoidne shizofrenije, kako je opasan jer predlaže smrtnu kaznu za veleizdaju. On je ideolog koji se trudi da građani kroz demokratski proces prihvate njegove vizije, još citira Sveti pismo i protivi se EU. Nije normalan, ali oponaša normalnost!?

S takvom dijagnozom upućen je ravno u Vrapče na prisilno liječenja gdje se nalazi još od kolovoza prošle godine. Praktički nalazi se u zatvoru s torturama kakvima se podvrgavaju luđaci. Pravi let iznad

kukavičjeg gnijezda. Specifičnost je ovoga slučaja i u tome da je psihijatrija zloupotrebljena tako da je čovjek kažnjen bez kazne i zatvoren bez zatvora. Još jedna metoda izvučena iz arsenala totalitarnih režima. I još jedna osobitost. U obranu ljudskih prava ovaj put nije stala ni jedna od brojnih udruga koje su tobože radi toga osnovane i ni jedan središnji medij. Ideologizirane civilne udruge i ideologizirani mediji uvijek će bučno reagirati samo onda kad je u pitanju netko njima ideoološko blizak, netko iz njihova kruga, a one druge, koji nam nisu po čudi, neka vrag nosi.

Jovićev sam tekst poslao prijateljima uz komentar:

Najbitniji dio Jovićeva teksta jest:

"Vještakinja Anica Biško i sudac Marko Benčić ustanovili su kako je Marko Francišković učinio protupravno djelo u stanju neuračunljivosti, kako pati od bolesnih zabluda i paranoidne shizofrenije, kako je opasan jer predlaže smrtnu kaznu za veleizdaju."

Dakle, Francišković je opasan jer se zauzima za uvođenje smrtne kazne za veleizdaju! Tom konstatacijom, zapravo, vještakinja Anica Biško i sudac Marko Benčić potvrđuju kako u Hrvatskoj postoji veleizdaja, pa Francišković doista jest opasan (ako dođe na vlast).

Odmah su reagirali i drugi koji se osjećaju ugroženima (Dnevno.hr., 20. 1. 2014.):

HRT tuži Franciškovića zbog izjave da je izdajnička televizija!

Prijateljima sam poslao i taj tekst. Naime: Marko Francišković i Natko Kovačević su tuženi od strane HRT-a za uvredljivi video uradak ispred HRT-a. U tom video uratku sama televizija je prozvana za svoj rad, koji po njima dvojici nije u skladu sa domoljubljem, već je označen kao izdajnički. HRT je takav način ponašanja ocijenio uvredljivim i štetnim za sebe, te je zatražio odštetu od 50.000,00 kn.

Svakomu je jasno da HRT svojom tužbom ili negira liječničku dijagnozu, ili tvrde da su oni koji su na čelu HRT-a sami psihijatrijski slučajevi koji suđu tuže nekoga tko ima istu takvu liječničku dijagnozu.

I onda je slijedilo iznenadenje. Javio mi se 21. 1. 2014. jedan specijalist psihijatrije, sudski vještak iz psihijatrije iz Hrvatskog

katoličkog liječničkog društva. Umjesto da optuži HRT zbog nepoštivanja njegove struke, optužen sam ja:

Poštovani akademiče Pečariću,

krajnje je neozbiljno da kao matematičar ulazite u procjene o tome tko je psihički bolestan ili ne.

Dr. Anica Biško je ugledna članica Hrvatskoga katoličkoga liječničkog društva, praktična vjernica koja svake nedjelje sa svojim suprugom i troje prekrasne djece ide na Svetu Misu.

Dr. Anica Biško je neosporno stručna i kompetentna da procijeni ima li netko duševnu bolest ili nema.

Kao liječnik-psihijatar, ne smijem govoriti o konkretnom slučaju radi liječničke tajne. Slobodan sam Vas pitati – mislite li da bi takva osoba poput dr. Biško mogla biti politički instrumentalizirana toliko da nekom čovjeku dijagnosticira paranoidnu shizofreniju?

Odgovorio sam mu:

"Trebali bi ponovno pročitati moj tekst pa točno ustanoviti jesam li ja ulazio u procjenu je li netko bolestan ili nije. Gdje ste Vi tako nešto pronašli u mom tekstu: (ponavljam svoj gornji komentar Jovićeva teksta)

Dakle, komentirao sam samo tvrdnju da je zalaganje za uvođenje smrtnе kazne za zločin veleizdaje psihička bolest.

Krajnje je neozbiljno da neki psihijatar ulazi u procjene o tome tko je psihički bolestan ili ne zbog samog predlaganja nekih članaka zakona. A tvrdnja da je sam čin predlaganja zakona nekakva opasnost daleko je od zdravog razuma!

Ako vi stručnjaci doista mislite da je tako nešto duševna bolest, dozvolite mi za pravo da ja kao nestručnjak mislim da su oni koji to tvrde duševni bolesnici, jer koliko mi je poznato u Velikoj Britaniji za taj najveći zločin i jest predviđena smrtna kazna.

Drugim riječima, ako mislite da su svi tamo duševni bolesnici, doista se moramo pitati o vašem duševnom stanju.

S obzirom da su vjerojatno članovi vašeg udruženja i neki moji prijatelji sveučilišni profesori, zbog stava koji Vi zastupate ispada da mi ni njihovo duševno stanje nije jasno:), pa ovo šaljem i njima.

Uvjeren sam, također, da oni znaju i za moju tvrdnju o smrtnoj kazni u Velikoj Britaniji i moj upit: Gdje se jedino na svijetu strožije kažnjava zločin veleizdaje? Naravno u Hrvatskoj. Takve biraju barem 2 puta za predsjednike.

Taj moj odgovor je vjerojatno još opasniji od ovoga za koji se liječi Francišković, pa doista nije prijateljski od mojih dragih prijatelje profesora psihologije što i mene nisu upozorili na tu moju bolest i počeli me već liječiti.

Ako ništa od toga nije po srijedi, tj. nismo baš svi bolesnici, (mada sam ja sigurno najsumnjiviji – imati preko tisuću znanstvenih radova sigurno govori da takav i ne može biti normalan), onda ste vrlo jednostavno trebali samo konstatirati da Josip Jović nije govorio (ako nije) istinu kada je naveo ovaj podatak o smrtnoj kazni. Ili mi barem objasniti tu razliku između Britanaca i nas s psihijatrijskog stanovišta.

Ovako, ostavljajući to potpuno neraščišćeno, dapače, potpunim zanemarivanjem jedinog fakta na koji sam se ja osvrnuo, doista sami dovodite do toga da se moramo zapitati o ponašanju dr. Biško.

Kako se radi o katoličkom društvu, šaljem ovo i meni dragim biskupima, da mi eventualno objasne u čemu griješim.

Napominjem, doista je žalosno što je sve to krenulo nakon uzajamnog vrijedana Franciškovića i ministra policije, pri čemu su mnogi već napisali kako je ministar bio mnogo vulgarniji! Je li doista katoličko ponašanje sudjelovati u nečemu što je nastavak te priče?

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. Naravno ima i drugačijih razmišljanja katoličkih intelektualaca o 'zločinu' spominjanja izmjena zakonodavstva zbog zločina veleizdaje. Slično Vašem reagiranju dobio sam i sljedeće:

Poštovani,

O Marku sam razgovarala s jednim prijateljem novinarom u Italiji. Zove se R. R. i možete ga pronaći na Internetu. On mi je savjetovao da se sakupi jedna grupa ljudi koji bi potpisali pismo Sv. Ocu s molbom da se zauzme za Markovo puštanje ili pravedno suđenje. Ujedno mi je rekao da njemu pošaljem osnovne podatke, a on će vijest proširiti kroz jednu vrlo brojnu katoličku grupu (Comunione e liberazione) koja je raširena po cijelom svijetu a samo u Italiji broji preko 50.000 članova. Trebalo bi se ograničiti na najosnovnije informacije koje ne bi smjele preći jednu stranicu. Što kraće, to bolje, ali da se ipak sve obuhvati. Dakle, nizanje činjenica bez komentara, jer one govore same za sebe. Ja ću rado prevesti na talijanski i poslati."

Naš specijalist i ja razmijenili smo još nekoliko e-pisama. Nisam baš siguran da me je razumio, kao što nisam ni ja njega. Spomenut ću samo ove svoje riječi, kao nekakav završni komentar ovom tekstu:

Dakle, ovo o čemu ja pišem nema nikakve veze s psihijatrijom. Ima veze s čovječnošću, jer treba imati dobar želudac i biti u priči koja je počela uzajamnim vrijedanjem jednom malog čovjeka i velikog ministra policije! Žalosno je vidjeti kako katolički intelektualci u Hrvatskoj to ne razumiju, a jedan takav u Italiji misli da o tome treba pisati Papi! Bit će mi drago da mi objasnite, kao nestručnjaku, kako je uloga predlaganja smrтne kazne za zločin veleizdaje povezana s psihijatrijom, a nema veze s matematikom i logikom. Zapravo, da doista vjerujete u svoju struku, onda bi Vam problem bio što HRT tuži sudu nekoga za koga Vi tvrdite da je bolestan, a ne moje negiranje prava psihijatrima da pravna tj. politička pitanja uzimaju kao dokaz u svojim dijagnozama. Ponavljam po tko zna koji put: Je li ili nije u svojoj dijagnozi uopće spomenuto pitanje uvođenja smrтne kazne za veleizdaju ili nije. Ili, je li g. Jović govorio istinu ili nije? Ako mi na to pitanje nisu u stanju odgovoriti moji prijatelji profesori psihijatrije, zadržavam sebi pravo imati jako loše mišljenje o načinu na koji se svi vi bavite svojom strukom!

Dnevno.hr, 09. 02. 2014.

JE LI POFUK DRŽAVOTVORNI HRVAT?

Vjerojatno će vam izgledati neobično da se, poslije Hrvoja Hitreca, i ja osvrnem na tekst *Između opasnih velikih Hrvata i "Jugoslavena" ipak je većina normalnih ljudi* Branimira Pofuka (Večernji list: 15. 12. 2013.). Hitrec konstatira:

Ne morate čitati srpske "Novosti", dovoljno je čitati kolumnista "Večernjeg lista" koji se hvali daje "pluralan", te objavljuje kolumnе agitpropovskog trudbenika, odvratne sitne provokacije koje mogu imati krupne posljedice jer nove crvene brigade osluškuju što pišu njihovi novinarski uzori, a crvena Građanska akcija pod ravnateljem Pusića i sličnih, s mnogo nehrvata u sastavu, postaje sve agresivnijom.

I veliki hrvatski kolumnist dr. sc. Damir Pešorda (Hrvsijet, 3. kolovoza 2012.) je, slično Hitreču, govorio o Pofuku:

Udario Pofuk na svoj ljigavi, 'fukasti' način;

odnosno:

...em ne znaju pisati, em stalno probaju provući nešto mudro između redaka, pozicionirati se negdje između, ali uvijek na liniji. Pametni Hrvati davno su digli ruke od Jutarnjeg, a vrijeme im je i da razmisle i o otkazivanju vjernosti 'Večernjem listu'!

Doista je u pravu Pešorda, Pofuk se i sada pokušava pozicionirati negdje između.

Međutim, pažljivo čitanje Pofukova teksta dovodi vas u dvojbu: ili se Pofuk stidi svog jugoslavenstva ili je on prikriveni državotvorni Hrvat?

Naravno, on dobro zna da je predsjednik Tuđman uvijek govorio kako u Hrvatskoj ima dvadesetak posto onih koji su protiv hrvatske države, ali zamjera Karamarku – pozivajući se na Tuđmana (da umreš od smijeha) – kada Karamarko kaže:

Tuđman nas je naučio toleranciji jer danas u Hrvatskoj slobodno žive i oni koji Hrvatsku nisu željeli niti su je htjeli, koji danas s cinizmom pričaju o Hrvatskoj, djelu Tuđmana i branitelja.

Pofuk to komentira tvrdeći da Karamarko:

...zapravo, pljucka po nekim od najvećih i najvažnijih Tuđmanovih dostignuća kao što je mirna reintegracija hrvatskog istoka, uključujući i Vukovar.

Tvrdi li, zapravo Pofuk, da se je Tuđman trebao s onima koji su bili protiv hrvatske države obračunati na isti način na koji su se oni obračunavali s onima koji su bili za hrvatsku državu, samo to ne smije izravno reći?

Piofuk, dalje, kao brani Milanovića:

...neopravданo blaćenje aktualne vlasti i Milanovića ...

Stoga je vrhunac Karamarkove političke impotencije kada s Tuđmanova groba aktualnoj vlasti, pokraj svih stvarnih problema, ponovno spočitava "jugofiliju i jugonostalgiju" i kada kaže: "Naši prijatelji na lijevoj sceni morat će se dokazati kao domoljubi."

Naravno, Pofuk zna da ne postoji niti jedan državotvorni Hrvat koji ne misli o Milanoviću to što kaže Karamarko. Dapače, svi oni misle kako na vlasti imamo garniture ljudi koji ne vole ni hrvatski narod niti hrvatsku državu. Zato je veselo pročitati kako se on trudi dokazati nešto suprotno, a zapravo samo potvrđuje ono što želi opovrgnuti:

Ima nas mnogo čije je hrvatstvo bilo neupitno, jasno i postojano i prije i bez Tuđmana.

Vjerojatno za to ima potvrdu od moje Akademije, ili možda od SANU-a. Poznato je već da je SANU izdao potvrdu Šešelju da je Srbin. Pa zašto ne bi i Pofuku da je Hrvat? Što reći nego se nasmijati?!

Sjećam se kakvo je bilo to njihovo "hrvatstvo". Bio sam sudionik jedne emisije na HTV-u kada sam čuo kako ZA RAT TREBA DVJE STRANE. Drugim riječima, njihovo "hrvatstvo" se svodi na predaju Miloševiću. Tada ne bi bilo rata, ne bi bilo Hrvatske, Hrvatskom bi

vladao Sloba. A oni nisu Jugoslaveni (ili srpske sluge). Zabavno, zar ne?

Ipak, najzabavniji dio Pofukova teksta već je komentirao Hrvoje Hitrec (*Pofukova bezočna konstrukcija*):

Potom Pofuk ipak nalazi dramaturšku poveznici s predstavljanjem knjige "Vukovar i njegov stožer" i pobjedonosno zaključuje: eto, i onda, u vrijeme uspona nacizma, taj se pokret hranio nezadovoljstvom veteranu iz Prvoga svjetskog rata, eto i ovaj uzlet hrvatskoga nacizma hrani se nezadovoljstvom veteranu Domovinskoga rata.

Zar Pofuk, zapravo, ne želi optužiti ovu hrvatsku vlast kako je od veteranu Domovinskog rata napravila gubitnike kao što su bili nacisti?

Dodajmo tome da on "napada" sve one koji pišu protiv današnjih vlasti da oni time ruše ovu vlast iako je ona IZABRANA NA DEMOKRATSKIM IZBORIMA. A uz to suptilno uvlači i nacizam, očito sugerirajući to kako je Hitler došao na vlast na isti način – izborima!

Zato se Pofuk i predstavlja, na kraju teksta onako kako tvrdi Pešorda, kao jedan od one velike većine naroda svjestan toga s kakvim je oduševljenjem ta većina dočekala Tuđmanove generale Gotovinu i Markača. Činjenica je da su naši generali u Haagu samo zamjenjivali Tuđmana koga su željeli osuditi i svjetski moćnici i Pofukovi "Jugoslaveni" zato što je protiv njihove volje stvorio neovisnu hrvatsku državu. Kao Pofuk brani današnju vlast ("Jugoslavene"), a zapravo se ograjuje od njihove sramotne uloge u tom suđenju i u mnogo čemu drugome, zar ne?

Predstavljanje moje knjige Pofuk je očito iskoristio da bi čitatelji Večernjeg lista mogli pročitati što je o aktualnim vlastima rekao biskup Vlado Košić, jer je svjestan koliki je ogroman ugled koji naš biskup ima kod čitatelja tih novina:

Nakon što je aktualnu, legitimno na demokratskim izborima izabrano hrvatsku vlast do sada već nazivao nenačarodnom, protunaračodnom i protuhrvatskom, biskup Košić smislio je i nove kvalifikacije:

"Bezdušna garnitura na vlasti pokrenula je novu agresiju na Vukovar." Baš kao što je nekada činio i veliki učitelj tolerancije Franjo Tuđman (spominje Tuđmana da se vlasti ne dosjete što zapravo želi reći, zar ne? JP), i biskup Košić je usput spominjao medijske plaćenike, a obrušio se i na Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti, Maticu hrvatsku i Sveučilište. Prozvao ih je zbog šutnje: "Ako su mediji zaluđivali naciju po diktatu vlasti, zašto ste šutjeli vi, moralni stupovi ovog društva?"

Zato se doista moram zapitati:

Je li Pofuk državotvorni Hrvat? Ili je on, zapravo, (prikriveni) tuđmanist?

Josip Pečarić

P.S. Zapravo, svakako trebate pročitati što o jugoslavenstvu misli naš admiral Davor Domazet Lošo (*Jugoslaveni uništavaju hrvatsku državu*):

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/davor-domazet-losojugosla-veni-unistavaju-hrvatsku-drzavu>

Glas Brotnja, 18. prosinca. 2013.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

DAMIR PEŠORDA

PEČARIĆEVA HRVATSKA

Tridesetak Pečarićevih publicističkih knjiga specifičan su fenomen na hrvatskoj javnoj sceni. Žanrovske ih je gotovo nemoguće u potpunosti odrediti, a sadržajno ih se nema s čime usporediti. Ima tu svega, od kolumna i polemika do prikaza i pisama. Ono što sve te tekstove objedinjuje jest jasna i dosljedna svrha akademikova javnog angažmana. Tu svrhu možemo iščitati i iz naslova njegove posljednje knjige *Ako voliš Hrvatsku svoju*. U tom naslovu sažet je motiv i nakana Pečarićeva aktivizma i publicističkog djelovanja. Kao jedan od najpoznatijih živućih hrvatskih intelektualaca Pečarić ne pristaje na zatvaranje u uski krug djelovanja u okviru vlastite znanstvene discipline, u njegovu slučaju matematike, nego se strastveno angažira na području javnog i političkog.

Nijedan se hrvatski akademik s toliko strasti ne baca u vrtlog dnevnapoličkih događanja kao Josip Pečarić, čak ni oni među njima

koji su članovi određenih stranaka i sudjeluju u radu Sabora ili drugih političkih tijela. Zanimljivo je da Pečarić nikada nije pokušao svoj javni kapital intelektualca i svjetski poznatog znanstvenika razmijeniti za neko kurentno mjesto u političkoj nomenklaturi, što hrvatski intelektualci često i rado rade. To njegovu angažmanu daje moralnu prednost, a njemu samome omogućuje slobodu mišljenja i djelovanja. Upravo takav, svoj i neovisan, nepokolebljiv u javnom angažmanu za opće dobro i interes naroda kojemu pripada, Pečarić se nametnuo kao nezaobilazna činjenica suvremene hrvatske publicistike, tako da ga nitko više ne može percipirati kao svjetski poznatog matematičara koji iz hobija piše o političkim i kulturnim događajima, nego taj aspekt njegova djelovanja ima svoju zasebnu povijest i specifičnu težinu.

Knjiga *Ako voliš Hrvatsku svoju na tragu* je prethodnih Pečarićevih knjiga. Žanrovska je hibridna, politički i emocionalno angažirana, autorski prepoznatljiva. U sedam poglavlja (*Dario Kordić, Hrvatski ponos, Hrvatska sramota, Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba, Napadi na Tuđmanovu pomirbu, Hrvatstvo Bokeljske mornarice, Pisma*) autor dотићe cijeli niz aktualnih tema iz političkog i društvenog života suvremene Hrvatske. Prvo poglavlje posvećeno je Dariju Kordiću, dugogodišnjem uzniku za hrvatsku stvar, a povodom njegova povratka iz zatvora, koji je uznemirio duhove na hrvatskoj političkoj ljevici. Pečarić svoje viđenje te kvaziljevičarske jugoljubne grupacije sumira u članku znakovita naslova – 'Moral' najogavnijih. Naslovi drugog i trećeg poglavlja (*Hrvatski ponos – Hrvatska sramota*) čine svojevrsnu antitezu koja efektno nagovješćuje njihov sadržaj. U prvom se ističu primjeri, knjige, ljudi, događaji koji Hrvatskoj mogu biti na ponos, a u drugom obratni primjeri, primjeri hrvatske sramote. Naslovi u tom poglavlju dovoljno govore sami po sebi: *Račanova oporuka I, Račanova oporuka II, Je li Jurica Pavićić "jedva pismana budaljina"? , Josipovića treba zaustaviti! Itd.*

Međutim, nosivi članak tog poglavlja jest članak *Poučak Moše Pijade*. U njemu Pečarić detektira *modus operandi* i krajnje ciljeve neprijatelja hrvatske neovisnosti i prosperiteta. Naravno, bez svoje porcije polemičkih "batina" nisu ostali ni Goldsteni, Slavko i Ivo (*Jesu li glupi 'hrvatski' povjesničari?*). U četvrtom poglavlju Pečarić varira svoju omiljenu dosjetku o "genocidnim" Hrvatima i Srbima

"zečevima". Da ne bi bilo sumnje u autorovu "političku korektnost", kvalifikacija je krajinskih Srba kao zečeva izvorno Miloševićeva. U poglavlju *Napadi na Tuđmanovu pomirbu* Pečarić otvoreno i britko zarezuje i u neke probleme i neslaganja unutar, uvjetno rečeno, istog političkog tabora, to jest neke unutarhrvatske zadjevice. Šesto poglavlje posvećeno je napadima na hrvatstvo autorove rodne Boke, dok u sedmom autor donosi svoja otvorena pisma javnosti i institucijama, za koja je prikupio znatan broj renomiranih supotpisnika.

Otvorena pisma poseban su aspekt Pečarićeva javnog djelovanja po kojima je postao prepoznatljiv u hrvatskoj javnosti. Pisana su različitim povodima, ali uвijek s istom nakanom: upozoriti na neko antihrvatsko zastranjenje, prosvjedovati protiv nepravde, apelirati na hrvatsko jedinstvo, zaštитiti koga od pritisaka i proganjanja. Ta su pisma svojevrsna kronika zbivanja u Hrvatskoj posljednjih desetak godina ili, bolje rečeno, kronika unutarnjih nasrtanja na Hrvatsku i istaknute Hrvate. Mnoga od njih i sam sam potpisao, i zahvalan sam autoru na prilici da svoj glas podignem za ispravnu stvar. Premda sam uвijek bio i ostao skeptičan prema sluhu onih koji u Hrvatskoj odlučuju.

Međutim, Pečarićevi apeli nisu besmisleni jer, osim onih koji odlučuju, postoji i narod, postoji na koncu i povijest. Iz Pečarićevih pisama će neki budući moći vidjeti s čime smo se sudarali mi današnji. Upravo narod, shvaćen kao afektivna zajednica, pravi je adresat i Pečarićevih pisama i Pečarićevih tekstova. Iako vrhunski znanstvenik i akademik, Pečarić zazire od visokoparnog elitizma u svom javnom i publicističkom djelovanju, ne zastupa interes nekog uskog elitističkog kruga, kaste ili klase nego interes vlastitog naroda. Što bi, na kraju krajeva, i trebala biti svrha javnog angažmana svakog čestitog intelektualca.

Citajući Pečarićeve knjige, hrvatski čitatelj uživat će u njegovim polemičkim bravurama i preciznoj logici matematičara kojom razobličuje nebuloze i laži političkih manipulatora i njihovih medijskih pobočnika, ali i dobiti uvid u jednu širu sliku bolje, pravednije i uspješnije Hrvatske Hrvatske kakva bi mogla i trebala biti, Pečarićeve Hrvatske. Jer kroz polemiku s političkim neistomišljenicima i ukazivanje na neuralgične točke hrvatske političke svakodnevice, u kojoj je trend rashrvaćivanja i

gospodarskog upropaštavanja Hrvatske već petnaestak godina gotovo dominantan, autor implicitno nudi i jednu drugačiju viziju Hrvatske, viziju domoljubne, kompetentne i optimistične Hrvatske.

Nova Pečarićeva knjiga *Ako voliš svoju Hrvatsku* još je jedan prilog takvoj viziji Hrvatske, Hrvatske u kojoj će Dario Kordić biti uzor i primjer mlađim naraštajima, a ne meta orkestiranog napada *mainstream* medija u službi zapadnobalkanskog integracionizma. Ostaje nam nadati se i raditi na tomu da se vizija Pečarićeve Hrvatske ostvari i političkoj praksi.

Dr. sc. Damir Pešorda

DARIO KORDIĆ i HRVATSKI BISKUP VLADO KOŠIĆ

Veličanstveni doček Darija Kordića i u zračnoj luci i u katedrali mnoge je zabrinuo. I „lijeve“ i „desne“. Tako čitam danas u 7Dnevno slijedeći komentar, koji je već dan i na portalu dnevno.hr:

Povratak Darija Kordića, pravomoćno osuđenog na 25 godina zatvora, na Međunarodnom sudu za ratne zločine počinjene na području bivše Jugoslavije (ICTY) u Haagu, za ratni zločin u predmetu "Lašvanska dolina", od kojeg je najzapamćeniji i najmonstruozniji zločin nad više od stotinu bošnjačkih civila u selu Ahmići, otvorio je, ili bi mogao otvoriti, Pandorinu kutiju nepoznanica o biti sukoba između Hrvata i Bošnjaka, i političkih interesa međunarodne zajednice predvođene Velikom Britanijom, koji su jasno vidljivi i danas. Uvjet za to bi svakako bio da se Kordić povuče s javne scene, ne dajući povoda strukturama KOS-a i Udbe da ga pretvore u svoju lutku na koncu kojom će upravljati tzv. Perkovićeva desnica u velikom broju okupljena u zagrebačkoj zračnoj luci na dočeku koji mu je upriličen. Svi su bili tamo - oni koji će ga "braniti" i oni koji su bili "zaduženi" da mu viknu da je ubojica. Te strukture su "živnule" i u Katoličkoj crkvi, koja se aktivno uključila u Kordićev povratak. Biskup Vlado Košić, definitivno čovjek koji ne pripada tim krugovima unutar klera, i krugovima koji institucionalno predstavljaju Crkvu poput crkvenih medija, je napravio naivnu dječačku pogrešku predvodeći molitvu za Kordića na aerodromu, ljubeći mu ruku (on ga je obilazio u zatvoru sve godine robije, što je dužnost i obveza svećenika po djelima milosrđa), privukavši na sebe sav bijes neobrazovanih i indoktriniranih hrvatskih medija, udruge Documenta, Zorana Pusića i ostalih antihrvatskih struktura po najnovijem okupljenih u udruzi tragikomičnog naziva "Antifašistička liga".

Istoga dana čak četvorica biskupa su predvodili misu u katedrali, koja je već prije organizirana za katoličke udruge. To je bilo samo načelno, jer u središtu je, bez imalo itekako potrebne diskrecije, bio Dario Kordić. Pomoćni biskup Šaško u propovijedi je čak Kordića

usporedio s kardinalom Stepincom, što je bilo i više nego neprimjereno, i što ne odgovara stvarnosti. Vodeći hrvatski kler na taj način je Kordićevu povratku dao jeftin pečat balkanizma primjeren pravoslavlju, a ne katoličanstvu.

Pročitao sam to danas jednom poznatom hrvatskom kolumnisti i njegov komentar je bio:

To je vjerojatno napisao Ivo Josipović!

Ako znamo da su na portalu dali sliku pozdrava u zračnoj luci Kordića s profesorom Zdravkom Tomcem, postaje smiješno što oni misle pod *Perkovićeva desnica*. Vjerojatno ih je pogodio profesorov tekst: *Dario Kordić jednakо nevin kao i Ante Gotovina*. Zapravo, moramo se upitati deklariraju li se oni kao Perkovićeva desnica kada stalno zovu profesora Tomca da im komentira praktično sve što se dogodi u Hrvatskoj? Šalu na stranu, doista je usporedba s generalom Gotovinom nezgodna za sve one koji su bili i protiv naših generala i protiv Kordića. Za generale je drugostupanska presuda pokazala zločinački pothvat i onih koji su generale tužili i one kod kuće koji su im svesrdno pomagali u tome. A sada im se spominje revizija postupka nevinom Kordiću, za koga se zna da su i državna tijela sudjelovanju u krivotvorenju podataka na osnovu kojih je osuđen.

Još 23. 01. 2014. u Mostaru Luka Mišetić, odvjetnik hrvatskog generala Ante Gotovina odgovarajući na upit o slučaju Darija Kordića koji je zbog konstrukcija o dvostrukoj crtii zapovijedanja u zatvoru boravi od rujna 1997. a da mu tijekom procesa nije dokazano tko mu je u toj navodno paralelnoj crtii zapovijedanja bio nadređeni a tko podređeni, Mišetić je kazao kako bi se on vrlo rado uključio u taj predmet te video postoje li kakve mogućnosti za obnovom Kordićevog slučaja.

-Ukoliko gospodin Kordić to želi, cijeli predmet bi se mogao preispitati, zaključio je Mišetić.

A i danas poslije izlaska Kordića iz zatvora Višnja Starešina tvrdi (narod.hr, 05. 06. 2014.):

Hrvatska mora tražiti međunarodnu ekspertizu Kordićeve presude zbog vlastite i europske sigurnosti

A upravo mi je nevjerojatna, bolje reći smiješna, tvrdnja iz 7Dnevno kako je biskup Košić napravio dječačku pogrešku jer je privukao na sebe *sav bijes neobrazovanih i indoktriniranih hrvatskih medija, udruge Documenta, Zorana Pusića i ostalih antihrvatskih struktura*

po najnovijem okupljenih u udruzi tragikomicnog naziva "Antifašistička liga".

Doista rečenica koja pokazuje da je sam pisac dječački naivan, jer bi svatko iole inteligentniji trebao znati da oni koji ne vole ovaj narod najviše napadaju one koji su mu najodaniji sinovi. Drugim riječima, kada Te takvi napadaju znači da radiš jako dobro u interesu svoga naroda. A prirodno je da ponajviše napadaju biskupa Košića. Jednom mi je jedan drugi hrvatski biskup za *biskupa Košića rekao:*

TO JE HRVATSKI BISKUP!

Smiješno je i kako komentator napada biskupa Košića zbog usporedbe sa Stepincom. Žalosno je da netko može biti komentator na uglednom hrvatskom portalu ako ne zna da je i nevini Stepinac bio pravomoćno osuđen, a hrvatski narod to nikada nije priznavao. Sud koji je sudio Kordiću baš se i ne razlikuje od onoga koji je sudio Stepincu, zar ne? Da i ne spominjemo sve druge usporedbe, zbog kojih je fra Miljenko Stojić i nazvao Kordića suvremenim Alojzijem Stepincom. Višeminutni pljesak koji se više puta ponovio u prepunoj katedrali pokazuje koliko je sjajna bila usporedba sa Stepincom!

Ali vratimo se biskupu Košiću. Bio sam presretan kada sam čuo da je i on u zračnoj luci. Koliko god mislio o njemu kao o velikom hrvatskom biskupu, on pokaže da je još veći! Zapravo, sjetimo se kako je biskup komentirao vijest o Kordićevoj slobodi.

"Uvjeren sam da je nedužan i imam pravo na to uvjerenje usprkos sudu koji je presudio tako kako je, ali nakon što je Isusu jedan ljudski sud presudio smrtnom kaznom, imam pravo sumnjati u svaki ljudski sud", rekao je Košić.

Pojasnio je kako on nije učinio osobni zločin, zapovjedne odgovornosti koje mu se pripisuju – o njima ne bi trebalo biti riječi jer on nije bio u vojnoj strukturi nego u civilnoj, i nije bio nazočan na tom sastanku kada su planirali napad na Ahmiće, što je i krucijalni svjedok poslije i sam potvrđio, premda je prije rekao suprotnu optužbu koja ga je teretila, ali već ovo drugo mišljenje nisu prihvaćali na sudu.

„Značajka njega i njegove robije je bila i ta što je nekoliko puta bio nagovaran da prizna svoju krivnju, a time i krivnju samog državnog vrha i Republike Hrvatske i Herceg Bosne, s čime bi opteretio predsjednika Franju Tuđmana i ministra Gojka Šuška i druge za

sudjelovanje u onome što se i danas spominje kao agresija na Bosnu i Hercegovinu“, objasnio je Košić.

Biskupa ne treba braniti. Smiješni su oni koji sebe uspoređuju s njim pa misle da su ga „napali“. Posredno je to učinio i mene je to podsjetilo na jedan dogadaj o kome sam često puta pisao. Naime, na početku rata javila mi je sestra iz Kotora kako su me napali u beogradskoj Ekspres politici. Pitao sam je:

Jesu li napisali da sam ustaša?

Svašta su ružnoga napisali, ali to nisu!, odgovorila je.

Ako Srbima nisam ustaša, onda ne valja to što radim!, zaključio sam. A o onima koji nisu sretni što nevin čovjek izlazi na slobodu, jer im je kriv već samim tim što je Hrvat i što se ponosi time, i što je doista moralna veličina (Biskup Vlado Košić, Dario Kordić ostao moralna veličina jer nije podlegao pritiscima i optužio druge) piše i jedan od ponajboljih hrvatskih kolumnista dr. sc. Damir Pešorda (Hrvsijet, 13. 06. 2014.):

Provokatori

Veselio sam se kako će ovu kolumnu posvetiti dugom povratku kući političkog uznika Darija Kordića, ali ne daju provokatori. Poslije povratka Zvonke Bušića iz američkog zatvora Darijev je povratak još jedna prigoda da se kao narod preispitamo što smo, tko smo i koliko umijemo cijeniti one koji su podnjeli žrtvu da bismo mi bili slobodni. Lako je bilo slaviti povratak Gotovine i Markača jer je njima i međunarodni sud dao za pravo, no puno je teže na dostojanstven način odati počast Dariju Kordiću. Hrvatske novine i televizija izvjestili su o povratku "ratnog zločinca Darija Kordića". I tako dali do znanja da orjunaška klika ne namjerava Darija ostaviti na miru. Ne sjećam se baš da su srpski mediji govorili o povratku "ratne zločinke Biljane Plavšić". No Srbija je država, čak i onda kada joj na međunarodnom planu ne ide dobro.

Organizirani provokatori pokušali su Dariju zagorčati i prve korake na slobodi. Jedna ženska osoba podignula je papir s natpisom "116", a jedan je muškarac uzviknuo: "Sotono, ubojićo!". Srećom, policija je brzo reagirala i spasila provokatore od batina. Iz medija saznajemo da je provokator stanoviti Zoran Ivančić, "Zagrepčanin sa sarajevskom adresom", kako ga predstavljaju u tim istim

medijima. Provokatorica je njegova prijateljica Sabina Šabić. Njih dvoje, kako piše dalje, potegnuli su iz Sarajeva da bi zagončali Kordiću susret s obitelji, prijateljima i poštovateljima. Mogu samo zamisliti kako bi se provelo dvoje Zagrepčana koji bi potegnuli u Sarajevo pokvariti doček nekog bošnjačkog osuđenika za zločine nad Hrvatima. Ops, za zločine se nad Hrvatima ne sudi, za to se uglavnom dobiva promaknuće. Tako je Elvis Tukar bugojanskim Hrvatima poručio: "Pobili smo vas '93., pobit ćemo vas opet!"

U Kordićevu slučaju riječ je o nevinu čovjeku osudenu zbog toga što je odbio trgovati s Tužiteljstvom i optužiti druge kako bi spasio sebe. Bilo je i onih koji su pred takvom ucjenom pokleknuli, i kako se danas osjećaju, to najbolje oni sami znaju. Dario je stočki podnio nepravdu koja mu je učinjena jer je čovjek koji vjeruje da ima stvari vrjednijih od života. Zato kroz život može kročiti uzdignute glave, što god mislili i činili hrvatski neprijatelji. Čak ni Haaški sud nije mogao naći nikakve činjenice koje bi ga optuživale pa su ga osudili da je "politički odgovoran" za zločin u Ahmićima. Nisu mu, dakle, mogli prići ni ionako rastegljivu inkriminaciju tzv. zapovjedne odgovornosti. Jer vojni zapovjednik nije ni bio.

Dario je svoje učinio, dalje je na nama, Hrvatima. On je zaslužio da uživa u miru i slobodi sa svojom obitelji, mi bismo se trebali pobrinuti da mu raznorazni Ivančići i Šabićke taj mir ne narušavaju. Ne toliko radi njega koliko radi nas samih. Trebamo se potruditi da u Hrvatskoj na vlast dođu oni koji će nastaviti tamo gdje je Tuđman stao. Samo tako će Darijeva žrtva, kao i žrtve svih onih koji su dali živote ili dijelove tijela i duše za hrvatsku slobodu imati puni smisao, a naša djeca normalnu budućnost. Provokatora će uvijek biti, ali barem ne bismo smjeli dopustiti da nam se cere u lice s nacionalne dalekovidnice. Koju mi financiramo svojim novcem. Ni iz Sabora, Vlade ili Pantovčaka.

Slično piše i vlč. Pavle Primorac (Portal HKV-a, 13. 06. 2014.):

Provokacija onih koji ne vole Hrvatsku

Nakon povratka Daria Kordića u Hrvatsku, ljevičarske bojovnike kao da je zahvatio snažan dinamizam kolektivnog bijesa koje u nekim segmentima graniči sa ludilom. Čini se da upravo nekakve granične

društvene situacije pokazuju mentalnu, duhovnu i psihičku situaciju pojedinaca u kojima se počinje buditi dinamičnost i mentalitet medijskog i javnog lešinarenja nad fokusiranom žrtvom.

U nekim situacijama takav bijes dobije verbalistički „izgled“ humanosti, a iza njega se ne krije ništa drugo nego licemjerna lažljivost, klanjanje centrima moći, duh neopraštanja, neobjektivnog osuđivanja, prokazivanja, spletkarenja i držanja moralnih lekcija drugima. Dario Kordić se nakon 17 godina odslužene kazne, znači dvije trećine kazne, vratio u Hrvatsku, dočekao ga je jedan broj ljudi koji su uvjereni u njegovu nevinost i kritički su nastrojeni prema presudi Haaškoga suda kojom je Kordić osuđen za zločine nad Bošnjacima u Ahmićima.

Dario Kordić, uvjeren u svoju nevinost otišao je u Haag uvjeren da će mu biti omogućeno pravedno suđenje. Međutim, osuđen je pod vrlo sumnjivim okolnostima i detaljima o kojima će još mnogo biti rasprave. Nikako ne treba zanemariti činjenicu da su u Ahmićima počinjeni zločini da počinitelj mora za njih odgovarati. Trebamo također pokazati svoju kršćansku solidarnost prema žrtvama. Ali zašto bismo se trebali izvljavati i bacati kamenje na jednu osobu, a to je Dario Kordić?

A takvom duhu izvljavanja, bacanja kamenja, pametovanja i moraliziranjima podložni su ljevičarski aktivisti i tzv. borci za „ljudska prava“ na čelu sa pomalo dijaboličnim „trojstvom“ – Zoran Pusić, Vesna Teršelić i Sanja Sarnavka. Njihove izvljavajuće refleksije nad osobom Darija Kordića pomalo su perverzne i morbidne. Čovjek je osuđen, odslužio je dio kazne, po odluci suda pušten je na slobodu, živjet će mirno život sa svojom obitelji i djecom. I što ti tipovi hoće? Što bi oni htjeli? Kao lešinari dalje progoniti čovjeka? Zatući ga negdje na ulici iz objesti, ili što već? I to je ono što je za mene zastrašujuće.

Njihov „mirni prosvjed“ pred zagrebačkom katedralom nije ništa drugo nego obična provokacija. Za njih ne postoje hrvatske žrtve, kao i činjenica da su danas Hrvati najranjivija skupina u BiH. Nikada se ti ljudi, aktivisti, ljevičarski bojovnici nisu referirali u vezi hrvatskih žrtava. A tko zna? Možda Hrvati za njih nisu ni ljudi? Nadalje, Dario Kordić je osuđen. Zašto bi odluka haaškoga suda za nas bila nešto o čemu se legalno i demokratski ne bi trebalo raspraviti ili je prokomentirati?

Dosta

Haaški sud je ljudski sud i kao takav može pogriješiti u svojim presudama i procjenama. To su nam najbolje pokazali slučaj Gotovina, Markač, pa donekle i Blaškić. Takvi ljevičarski bojovnici nisu glavnogovornici suda kao jedne cjelovite institucije, nego samo haaškoga tužiteljstva (!). Dovoljno se sjetiti kako su se pojedinci ljigavo i izdajnički dok je „slučaj Gotovina“ bio aktualan natjecali tko će se više „uvući pod suknu“ tadašnjoj glavnoj tužiteljici Carli del Ponte.

Međutim, osobno me u svemu tome čudi jedna činjenica – da mi uopće dopuštamo da nam pojedinci poput Zorana Pusića, Vesne Teršelić ili Sanje Sarnavke drže moralne lekcije. Postoji li itko tko će tim tipovima koji se izvijljavaju nad ovom državom reći – „dosta“! Zašto bismo im dopustili da nas i dalje maltretiraju takvim svojim sirovim pristupom? Zanimljiva je i činjenica da im je presuda Haaškoga suda Dariju Kordiću dogma o kojoj se ne smije raspravljati, on je za njih „osuđeni ratni zločinac“, dok su mnogi od tih tipova bjesnili i škripali u srcima kada je sud oslobođio Gotovinu i Markača. I to je ono što dodatno zastrašuje.

Dario Kordić je osoba sa imenom i prezimenom, čovjek koji ima svoje osjećaje i uvjerenja, čovjek koji svojim izjavama nikoga nije uvrijedio niti povrijedio, čovjek koji je doživio osobno iskustvo Boga, čovjek koji ima ženu i djecu i kao takav će nastaviti svoj život. Ukratko – čovjek! Pa ako (!) je i odgovoran za ono što mu se stavlja na teret, za svakoga čovjeka postoji šansa da se iskupi za ono što je počinio, da doživi moralnu katarzu, da se promijeni i doživi obraćenje. No, ne!

Za ljevičarske duhovne neurotike Dario Kordić će uvijek biti ratni zločinac, a oni će kao strvinari željni krvi neprestano kopkati po njegovoј prošlosti i apriori prihvataći svaku, pa i neosnovanu optužbu protiv nekoga čije im svjetonazorsko opredjeljenje „miriše“ na hrvatstvo ili katoličanstvo.

Sanja Sarnavka nam drži lekcije o kršćanstvu! Pa eto, treba ju poučiti da uz to što ćemo moliti i za bošnjačke žrtve; da je i Dario Kordić osoba stvorena na sliku Božju, da i njega Isus voli i da je i tom čovjeku potrebno ljubavi i podrške. Međutim, Sarnavkino

„kršćanstvo“ izgleda, pomalo je selektivno. Ne treba se zanositi da će se tu nešto promijeniti, jer je riječ o sklopu koji ozbiljno koketira sa ideoološkom „kulturnom smrti“. Zato bi bilo dobro, da uz to što ćemo istinskim kršćanskim srcem moliti za sve žrtve rata bez obzira na naciju, vjeru ili svjetonazor postavimo pitanje o ulozi Alije Izetbegovića u ratu u BiH, kao i što su mudžahedini radili tada tamo? Bili u turističkom obilasku?

Zato su ovakvi o kojima pišu i Primorac i Pešorda morali naći jednog drugog svećenika koji si je umislio da se može usporediti s biskupom Košićem. Tako je predsjednik Hrvatskog kulturnog društva „Napredak“ Franjo Topić, koga je Mladen Pavković nazvao „crvenim popom“, šokirao javnost pridruživši se orkestriranim napadima probošnjačkih i projugoslavenskih krugova na Darija Kordića. Za njega je Dario ubojica, a poznato je da je Dario osuđen zbog nekakve političke odgovornosti! Očito Topić „plače“ što Dario nije prihvatio ponudu da lažno osudi one koji su najzaslužniji što imamo državu. Doista i u Crkvi u Hrvata imamo svega i svačega, zar ne? (Pročitajte u današnjem 7Dnevno Tihomira Dujmovića o pokušaju jednoga biskupa da pomogne Josipoviću u predsjedničkoj kampanji! – valjda da na vlast opet ne dođu oni koji vole i hrvatsku državu i hrvatski narod! Spriječili ga ostali hrvatski biskupi i Vatikan!)

Josip Pečarić

Hrvsijet, 14. 06. 2014.

http://www.hrvsijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=32701:josip-peari-dario-kordi-i-hrvatski-biskup-vlado-koci&catid=1:politika&Itemid=9

Glas Brotnja, 14. 06. 2014.

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/dario-kordic-hrvatski-biskup-vlado-kosic>

RAČANOVA OPORUKA (II.)

Profesor dr. sc. Zvonimir Šeparović na predstavljanju svoje knjige "Hrvatska tužba protiv Jugoslavije (Srbije i Crne Gore) pred međunarodnim sudom pravde u Haagu" (Šeparović: *'Utemeljiti ćemo nacionalni etički sud protiv izdajnika hrvatskih intesa*, Dnevno.hr, 01. 04. 2014.) kaže:

Genocid se može izvršiti i prema vlastitom narodu i u našoj tužbi, koju sam ja podnio 1999., tužili smo Srbiju da je planirano, nasilno - a dokaz je naredba Mile Martića - izvršila iseljavanje državljanima Hrvatske iz tzv. Krajine u Bosnu, Srbiju i na Kosovo. To je u sadašnjoj tužbi otpalo, tako što su Ivan Šimonović i Ivo Josipović, koji su kao stručnjaci radili za Račanova vremena, uklonili taj dio.

Po Šeparovićevim riječima postoje mišljenja kako je "Pantovčak veća srpska ispostava nego njihova ambasada u Zagrebu". Šeparović samo potvrđuje kako je Pantovčak centar provođenja velikosrpskog Memoranduma 2 SANU, a u tekstu

Šeparović za Dnevno.hr: *'Ovo je lista hrvatskih izdajnika kojima treba suditi'* (01. 04. 2014.) i daje poimenice najznačajnije hrvatske izdajice (Josipović, Mesić, Milanović, Šimonović, Mimica,...).

I zato snažne i stabilne Hrvatske nema jer ju ista ta jugoslavenska, prosrpska politika izjeda iznutra, jer korifeji takve politike danas imaju vlast u Hrvatskoj, jer je hrvatska Vlada providjena jugoslavenstvom i Srbima samim, jer se na proljetnom suncu pantovčačkih livada griju zmije one ideje koja je stajala toliko hrvatskih života, kako konstatira poznati hrvatski književnik Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a, 31. 03. 2014.) u dijelu teksta "Sluge", čiji sam naslov puno govorи.

Međutim, ne smijemo zaboraviti da bi Račanovu oporuku bilo teško provesti bez detuđmaniziranog HDZ-a, bez Sanaderovog HDZ-a. Svojevremeno sam i najavio dolazak takvog HDZ-a na vlast riječima: Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu. Svjetskim moćnicima je bilo jasno da generale ne može uhapsiti Račan već takav HDZ. A desna ruka Sanaderu bila je Jadranka

Kosor. Sjetimo se kako je veliku ulogu u Mesićevom drugom izboru za Predsjednika RH odigrala upravo ona, prihvativši kandidaturu iako je na unutarstranačkim izborima pobijedio prof. dr. sc. Andrija Hebrang. Zato je Sanader postavljao za svog nasljednika koji treba osigurati kontinuitet u sproveđenju politike koju je ponajbolje opisala Vesna Pusić riječima: „Zašto bih ja bila protiv Sanadera kad on provodi moju politiku!“

Kosor je počela svoj mandat „rješavajući“ pitanje granica sa Slovenijom. Slobodna Dalmacija (11. 11. 2009.) piše o našem pismu njoj:

Otvoreno pismo akademika Pečarića premjerki Kosor

Akademik Josip Pečarić danas je u otvorenom pismu premjerki Jadranki Kosor upozorio kako su elektronički i tiskani mediji ignorirali peticiju za raspisivanje referenduma o rješavanju graničnog prijepora sa Slovenijom, koju je potpisalo više od 630 akademika, sveučilišnih nastavnika, doktora znanosti, umjetnika, književnika, liječnika.

„Bez obzira na to radi li se o cenzuri ili autocenzuri, ovo je nešto na što Vi trebate reagirati. Osim ako smatraste da navedene institucije te svi potpisani građani nemaju pravo odlučivati o svojoj Domovini u ovako prevažnu pitanju“, kaže u pismu Pečarić, dodajući kako je referendum demokratska, dobra i uobičajena praksa.

Uz otvoreno pismo, Pečarić, koji je skupljao potpise na peticiju za referendum, premjerki je poslao i tekst peticija za referendum koju je potpisalo 11 hrvatskih akademika (HAZU), po jedan iz Europske i Ruske akademije, zatim sedamdesetak sveučilišnih nastavnika, stotinjak doktora znanosti, više uglednih književnika, umjetnika, liječnika, profesora, svećenika i t.d.

„Možemo li odbaciti mišljenje crkvene institucije 'Iustitia et pax' i gore navedenih? Zar hrvatski stručnjaci te međunarodno-pomorsko-pravna struka nisu kompetentni, ne bi li trebali biti pozvani prvi“, pita u pismu Pečarić.

Smatra kako još nije kasno da i hrvatska vlada prihvati činjenicu kako se u politici čak i inicijative, koje na prvi pogled nisu drage mogu iskoristiti za dobrobit svoga naroda.

Budući da je ideju o referendumu iskoristila slovenska vlada, Pečarić predlaže premjerki da isto učini i ona.

U svojoj dionici služenja svjetskim moćnicima u njihovom cilju da pomoći suda u Haagu i osuda hrvatskim generalima krivnja za rat padne na Hrvatsku Kosorica je imala dvije glavne zadaće: Topnički dnevničari i osiguranje da 4 suda u Hrvatskoj nastave s takvim osudama. Topnički dnevničari su bili doista ruglo za one koji su to pokrenuli. Kada je Kosorica učinila svoje, poslao sam joj podrugljivo pismo:

Poštovana gđo predsjednice Vlade RH,

Kako je naša dična policija obavijestila javnost da je topničke dnevničare tražila u računalima naših branitelja, pogledao sam i svoje računalo.

I doista pronašao sam ih. Zato Vam ih šaljem i molim da ih prosljedite i našoj policiji i tužiteljstvu u Haagu.

Iz sadržaja pronađenih topničkih dnevnika jasno je zašto topništvo Hrvatske vojske nije bilo učinkovito pa je stradao samo jedan civil, a ni Knin uopće nisu uspjeli porušiti.

Zbog toga je pravedno da naši zapovjednici odgovaraju po ZAPOVJEDNOJ ODGOVORNOSTI.

Zato se protivim odluci suda u Haagu i podržavam sjajnu akciju naše policije.

S dubokim poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

12. 12. 2009.

A 4 suda su u njeno vrijeme i počela funkcionirati. Rezultat je bila smrt general Đura Brodarca, kojega Kosorica ima na duši.

Pa kako smo se uopće našli u „istoj priči“?

U središtu priče, kako je spomenuo i g. Buretić, bilo naše pismo VS-i UN-a u kojemu izrijekom kažemo kako je napisano „povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.“ U njemu kažemo za naše generale:

Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

U to vrijeme to je bilo snažno ukazivanje na hrvatsko spašavanje Bihaća od genocida za koji je, poslije našeg pisma, američki vojni

ataše u Hrvatskoj u vrijeme „Oluje“ Ivan Šarac ustvrdio da bi bio razmjera onim iz Drugog svjetskog rata. SAD je potom otvorila i arhive o Bihaću. Najvjerojatnije je to bilo presudno za oslobođenje naših generala iako se Bihać na tome suđu uopće nije spomenut! Ivan Šarac je ušao u kuću slavnih američkih policajaca pa su njegove tvrdnje itekako trebale biti protumačene kao promjena u američkoj politici.

Podrška našem pismu od strane Predsjednice Vlade popraćena je i javnom objavom te podrške, što je poruka svima i vani (gda Kosor je bila upoznata s činjenicom da je Pismo VS-u UN-u poslano i svim relevantnim veleposlanstvima i u Hrvatskoj i u UN-u) i doma o velikom zaokretu. Od stranke koju je obilježilo provođenje britanske politike kroz one čuvene četiri riječi servirane od britanskih tajnih službi (locirati, identificirati, uhititi, transferirati) do podrške stavu o rasizmu svjetskih moćnika i javne objave iste!

Koliko je to snažna poruka svjedoči i činjenica da su svi mediji u Hrvatskoj prešutjeli tu njenu potporu Pismu i potpisnicima istog!

Dapače o pismu nije bilo uopće govora u nijednom od glavnih medija iako su autori 29 biskupa i akademika, a supotpisalo ga je npr. i nekoliko stotina sveučilišnih nastavnika i znanstvenika, pa za njega ni danas ne zna puno ljudi u Hrvatskoj.

Moj angažman u tom onemogućavanju rušenja HDZ-a nije se kosilo s mojim neangažiranjem u politici od predsjedničkih izbora kada je tiskana knjiga: J. Pečarić i M. Kovačević, *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb, 2009.

Odbio sam biti član Savjeta predsjednice HDZ-a. Iz tog pisma (Lahore, 2. 12. 2011.) izdvajam slijedeći dio:

... već sam mnogo puta napisao da je predsjednik Josipović bio kandidat svjetskih moćnika upravo zato da bi se omogućile presude našim generalima. Sadašnja hajka, koja je trebala donijeti apsolutnu prevlast toj opciji, također je u svrhu daljnje kriminalizacije Domovinskog rata i svih vrjednota na kojima počiva hrvatska država. Uključivanje DORH-a u izbore zapravo se može uzeti kao definicija sintagme „policjska država“.

Nadam se da ste svjesni da hajke na HDZ ne bi bilo da je ne žele svjetski moćnici.

Zapravo, Vaša reakcija na naše Pismo Vijeću sigurnosti UN-a drži me u uvjerenju da jeste, pa vjerujem da će Savjet pomoći da se ispravi niz negativnosti koje vuku korijen iz vremena kada je politiku HDZ-a diktirao dr. Ivo Sanader. Jasno mi je da se u to mora ići korak po korak.

Brzo se pokazalo da se ipak radilo o pokušaju dobivanja desnice samo za potrebe izbora. Akademik Aralica, kao član Savjeta, poslao je svoje prijedloge Predsjednici, koje ona nije ni pročitala pa ih je on objavio u Hrvatskom listu.

Nama je bilo jasno da su izbori moguć razlog takvog ponašanja. Međutim, opstanak HDZ-a daje im šansu povratka domoljublju. Po reakciji na Bajićevo ponavljanje Račanovih riječi kako je *HDZ stranka pod istragom* moglo se zaključiti da gdјi Kosor nije jasno da je odobrenje na hajku na HDZ došlo od svjetskih moćnika ili se nije usudila suprotstaviti im se. Znamo da je u Hrvatskoj postojao samo jedan čovjek sposoban suprotstaviti im se – Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman. Međutim, Ivica Marijačić nam u Hrvatskom tjedniku, 20. 03. 2014., baca mnogo više svijetla na «igre» i samog Bajića s Kosoricom i ne samo s njom:

Do prije četiri godine bilo je nezamislivo da se Sanaderu ikada može suditi. Danas je u Hrvatskoj, čini se, nemoguće pronaći suca koji bi se usudio ne osuditi Ivu Sanadera, čak i u situaciji kad za inkriminacije ne bi bilo čvrstih dokaza. To je zapravo tragedija hrvatskoga pravosuđa, možda nešto suptilnija, ali nije manje bolna i nepravedna. Ona se posebno vidjela u slučajevima suđenja generalu Zagorcu, Branimiru Glavašu i generalu Mirku Norcu u slučaju Medački džep. Podsjetimo, Zagorac je osuđen za krađu dragulja za koje je i tobožnji njihov vlasnik izjavio da mu ih nikad nije dao, nije ih video nitko osim jedne svjedokinje koja nije znala ni kakve su boje, osuđen je da nadoknadi njihovu vrijednost od pet milijuna dolara premda famozne dragulje nitko nikad nije procijenio niti je bilo certifikata. Branimir Glavaš osuđen je na temelju iskaza samodeklariranoga ubojice Krunoslava Fehira koji je time kupio svoju slobodu i daljnji posao u MUP-u, a bez materijalnih dokaza. General Norac u slučaju Medačkog džepa osuđen je po tzv. dvostrukoj zapovjednoj crti koju nitko nikad nije dokazao, koja nije postojala i koja je izmišljena samo zato da glavni

zapovjednik u istoj operaciji, general Rahim Ademi, bude oslobođen kao miljenik Stjepana Mesića. Tu smo, dakle, na ključnome problemu hrvatskoga pravosuđa: njegove (ne)ovisnosti o politici.

Svu bijedu takvih odnosa izrekao je nedavno na HTV-u nitko drugi nego profesor s Pravnoga fakulteta u Zagrebu Josip Kregar. Upućujući neumjerene pohvale Mladenu Bajiću, kojega je upravo smijenio predsjednik Vlade Zoran Milanović, Kregar je rekao da je Bajić svojedobno dobro napravio što nije procesuirao Ivu Sanadera dok je bio premijer, nego je sve stavio u ladicu i čekao da ovaj više ne bude premijer. Teoretski, moglo se, dakle, dogoditi da Sanader još dugo bude premijer i da nikada ne bude procesuiran unatoč indicijama za kriminal. Bilo je, po Kregaru, važnije Mladenu Bajiću sačuvati svoju funkciju glavnoga državnog odvjetnika nego pokrenuti istragu. Ako tako sramotno rezonira sveučilišni profesor, što možemo očekivati od manje stručnih ljudi. Ali ako već govori o tomu, onda bi kao visokorangirani političar morao znati da je i Sanaderov progon inicirala politika. Nakon što se pokušao vratiti u politiku, njegova nasljednica na vrhu stranke Jadrnaka Kosor, koja mu se na gadljiv način ulizivala u razdoblju dok je Sanader vladao, ekspresno ga je izbacila iz stranke. Na tomu nije stala, nego je tri puta zvala Mladena Bajića na razgovor zahtijevajući procesuiranje Ive Sanadera. Mladen Bajić u povjerljivim društвima zna ponekad priznati da ge je začudilo njezino inzistiranje. Kad je u početku počeo istragu i ustvrdio da nema dokaza te o tomu obavijestio Jadranku Kosor, ona mu je samo rekla: „Nismo se tako dogovorili“. Treći put ga je nazvala i obavijestila da su dokazi pribavljeni. Jadranka Kosor i Mladen Bajić su odradili tako posao za SDP. Predsjednik SDP-a Zoran Milanović za tu uslugu „zahvalio je“ Mladenu Bajiću četiri godine kasnije smijenivši ga uz uvredljivu poruku da je „ipak napravio više dobrih nego loših stvari“.

Dao sam malo veći navod da se vide i druge još drastičnije «igre», kada su u pitanju pojedinci, u kojima se pravosuđe koristi u kažnjavanju onih koji spadaju u okvir Račanove oporuke. Marijačićev komentar samo baca dodatno svijetlo i na činjenicu da,

kao što je svojevremeno Kosorica pomagala Mesiću u drugom izboru za predsjednika RH, sada se trudi to omogućiti i Josipoviću.

O konkretnim navodima samih presuda možete čitati u nizu tekstova pa i u spomenutim tekstovima Dujmovića i Marijačića (pogledajte npr. tekstove Ivice Šole, Portal HKV-a, 19. 03. 2014., prof. dr. sc. Andrije Hebranga i Željka Oljića, Hrvatski tjednik, 20. 03. 2014. itd.).

A hrvatske sluge im i dalje ponizno služe. Od onih koje i prof. Šeparović naziva izdajicama drugo se ne može ni očekivati. Koliko je to odvratno najbolje se može vidjeti iz teksta Ž. Dogan: *Zadah povampirene „srpske istine“ iz Miloševićeva groba / Svjedočenje Slobodana Lazarevića*, Portal HKV-a, 19. 03. 2014.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/17232-z-dogan-zadah-povampirene-srpske-istine-iz-miloseviceva-groba.html>

Mile Prpa (Hrvsijet, 29. 03. 2014.) kaže:

Već je gotovo bezbroj političkih izjava koja su s ta dva brijega (Pantovčak i Banski dvori, J.P.) u novije vrijeme data u domaćoj ili stranoj javnosti protiv hrvatske prošlosti, protiv hrvatske sadašnjosti i protiv hrvatske budućnosti. nemuštih, da ne kažem i izrazito glupih izjava, bilo je na pretek. Gotovo nikada u stoljetnoj povijesti Banski dvori nisu imali političare koji čim otvore usta pokazuju se više kao neobuzdani seoski lole nego kao iti malo mudri, razumni i staloženi ljudi. Aktualni političari na ta dva politička brijega su zalutali u politiku, oni nisu dorasli mjestu na kojem se nalaze, oni bi trebali biti barem toliko svjesni da im tamo nije mjesto, da tamo po svojim sposobnostima i nesposobnostima ne pripadaju i da trebaju odmah otići. Odmah i to još danas, jer svaki dan njihovog vladanja je teški gubitak za Hrvatsku i njen narod, za našu budućnost, za budućnost naše djece i za naš opstanak.

Zapravo prije bi rekli da su sve što oni rade itekako proračunato. Evo kako jednu od takvih izjava komentira Mate Kovačević (Hrvsijet, 29. 03. 2014.):

Zoran Milanović, nazvavši barbarima 700 tisuća Hrvata, koji su svojim potpisom za raspisivanje referendumu protiv uvođenja cirilice u Vukovar, instinkтивno osjetili da sadašnja

vlast stvara preduvjete za izdvajanje tog područja ispod hrvatske suverenosti.

Drugim riječima barbarima će biti proglašeni svi koji ne žele biti sluge Srbima, tj. Britancima.

Da je takvo sluganstvo odvratno i ljudima van Hrvatske svjedoči nam Karl Kutnian (Dnevno.hr, 18. 03. 2014.) kada kaže:

Tko danas nije spremam otvoreno govoriti o titoizmu i jugoslavenskom antifašizmu, taj mora potpuno šutjeti o fašizmu i ne govoriti o ustaškoj zmiji, kao što je glupi povjesni hrvatski nepismenjak u plemenitoj ulozi predsjednika republike izgovorio u Jeruzalemu 2012. godine i diljem svijeta, na što su gotovo svi nazočni diplomati odmahivali glavom, da po njegovom mišljenju navodno ponovno diže glavu!

S druge strane zgodno je vidjeti kada vlast prizna svoje sluganstvo, kao što se dogodilo u Zagrebu kada nisu dopustili Matoševe citate za koje znaju da se odnose i na njih (Damir Pešorda: *Vesna Kusin cenzurira Matoša*, Hrvsijet, 21. 03. 2014.):

Jer Hrvatsku mi moju objesiše ko loptova.

Ili: *Moderno pogonac -/najmio ga stranac/ da nam metne lanac.*

Ili: Voli Zagreb onog koji laže.

Ima toga još, naravno, ali mislim da je i ovih nekoliko izdvojenih citata dovoljno, kaže Pešorda.

Da, žalosno je vidjeti kako se prepoznaju u Matoševim stihovima, zar ne? Ali oni mogu i znaju vladati Hrvatskom samo ako su i jedina stranka u njoj. Račanu je to itekako bilo jasno!

Znaju oni danas kako svi vidimo da služe onima od kojih je Hrvatska vojska napravila zečeve. I ne smeta im! Može li išta biti ogavnije od toga?

Akademik Josip Pečarić

Dnevno.hr, 04. 04. 2014.

Glas Brotnja, 05. 04. 2014.

HOĆE LI HAPSITI I OVE GODINE?

Nadam se da ove godine neće hapsiti one koji budu zviždali predsjednicima u Kninu. Ipak je izborna godina, pa bi vlastima odgovaralo da se zaboravi ta prošlogodišnja kninska epizoda, zar ne? Tada sam o tome pisao u članku karakterističnog naslova DIKTATURA U TRI SLIKE (Hrvsijet, 10. 08. 2013.):

PRVA SLIKA: UHIĆENJE LUKE KOZINE

U tekstu Čavoglave, Hrvsijet, 06. 08. 2013. narugao sam se uhićenju Luke Kozine zato što je bio jedan od 5000 onih koji su zviždali Predsjedniku Vlade u Kninu. Za Predsjednika je još gore što je ta bedastoća bila udarna vijest na svim TV dnevnicima. Radi li se o bedastoći? Ili jednostavno boljševici ne znaju drugačije? Pita li se s pravom Tihomir Dujmović (Dnevno.hr, 09. 08. 2013.):

SLIJEDE LI MASOVNA UHIĆENJA?

Jer poruka tih uhićenja je slijedeća: izadete li na jesen masovno na ulice i počnete zviždati premijeru i njegovoj politici, masovno ćemo vas hapsiti dragi moji Hrvati! To je prava poruka ovog uhićenja. Širenje straha. Policija koja je uhilita jednog prosvjednika ista je policija koja je nedavno obavila premetačinu stana Marka Perkovića Thompsona tražeći trofejni kalašnjikov s kojim je pucao po četnicima ovog rata.

Vjerojatno neće nikada zaboraviti kako im je narod odgovorio u Vukovaru. Uvijek će pamtitи onu sliku kada su stojali pored kolone hrvatskih ljudi, a jedan mladi gospodin iz kolone im je rekao:

Sačekajte da prođu Hrvati!

Valjda im je jasna i poruka koja slijedi iz činjenice da danas u Hrvatskoj 64,4 posto građana podržava inicijative Stožera za obranu hrvatskog Vukovara.

I ne samo to. Damir Pešorda u tekstu *Rasulo* (Hrvsijet. 29. 07. 2014.) kaže:

Iako je do redovnih parlamentarnih izbora ostalo još dosta vremena, već se može konstatirati da je Milanovićeva lijeva vlada doživjela posvemašnji neuspjeh. Da bi se naveli svi njezini promašaji, potreban je prostor znatno veći od onoga koji je predviđen za ovu kolumnu. Stječe se dojam da "kukuriku-vlast" nije ništa ni

namjeravala učiniti na planu gospodarskog oporavka zemlje, nego su svi njezini napor i bili usmjereni na temeljitu ideološku preobrazbu Hrvatske. Srećom, i na tom planu uspjeh im je mizeran.

Suprotstavio im se narod, udruge, branitelji, Crkva, Ustavni sud i zdrav razum. Njihove ideološke podvale padale su na referendumu, Ustavnom i drugim sudovima, a glavni eksponent politike protivne naravi i hrvatskoj tradiciji,

Ipak, prije parlamentarnih izbora bit će i oni predsjednički, pa je vladajućima ipak važno koliko toliko spriječiti ponavljanje onoga iz Vukovara. U Knin, kao i u Vukovar dolaze Hrvati, zar ne? Ni u Vukovar ni u Knin ne dolaze oni koji daju svoj glas onima koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Zato se Dujmović ove godine ne pita slijede li masovna uhićenja već (Dnevno.hr. 25. 07. 2014.).

A ZAŠTO SE MILANOVIĆU NE BI SMJELO ZVIŽDATI?

A sad je glavna državna operacija spašavanje vojnika Zorana, odnosno kako zauzdati nekog od nezadovoljnih Hrvata da prosvјeduje i zviždi dok mu govor na najsvetiji hrvatski dan u Kninu drži čovjek koji personalizira politiku koja poništava sve relacije koje je donio Dan pobjede. Kakva je to zastrašujuća dvoličnost koja traži da se onima i onome tko personalizira politiku koja ruši ciglu po ciglu zgrade koja je nastala 5.kolovoza ne smije iskazati što se o njemu misli? Nepristojno je zviždati premjeru i predsjedniku u Vukovaru i u Kninu? Kad se inače i pojave u narodu da bi se moglo birati lokacije i termini za zviždanje ? I na kraju krajeva zašto im se ne bi smijelo zviždati u tim svetim mjestima kad su svojim politikama u prvom redu izdali baš te svetinje?

Ako u Vukovar vraćaju čirilicu znajući za sve aspekte te operacije, ako ne žele napraviti reviziju popisa stanovništva u istom tom Vukovaru, ali rade reviziju popisa birača u Vrgorcu ne bi li pronašli nekog hercegovca na lažnoj prebivališnoj adresi, ako za četiri godine nisu bili u stanju otkriti niti jednu jedinu životinju koja je u ratu silovala na tisuće vukovarki, ako se i dalje vukovarskim ulicama šetaju žrtve i krvnici, a da tu pravna država nije afirmirala istinu, što bi gospoda iz vlasti izvoljevala kad stignu u Vukovar negoli zvižduke? Pljesak? Ali, zašto i zbog čega pljeskati? No, oni automatizmom vlasti i brutalnošću ovlasti koje vlast donosi misle da im se ne smije zviždati! Pri tom zvižduke i u Vukovaru i Kninu obično

zaogrnu u najodvratniju dvoličnost t tvrdeći da na tim mjestima pijeteta, mjestima ponosa i slave, mjestima našeg jedinstva, nema prostora za zvižduke bilo kome. Pri tom ne shvaćaju da su upravo oni već pucali u glavu tom pijetetu u Vukovaru kad su nasilno pod okriljem noći postavljali čirilične table, da su pijetetu u Vukovaru pucali u glavu onog trenutka kada ništa nisu napravili da se afirmira puna istina o srpskim ratnim zvjerstvima!

Zar se nakon svega što ste nam napravili ne smije niti zviždati takvoj politici koja nas uništava? Mediji ih brane na sve mile i nemile načine, kritika je dakle zabranjena, u narodu se u pravilu na masovnim skupovima ne pojavljuju upravo zato jer se boje zvižduka i kad se u tih nekoliko puta pojave pred nacijom u pravilu dobiju salvu zvižduka. I sad je glavni politički, policijski, obavještajni i medijski zadatak osigurati samo pljesak u Kninu za dokazano neuspješnu politiku! Ali, čemu pljeskati? Josipovićevoj regionalnoj politici koji jednog koraka prema Uniji nije napravio od kad smo u Uniju ušli? Gradnji mosta koji Banja luku povezuje sa Hrvatskom i dalje zapadom, ali ne i gradnji mosta koji jug Hrvatske povezuje sa domovinom? Zabrani rada ureda za istraživanje žrtava komunizma? Sramotnom i barbarskom ponašanju prema Njemačkoj u priči o lex Perković? Raspadu gospodarstva, permanentnom padu BDP-a, zaduzivanju za 50 milijardi kuna samo u dvije godine? Luđačkoj ambiciji da neznanje u upravljanju gospodarstvom pokriju sa monetizacijom auto cesta? Da, ne moramo zviždati, možemo i plakati. Ali postoje dani ponosa i prkosa, dani slave, dani ponosa koje ne možemo dijeliti sa onima koji suštinski uopće ne stoje na pozicijama koje personificiraju Knin i Vukovar.

Ne moramo im zviždati, ne moramo vikati protiv takve politike, možemo samo okrenuti glavu od njih dok se penjemo stubama na povijesnoj kninskoj tvrđavi, možemo se okrenuti prema Dunavu dok prolazi njihova kolona Vukovarom, ali nemate pravo braniti narodu da i zazviždi ako zaključi da takvo vođenje državom zasluzuje negodovanje. Ali dva tjedna prije velike proslave organizirati političko-policijsku akciju o tome tko bi mogao zazviždati i kako organizirati mimohod da se zviždaci ne čuju u kamerama HTV-a, preslušavati braniteljske udruge da izvole sastaviti popise podobnih od kojih nije za očekivati prosvjed, nije li to klasična totalitarna shema?

Nešto drugačiji, ali model je već korišten, kada je trčana štafeta i bilo je nužno osigurati i masovnost i smiješak i razdragano mahanje zastavicama!

<http://www.dnevno.hr/kolumnne/tihomir-dujmovic/128328-a-zasto-se-milanovicu-ne-bi-smjelo-zvizdati.html>

Zapravo, ne treba ni biti toliko star i sjećati se štafeta. Pogledajmo što oni govore kada su na skupovima njihovi istomišljenici. Zato je zgodno vidjeti jedno reagiranje na takove njihove istupe.

Dr. sc. Stjepan Razum piše:

Pučka pravobraniteljica

Trg hrvatskih velikana 6

10.000 Zagreb

E-adresa: info@ombudsman.hr

Predmet: Radijski prijenos Hrvatskog radija u nedjelju, 4. svibnja 2014., u 10,30 iz Spomen-područja Jasenovac – diskriminatorski govori

Hrvatski radio prenosio je, 4. svibnja 2014., s početkom u 10,30, program obilježavanja proboja logoraša iz Spomen-područja Jasenovac. Novinarka Marija Gerbec-Njavro u svom je uvodnom govor iznijela neistine o ratnom radnom i sabirnom logoru u Jasenovcu i o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. Neistine i laži, štoviše, veliki stupanj mržnje prema Hrvatskoj iznio je govornik Milinko Čekić, a politički nekorektne i tendenciozne, činjenično netočne i uvredljive govore iznijeli su dr. Ivo Josipović, predsjednik Republike Hrvatske, Josip Leko, predsjednik Hrvatskog sabora i Zoran Milanović, predsjednik Hrvatske vlade. Kako novinarka, tako i četiri navedena govornika povrijedili su moje osjećaje i time me diskriminirali.

Na temelju Zakona o suzbijanju diskriminacije, prema kojem se treba urediti *zaštita od diskriminacije na osnovi rase ili etničke pripadnosti ili boje kože, spola, jezika, vjere, političkog ili drugog uvjerenja, nacionalnog ili socijalnog podrijetla, imovnog stanja, članstva u sindikatu, obrazovanja, društvenog položaja, bračnog ili obiteljskog statusa, dobi, zdravstvenog stanja, invaliditeta, genetskog naslijeđa, rodnog identiteta, izražavanja ili spolne orijentacije* (članak 1.), nije dopušteno u Republici Hrvatskoj vrijeđati njezine stanovnike po bilo kojoj od navedenih osnova. S obzirom na to da su navedeni govornici iznosili očite neistine, što je

meni kao povjesničaru vrlo dobro poznato, kako bi promicali svoja politička uvjerenja, zloupotrijebili su javni prostor i javnu ustanovu kako bi diskriminirali moje "političko ili drugo uvjerenje".

Prema navedenom Zakonu, *diskriminacijom se smatra i stavljanje neke osobe u nepovoljniji položaj na temelju pogrešne predodžbe o postojanju osnove za diskriminaciju iz stavka I. ovog članka* (članak 1, stavak 3.), što se u punom smislu ostvarilo upravo kod navedene novinarke i navedenih govornika. Njihova je predočba o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj i sabirnom logoru u Jasenovcu podpuno pogrešna i znanstveno netočna, pa su na temelju toga diskriminirali mene kao znanstvenika i mene kao Hrvata. Iz razgovora s mnogim ljudima poznato mi je da se i mnogi Hrvati time osjećaju diskriminiranim.

Stoga zahtijevam od Visokog Naslova da u okviru svojih zakonskih ovlaštenja pokrene postupak protiv navedenih pojedinaca.

Dr. Stjepan Razum

Diskriminirani stanovni Republike Hrvatske
Zanimljivo je vidjeti, kako je pravobraniteljica htjela nešto odgovoriti, ali tako da ništa ne odgovori:

Poštovani gospodine Razum,

Zaprimili smo Vašu pritužbu na izgovoreno u radijskom prijenosu obilježavanja proboja logoraša iz Spomen područja Jasenovac, Hrvatskog radija u nedjelju 4. svibnja 2014. Navodite kako se osjećate povrijeđenim jer su određeni govornici na tom događaju iznosili neistine kako bi promicali svoja politička uvjerenja i zlorabili javni prostor te Vas tako diskriminirali i povrijedili Vaše osjećaje.

Pučka pravobraniteljica je opunomoćenica Hrvatskog sabora za promicanje i zaštitu ljudskih prava i sloboda utvrđenih Ustavom, zakonima i međunarodnim pravnim aktima o ljudskim pravima i slobodama, a sukladno Zakonu o suzbijanju diskriminacije obavlja poslove središnjeg tijela nadležnog za suzbijanje diskriminacije. Kada postupa po pritužbama ili upitima građana, pučka pravobraniteljica mora voditi računa o svim svojim nadležnostima i procjenjivati međusobni odnos zaštićenih dobara kao što su pravo na slobodu mišljenja te pravo na zaštitu od diskriminacije.

Nismo u mogućnosti preslušati radijski prijenos na koji se pritužujete, no ističemo kako je pravo na slobodu mišljenja i

izražavanja misli jedno od građanskih i političkih sloboda i prava zajamčenih brojnim dokumentima. Sloboda izražavanja, odnosno širenja informacija i ideja podrazumijeva prije svega slobodu medija uključujući i pretjerivanje i provokaciju, a štiti se i govor tijekom političkih debata. Ona predstavlja temelj suvremene demokracije i jedna je od ključnih čimbenika demokratskog društva, uvjet njegovog napretka kao i napretka svakog pojedinca te se kao takva može ograničiti jedino u slučajevima javnog poticanja na nasilje i mržnju. Da li je u prijenosu koji spominjete bilo takvih elemenata, nismo u mogućnosti procijeniti.

Poruka neslaganja sa određenim stavovima pa i političkim, osim kroz institucionalne postupke, može se poslati i na drugi način, na primjer bojkotom medija, demantiranjem ili sličnom akcijom osviještenog građanskog društva.

S prvim siječnja 2013. godine na snagu je stupio novi Kazneni zakon po kojem se kaznena djela protiv časti i ugleda a to su osim uvrede, sramoćenje (novo kazneno djelo) i kleveta, progone po privatnoj tužbi koju podnosi oštećenik nadležnom sudu. Konkretnе kaznene postupke mogu pokretati osobe koje se osjećaju uvrijeđenima, sramoćenima i klevetanima a pravo osobnosti moguće je zaštiti i u građanskoj parnici. Što je uvredljivo je individualna stvar.

Pučka pravobraniteljica neće pokretati formalne postupke, no to ne znači da pojedinci ili udruge koje su osnovane u skladu sa zakonom i imaju opravdani interes za zaštitu kolektivnih interesa određene skupina, ne mogu zatražiti pravnu zaštitu. U tom slučaju Vas upućujemo na konzultacije s odvjetnicima.

S poštovanjem!

PUČKA PRAVOBRANITELJICA

Lora Vidović

Da, oni imaju pravo proglašiti velikosrpske laži koje slave "političkim stavovima", a ti budi sretan što ti samo zabranjuju da im ove godine zvizdiš. Ali ne bojte se, ako pobjede na izborima, opet će oni hapsiti!

Hrvsijet, 01. 08. 2014.

Glas Brotnja, 01. 08. 2014.

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ: JOSIPOVIĆ JE IZDAO SVOJ NAROD, DRŽAVU I SVOJU STRUKE

Portal HKV-a, 20 listopada 2014

Poštovani akademičče Pečariću, u srijedu će biti predstavljena Vaša nova knjiga "Ako voliš Hrvatsku svoju". O čemu pišete u novome publicističkom ostvarenju?

Knjiga, kako konstatira jedan od uvodničara dr. sc. Damir Pešorda, ukazuje na *neuralgične točke hrvatske političke svakodnevice, u kojoj je trend rashrvaćivanja i gospodarskog upropastavanja Hrvatske već petnaestak godina gotovo dominantan, autor implicitno nudi i jednu drugačiju viziju Hrvatske, viziju domoljubne, kompetentne i optimistične Hrvatske.*

S druge strane, prof. dr. Zdravko Tomac, kaže:

Znatan dio knjige posvećen je hrvatskom mučeniku i heroju Dariju Kordiću. U prvom dijelu knjige, pod naslovom "Dario Kordić", akademik Pečarić konstatira da je on svojim životom i djelom

moralna veličina koja je svojom čvrstinom porazila one koji su ga nepravedno osudili i one koji ga pokušavaju progoniti kao navodnoga ratnog zločinca i ubojicu do kraja njegovog života. Pečarić posebno ističe da je, za razliku od mnogih drugih, Dario Kordić izuzetna moralna veličina, jer je odbio optuživanjem drugih skinuti krivnju sa sebe...

Dario Kordić je jedna od središnjih osoba ove nove Pečarićeve knjige. Kroz sudbinu Darija Kordića Pečarić prikazuje političke borbe u Hrvatskoj, djelovanje pete kolone, ali i hrvatske nenarodne vlasti... Druga bitna ličnost nove Pečarićeve knjige sisački je biskup dr. Vlado Košić. U mnogo tekstova u ovoj knjizi Pečarić piše o biskupu Košiću kao velikom humanistu i domoljubu koji, slično Pečariću, ne kalkulira, koji se bori za istinu, koji se bori za prava svakog čovjeka bez obzira što je svjestan da će od mnogih doživjeti strašne napade.

U knjizi postoje tekstovi i o drugim našim ljudima koji su naš ponos, ali i o onima koji su naša sramota. To pokazuje i sam naslov knjige. Danas nema hrvatskog domoljuba koji jasno ne vidi kako su na vlasti oni koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Odavno upozoravam kakva je "hrvatska" ljevica (u navodnicima jer je točnije reći jugo-komunistička).

Koliko puta sam spomenuo jedan komentar koji sam čuo na radiju od jedne slijepje 75-ogodišnje učiteljice. Tvrđila je kako Josipović nikada neće naučiti voljeti ni hrvatski narod ni Hrvatsku. Zapravo sam o nečasnoj Josipovićevoj ulozi pisao i u ovoj, ali i u mnogim prethodnim knjigama. Dugo mi se činilo da sam usamljen u oštrim osudama njegova izdajničkog djelovanja. Međutim, danas ga je već i HNES optužilo za veleizdaju.

Kada smo u Vukovaru javno obznanili te optužbe (još su tu Vesna Pusić, Stjepan Mesić i Milorad Pupovac) upozorio sam kako nama nisu ni blizu dostupni svi podatci o veličini njihove veleizdaje, što je očito i iz činjenice da se dan prije pojavio tekst Ivice Šole koji je ukazao na, kako je admiral Davor Domazet Lošo nazvao, aferu svih

afera. Naime, Ivo Josipović, sveučilišni profesor, zastupnik Hrvatskoga sabora i još k tome član državnog tima za izradbu tužbe za genocid, postao je predsjednik države unatoč tome što je dostavljaov povjerljive dokumente veleposlaniku Srbije protiv koje je Hrvatska digla tužbu pred Međunarodnim sudom pravde. Koliko puta sam u svojim tekstovima upozoravao, a neki su i u ovoj knjizi, kako on predvodi velikosrpski Memorandum SANU 2.

U knjizi ima i tekstova o poznatom hrvatskom genocidu pravljenja zečeva od Srba, pomirbi, mojoj Boki kotorskoj, a dano je i nekoliko otvorenih pisama.

Pismo Tomislavu Karamarku, Milanu Kujundžiću i Željki Markić

Kako gledate na prijedlog udruge U ime obitelji o promjeni izbornog zakonodavstva, kao i na žustre rasprave i polemike koje su se tim povodom razvile među političarima i stručnjacima posljednjih tjedana?

Potpisao sam za referendum i tako pomogao da se pri 380.000 potpisa što je natjerala političare da se počnu kleti kako podržavaju preferencijsko glasovanje. Naravno, tek onda kada su i ptičice na granama počele pjevati da su upravo zbog toga oni protiv (a valjda i svi oni koji se nadaju imati neki kolačić vlasti). A potpuno ste u pravu: umjesto da imamo žučnu raspravu i polemike oko veleizdaje, pa i o „aferi svih afera“ imamo ih oko referendumu.

Nedavno sam jednom prijatelju napisao kako mi nije jasno žele li polemičari pobjedu na predsjedničkim izborima:

Naime, da žele pobjedu na predstojećim predsjedničkim izborima gospoda Karamarko i Kujundžić i gđa Markić bi odgovorili na Tomčeve i moje pismo (pismo je dano u ovoj knjizi, op. JP). U pismu se tražilo obvezivanje da će poduprijeti onog kandidata koji u prvom krugu dobije više glasova, a zapravo pokazivanje glasačima da im je bitna Hrvatska, a ne vlast. Odgovor bi upravo to pokazao i bio poziv

svima koji vole Hrvatsku da izađu na izbore. Jasno je da se javno ne mogu obvezati da će poduprijeti one kojima je najvažnija osobna vlast.

Očito je da oni idu na to da će opet biti glasovanje protiv, pa će u konačnici imati vlast, ali i Josipovića. Tako će svjetskim moćnicima biti jasno da će RH i dalje provoditi njihovu politiku. Što će reći kada dođe SDP provodi britansko-srpsku politiku, a kada dođe HDZ manje tu politiku, ali ne i hrvatsku. Računica je kratkovidna jer se potporom našeg pisma moglo osigurati za dulje vrijeme vlast pa bi svi zainteresirani došli do svoga dijela kolača. Ali kod Hrvata je i dalje ono: Daj mi vlast odmah ili neka država propadne.

Kao što sam već naglasio, pismo je bilo upućeno Karamarku, Kujundžiću i Markićki. Ni elementarne pristojnosti bilo kakvog odgovora još nismo vidjeli ni prof. Tomac ni ja! Drugim riječima, da su se prozvani obvezali na suradnju priče o referendumu ne bi ni bilo. Danas bi se pričalo i polemiziralo o onima koji rade protiv svog naroda i svoje države, a koje je kineski filozof Sun Tzu nazvao najogavnijim ljudima.

Prljave nakane

Može li referendum o zabrani monetizacije autocesta - riječ je o pitanju u kojemu postoji gotovo opći konsenzus hrvatskih građana - prema Vašem mišljenju spriječiti nositelje vlasti u daljnjoj rasprodaji državne imovine?

Mislim da se odgovor na Vaše pitanje krije u onome što sam početkom lipnja rekao na Radiju Mariji, a što navodim i u ovoj knjizi:

Ljudi misle da je gospodarstvo najveći promašaj današnjih vlasti. Zapravo je obrnuto. Tu su vjerojatno najuspješniji. Da bi uopće mogli vladati Hrvatskom moraju sve učiniti da Hrvati budu siromašni što je moguće više. Zapravo, to su znali i u onoj

prvoj zajedničkoj državi. Poznato je da su na kraju Prvog i Drugog svjetskog rata Hrvate uspijevali osiromašiti preko noći. U novim zemljama imali bi novu valutu, pa bi Hrvati za svoj novac dobivali mnogo manju protuvrijednost. Na kraju Drugog svjetskog rata mijenjali su jednu kunu za jedan srpski dinar, iako je dinar bio 4 puta slabiji.

Poslije su i drugi komentatori iznosili slične tvrdnje. Zapravo upravo zato su ovakvi referendumi važni jer ih na taj način narod sam pokušava na demokratski način sprječiti u toj prljavoj nakani.

Pokušaj napada na ideju pomirbe

Kako gledate na suđenje Perkoviću i Mustaču u Njemačkoj? Može li taj proces katarzično djelovati na hrvatsko društvo i njegovu svijest o zločinima jugoslavenskoga komunističkog sustava?

Više bih volio kada bi naši ljudi shvatili da je sve ovo što se tim povodom događalo imalo za cilj suprotstaviti se Njemačkoj koja nam je najviše pomogla u dobivanju slobode. Bolje je reći upravo zbog toga. Već sam negdje napisao kako mi je žao današnje vlasti u RH jer za razliku od svojih očeva ne mogu ubijati Hrvate, pa su jako iskompleksirani zbog toga. U knjizi sam više pisao kako je pokušano da se ovaj slučaj iskoristi za napad na ideju pomirbe predsjednika Tuđmana.

Vaš komentar nadolazeći predsjedničkih izbora te izgleda do sada istaknutih kandidata.

Zapravo, kroz cijeli ovaj intervju govorim samo o tome, zar ne?

Doista je nevjerojatno da ćemo biti nazočni utrci za predsjednika u kojoj je jedan kandidat dokazani suradnik strane države s kojom smo bili u ratu, s kojom i danas imamo neraščišćenih pitanja, i za koga je

HNES pokazao da je na toj liniji djelovao i tijekom prvoga predsjedničkog mandata.

Ja bih dodao da je u tome doista poseban, jer nije samo izdao svoj narod i državu. On je izdao i svoju struku. U mojim knjigama, a i u ovoj, pokazao sam kako je protivno međunarodnom pravu sve učinio da bi hrvatski generali bili osuđeni u Haagu. Takva nastojanja je sudac Meron nazvao nerazumnim.

Spomenimo još jednom i aferu svih afera. Admiral Domazet je komentirajući tu aferu konstatirao:

Slučaj Ive Josipovića je kudikamo teži jer je ovdje riječ o čovjeku koji je postao predsjednik Hrvatske i bezobzirno se kani kandidirati za drugi mandat.

Zapravo, admirал nas upozorava da je i prethodni predsjednik RH postao to upravo zahvaljujući svojoj suradnji sa Srbima:

Šef KOS-a Aleksandar Vasiljević izjavio je: 'Mnogo smo upravo od Mesića doznali o ustrojavanju paravojnih jedinica, naoružavanju HDZ-ovaca. Mesić nam je poslužio kao hadzeovski insajder i informator. Mnogo su nam koristile tih dana informacije i podatci koje sam dobivao od Mesića'.

Drugim riječima, ni Sun Tzu nije mogao predvidjeti da njegovi najogavniji ljudi mogu biti tako uspješni, zar ne?

Davor Dijanović

SKINUTI LAŽNU POZLATU S PREDSJEDNIKA

TOMAC: JOSIPOVIĆ NE SAMO DA NE VOLI HRVATSKI NAROD, ON GA PREZIRE – U SRBU REKAO KAKO JE CRVENA ZVIJEZDA PETOKRAKA I KAPA PARTIZANKA SIMBOL DEMOKRACIJE, SLOBODE I LJUBAVI

Akademik Josip Pečarić predstavio je večeras u dvorani Udruge specijalne policije Domovinskog rata svoju knjigu „Ako voliš Hrvatsku svoju“. Profesor Zdravko Tomac tom prigodom je istaknuo kako Pečarić svojim djelovanjem stalno dokazuje kako voli svoju Hrvatsku.

Tomac je pojasnio je kako svi koji vole Hrvatsku moraju nešto napraviti ozbiljno i konkretno – dovesti na vlast ljude koji isto tako vole Hrvatsku.

„Pečarić želi uvjeriti čitatelja i sve nas da je potrebno djelovati da mi koji smo u većini i volimo svoju Hrvatsku moramo na izborima na demokratski način preuzeti vlast u Hrvatskoj jer ako ova ekipa ostane na vlasti, ako ovaj predsjednik dobije još jedan mandat, bojim se da se crno piše Hrvatskoj“, rekao je ocijenivši kako je počasni gost večeri, Dario Kordić, djelom pokazao kako voljeti svoju Hrvatsku. Pri tome je istaknuo kako je Dario Kordić mučenik, moralna veličina ali i heroj jer su mu nudili, kao i nekim drugima da svoju navodnu krivnju prebací na Tuđmana i Šuška te kako će se onda s njima nagoditi.

Također, spomenuo je i hrvatske branitelje koji prosvjeduju ispred Ministarstva branitelja.

„I sada kao i kad su žrtvovali sebe, svoje dijelove tijela u Domovinskom ratu, i sad su se spremni žrtvovati da pokažu nenarodnoj vlasti da mora oticí“, rekao je te dodao kako trebamo upoznati narod s istinom, jer istina sve pobjeđuje. Pojasnio je kako treba skinuti lažnu pozlatu s predsjednika Ive Josipovića.

Pojasnio je kako je u svojoj knjizi „Crveni predsjednik“ argumentirano dokazao kako je sadašnji predsjednik Hrvatske

veleizdajnik. Spomenuo je memoare srbijanskog veleposlanika u Zagrebu Radivoja Cvetičanina koji je iznio činjenice da je 2007. Ivo Josipović kao profesor krivičnog prava bio angažiran da napiše optužnicu protiv Srbije za učinjeni genocid. Tomac je ustvrdio kako je Josipović za vrijeme pisanja optužnice sastajao se s veleposlanikom Srbije i svaki put mu donosio materijal, kako piše Cvetičanin, koji je poslije poslužio Srbiji za protutužbu.

„Pokazao je da ne voli Hrvatsku, on je radio protiv interesa Hrvatske“, rekao je Tomac ocijenivši kako vjeruje srpskom veleposlaniku jer je Ivo Josipović kada je posao predsjednik nastavio raditi u korist velikosrpske politike.

Tomac je istaknuo također kako je Josipović odveo Tadića u Vukovar i tamo demonstrirao izdajničku politiku rekavši kako se ne radi o velikosrpskoj agresiji nego o građanskom ratu s podijeljenom krivnjom. Uz to, ističe Tomac, Josipović je u izraelskom parlamentu rekao da u srcima njegova naroda živi ustaška zmija.

„Josipović ne samo da ne voli hrvatski narod, on ga prezire“, ustvrdio je Tomac te dodao kako je Josipović upravo u Srbu rekao kako je crvena zvijezda petokraka i kapa partizanka simbol demokracije, slobode i ljubavi.

„Vukovar je sveto mjesto hrvatskog naroda, onđe je obranjena i stvorena hrvatska država. Kad su Srbi izgubili rat, sada pokušavaju u miru dobiti ono što su u ratu izgubili – oni se nisu odrekli Vukovara. Jedan od njihovih ciljeva je Vukovar pretvoriti u Srpski grad i to rade smišljeno. Ne radi se o borbi za čirilicu kao pismo, nego je za Velikosrbe čirilica sredstvo obilježavanje Vukovara kao srpskog grada. A za branitelje je to dokaz da žele poništiti ono veliko što su stvorili“, ustvrdio je Tomac dodavši kako nitko od nas, bez obzira na godine, nema pravo ne djelovati. „Sad djelujem više nego ikad, iako sam bolestan, jer ne bih mogao mirno umrijeti da propadne ono veliko u čemu sam sudjelovao pod vodstvom Tuđmana i zahvaljujući hrvatskim braniteljima“, zaključio je Tomac.

Damir Pešorda, kolumnist i književnik istaknuo je kako u samom naslovu knjige je sažet motiv i nakana Pečarićeva aktivizma i javnog djelovanja. „Nijedan od hrvatskih akademika s toliko strasti se ne baca u vrtlog dnevno političkih događanja kao Josip Pečarić“, rekao je Pešorda ocijenivši kako Pečarić, svoj i neovisan, nepokolebljiv u

javnom angažmanu, za opće dobro naroda kojem pripada, Pečarić se nametnuo kako činjenica sveopće hrvatske publicistike.

Mate Kovačević, novinar i kolumnist, istaknuo je kako Pečarić u svojoj knjizi nasuprot hrvatskih junaka, među kojima je Dario Kordić, istupaju izraziti predstavnici sramotnog djelovanja o kojem piše u dijelu o hrvatskoj sramoti.

„Ne samo na temelju sučeljenih stajališta i činjenica, nego na temelju kontrasta, akademik Pečarić postiže učinak u slikanju političkih profila javnih djelatnika u Hrvatskoj“, rekao je Kovačević ocijenivši kako je autor dao jedan ležerniji pristup iznimno ukočenim tezama svih ideologa različitih jugoslavenskih projekata.

„U završnom dijelu autor poziva hrvatsku desnicu da bez obzira na osobna razmimoilaženja zajednički istupi na izborima jer bi samo tako mogla sigurno računati na pobjedu te kako bi s vlasti skinula sadašnju anacionalnu, nesposobnu i anarhističku vlast“, istaknuo je Kovačević ustvrdivši kako će taj ispit hrvatska desnica, ali ne samo hrvatska desnica jer ne mora svaka desnica biti nacionalna – svi koji su nacionalno svjesni i razmišljaju u interesima hrvatskog naroda i njegove države, akademik Pečarić ih poziva, a imat će prigodu ispit položiti već na predsjedničkim izborima.

Počasni gost Dario Kordić zahvalio se Pečariću što je upornošću i gorljivom ljubavi okuplja hrvatski narod.

„Molimo se samo za našu domovinu i za hrvatske čelnike, koji će doći ispred hrvatskog naroda i biti spremni prije svega se žrtvovati za svoj narod. Ovi koji se nisu spremni žrtvovati za hrvatski narod, ne trebaju biti na čelu. Priželjukujemo vođe koji će htjeti služiti hrvatskom narodu“, kazao je Kordić.

Izvor: narod.hr, 22. 10. 2014.

Video zapis s Predstavljanja knjige možete pogledati na ovoj adresi:
<https://www.youtube.com/watch?v=Uwba-BZgppo>

DAMIR PEŠORDA

KNJIGA ČITLJIVIJA OD KNJIGA NAMETNIKA NA HRVATSKOJ KULTURI

**Osvrt na knjigu: Josip Pečarić, Hajka na Thompsona,
Zagreb, 2013.**

Kao i većina Pečarićevih publicističkih knjiga i ova je najnovija razbarušena. Nastavlja se na neki način na knjigu *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*, priređenu u koautorstvu s Matom Kovačevićem, a sastavljena je od novinskih članaka, polemika, osvrta na druge knjige, intervjuja, rasprava s okruglih stolova, i to ne samo tekstova koje je napisao sam autor nego i tekstova drugih autora koji se na neki način odnose na Pečarićevu javnu aktivnost i fenomen Thompson u hrvatskoj javnosti. Postavlja se pitanje što tu razbarušenost i raznovrsnost drži na okupu? Je li to Thompson i hajka na njega? Donekle, rekao bih, ali u puno većoj mjeri je to osobnost samoga autora, jednog prilično razbarušenog akademika.

Pečarić se u predasima između svojih intenzivnih znanstvenih, predavačkih i mentorskih aktivnosti strastveno baca u bujicu dnevno-političkih događanja, vođen onim bogomdanim viškom koji od visoko obrazovana i talentirana čovjeka čini intelektualca u pravom smislu te riječi. Naime, nisu ni svi akademici intelektualci u onom plemenitom smislu koje je toj riječi dala dugostoljetna europska kulturna tradicija. One plašljive ili za javno dobro nezainteresirane osobe koje se kreću samo u uskom krugu svoje znanstvene discipline nisu pravi intelektualci ma koliko učene i na svom području kompetentne bile. Intelektualac, da bi uistinu zasluzio taj časni naziv, mora biti svojevrsna savjest društva, razobličavatelj gluposti, nepravde, nepoštenja i intelektualnog licemjerja. Akademik Pečarić sve to jest.

I upravo ta svijest o ulozi intelektualca - koju Pečarić nigdje izravno ne eksplicira, no dosljedno je slijedi – jest ono što okuplja raznorodne tekstove u ovoj knjizi i čini od njih koherentnu cjelinu.

Odmah treba dodati da Pečarić pri tome nije intelektualni elitist koji svakodnevnicu, previranja u društvu i život svoga naroda gleda s intelektualnih visina, iz kule bjelokosne. Naprotiv, on do kraja uranja u tu svakodnevnicu, okuplja, motivira i bodri posustalo hrvatstvo kod svojih kolega akademika i drugih intelektualaca, ali i kod običnog naroda. On bez kompleksa citira usporedo misao kakvog znamenitog suvremenog hrvatskog intelektualca i e-mail koji je dobio od kakvog anonimnog čitatelja.

Takav stav logično ga je doveo do toga da stane u obranu Marka Perkovića Thompsona, pjevačke ikone one pučke, narodnjačke Hrvatske. Pečarić je dobro prepoznao da upravo Thompson u svojim jednostavnim ali moćnim stihovima najbolje pogaća hrvatsko narodno bilo, snove i rane, nadanja i strahove hrvatske duše. Jer, budimo iskreno, hrvatstvo danas nema drugog pjesnika osim Marka Perkovića. Posljednji spomena vrijedni stihovi tog žanra iz pera etabliranih pjesnika bili su stihovi Šoljanova "Vukovarskog arzuhal". Na Thompsonovu nesreću nisu ga prepoznali kao pjesnika hrvatstva samo Pečarić i narod nego i oni koji ni nakon dvadeset i nešto godina njezina postojanja Hrvatsku ne mogu prihvati kao činjenicu. Tako su oni, da upotrijebim sintagmu admirala Domazeta, poput "vučjeg čopora" krenuli na Thompsona, a Pečarić u njegovu obranu.

U toj gužvi oko Perkovića oni koriste laži, podvale, novinarsko-kolumnističke iscjetke destilirane mržnje, pa i porezno nasilje, a Pečarić samo željeznu logiku, tu i tamo garniranu humorom i sarkazmom. Rezultat je zasad neizvjestan, ali činjenica je da je Pečarić objavio još jednu knjigu, a Marko Perković još jedan album. Knjiga će, vjerujem, naći brojnu publiku usprkos činjenici da Hrvati baš i nisu poznati kao knjigoljupci, dok za album već znamo da je iznimno dobro prihvaćen od domaće publike, a pozicionirao se visoko čak i na nekim inozemnim iTunes ljestvicama. To ohrabruje, ohrabruje činjenica da se kreativna energija dvojice važnih Hrvata nije istrošila u borbi s protivnicima normalne, hrvatske Hrvatske.

No ni te protivnike ne treba podcijeniti. Iako im stvarnost stalno dijeli pljuske, Gotovina i Markač su oslobođeni, lijeva vlada pokazuje se katastrofalno nesposobnom i nekompetentnom, majčica Srbija zapinje u pregovorima s EU itd. – oni još uvijek drže gotovo sve poluge moći u ovom društvu. Da nije tako, ne bi ova knjiga

izlazila u vlastitoj nakladi niti bi Thompson na HTV-u bio zabranjen pjevač. Stoga i Pečarićeva nepokolebljiva vjera u dokaznu moć logike ponekad djeluje pomalo čak i naivno. Bravurozni su tekstovi u kojima logički raščlanjuje i razobličuje napise i izjave svojih, da tako kažem, starih mušterija poput Stipe Mesića, Slavka i Ive Goldsteina, ali i one s, uvjetno rečeno, desnog krila hrvatske političke i medijske scene kao što su Ivan Bekavac, Ante Matić ili Andrija Hebrang. Valja, međutim, uzeti u obzir da gospođa Logika u Hrvatskoj odavno nema pravo glasa. Ako samo malo pomoli glavu, odmah predsjednik Josipović u njoj prepoznaće "ustašku zmiju" kojoj valja satrti glavu, a predsjednik Milanović "elementarnu nepogodu i zlo" u crnoj košulji.

U knjizi Pečarić ne staje samo u obranu Thompsona nego i drugih koji su se u Hrvatskoj drznuli hrvatski misliti, npr. Ante i Ivice Kostelića, Vlatka Markovića, Zdravka Tomca, Line Červara i njegovih rukometara itd. Donosi svoja izlaganja s predstavljanja knjiga don Josipa Čorića i Ivana Relkovića te s brojnih predstavljanja vlastitih knjiga diljem Hrvatske, intervjuje dane različitim medijima, reagiranja, otvorena pisma hrvatskim institucijama i ono što se događalo oko tih pisama ... Sve u svemu, cijeli jedan kompleks tekstova istkanih oko njegova društvenog i političkog aktivizma. Ti tekstovi bez obzira na žamrovsку raznolikost, kao i prisutnost drugih autora osim Pečarića, pričaju jedinstvenu priču, to jest kao da ih vodi jedna implicitna narativna logika iako nije riječ narativnom štivu.

To je priča poslijeratne, predugo već tranzicijske Hrvatske na početku trećeg tisućljeća. Priča u kojoj se ničim opravdani absurd hrvatskog mazohizma nakon ponosnih i pobjedničkih devedesetih pokušava pobijediti logikom matematičara i duhovitošću čovjeka otvorenog životu, uvjerenog da istina i dobro nužno moraju pobijediti laž i zlo. Stoga se može govoriti o stanovitom ozračju optimizma koji izvire iz Pečarićevih tekstova. Njegovi polemični ugrizi nisu otrovni, on nikada ne mrzi, ne zaviruje u tanjure i bračne postelje svojih oponenata, on nema iluzija o njima, ali teško ćete u njegovim polemikama naći i mrvičak mržnje ili zlovolje.

Moram priznati da osobno ne uspijevam pronaći tu vjeru u snagu logike i istine, barem kad je hrvatska stvarnost u pitanju. Znam, duduše, da je i sam akademik Pečarić često u ovih posljednjih desetak i više godina padaо u svima nama dobro poznati hrvatski

očaj, najavljujući čak i da više neće pisati ovakve knjige. Tada bi se bacio na znanstveni rad, često odlazio i u inozemstvo, uglavnom Pakistan. Po naravi nisam zavidan čovjek, ali moram priznati da sam Pečariću katkad zavidio na tim njegovim "Pakistanima". Na činjenici da ima jedan prostor po kojom ne mogu vrludati kojekakvi Dežulovići, Mijići, Tomići, Pilići i slični, matematički prostor brojeva i apstraktnih pojmoveva i geografski prostor dalekog Pakistana kao svojevrsni azil. Ja te sreće nisam, snalazim se samo s riječima, a tu gore spomenuti vedre i oblače. I baš stoga dobrodošao nam je čovjek kao akademik Pečarić, koji kao od šale u predahu između dvaju odlazaka u Pakistan složi knjigu i pitkiju i čitljiviju od knjiga tih nametnika na hrvatskoj kulturi i hrvatskom medijskom prostoru.

Hrvsijet, 30. 04. 2013.

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**

JOSIP PEĆARIĆ

PISMO PROF. DR. SC. MATKU MARUŠIĆU

Dragi Matko,

Obradovalo me je Tvoje pismo našem oskarovcu g. Branku Lustigu u Hrvatskom tjedniku od 7. 5. 2015. Naime, s g. Lustigom sam se upoznao tj. bio jednom zajedno u društvu s našim poznatim redateljem Veljkom Bulajićem. Kako se razgovaralo o politici odmah sam stavio do znanja da sam ja državotvorni Hrvat, ako hoćete – desničar. Lustig je govorio kako bi trebalo okupiti sve one koje se npr. bave Jasenovcem, simpozij ili nešto slično. To me podsjetilo na sličnu stvar koju sam svojedobno inicirao u HAZU kada je Vladimir Žerjavić tražio da HAZU doneše izjavu o broju žrtava. Inzistirao sam, bio je nazočan i akademik Bilandžić, da u raspravi sudjeluju i oni koji imaju suprotno mišljenje od njega, Goldsteina i sl. Prihvatali su, ali sastanak nisu organizirali. Tražili su

da potpišem izjavu koju je u ime HAZU sastavio Žerjavić, što sam odbio. Rekao sam g. Lustigu da sam autor knjiga:

J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

Drugo izdanje: Srpski mit o Jasenovcu I: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Element, Zagreb, 2000.

J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000.

J. Pečarić, Serbian myth about Jasenovac, Stih, Zagreb, 2001.

J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.

J. Pečarić, Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2, Zagreb, 2003.

Naravno, naglasio sam da sam protivnik njegovim priateljima ocu i sinu Goldsteinu. Dogovorili smo se da mu dam moje knjige. Zvao sam ga da mu ih donesem, ali to nismo uspjeli dogovoriti.

Pomislio sam da je to istovjetno s pričom iz akademije, pa me nije iznenadio skandal u Zadru i Kninu u kome je on bio u centru zbivanja. O tome je pisao naš poznati kolumnist dr. sc. Damir Pešorda tekst Argument iz zla koji je Pešorda objavio i u knjizi: "Nametnička kultura (ogledi o društvenim i kulturnim pitanjima)", Zagreb, 2014. Predstavio sam knjigu i posebno se osvrnuo na taj tekst.

Ja nisam slušao što su govorili u Jasenovcu tzv. antifašisti, ali me raduje što Ti jesi i što si nas upozorio na Lustigovu rečenicu:

"... Ovdje su se dogodili strašni zločini, iako oni nisu još dobro dokazani..."

Naime u našim medijima tipične informacije su kao u ovoj: Lustigu su i zviždali i pljeskali u Jasenovcu

Naime, Branko Lustig u nedjelju je na obilježavanje 70. obljetnice proboga logoraša iz ustaškog koncentracijskog logora Jasenovac došao kao posebni izaslanik predsjednice Grabar-Kitarović. U toj ulozi nije bio baš najbolje primljen od strane okupljenih građana.

Lustiga su, dok se penjao na pozornicu, izviždali, ali je naknadno ipak dobio pljesak kad je izjavio da nitko ne može reći da ustaša nije bilo i da su klali sve što su stigli.

Istina Lustig me podsjetio na onoga Lustiga iz našeg razgovora, jer je prihvatio biti izaslanik Predsjednice Kolinde Grabar Kitarović i time pokazao da prihvaća poziv onima koji vole Hrvatsku na zajedništvo.

Istina, nije mi baš kao matematičaru jasno hvali li on ustaše kada kaže da su klali sve što su stigli, jer je poznato da su partizani i "antifašisti" bili mnogo uspješniji u tome, pa je Tito i uvršten među deset najvećih zločinaca prošlog stoljeća, a Pavelića na tom popisu nema. Prof. dr. sc. Zdravko Tomac ponajbolje pojašnjava razliku tih zločina u tekstu: Trg maršala JNA velika je nacionalna sramota i uvreda i za Zagreb i za hrvatski narod!, 7Dnevno, 8. 5. 2015., kaže:

Tito je osobno bio na čelu masovnih zločina nad hrvatskim narodom, koji su organizirani kao industrija.

Jasno je onda zašto su partizani i "antifašisti" uspjeli pobiti mnogo mnogo više ljudi. Pa od toga su napravili industriju!

Slično prof. Tomcu, biskup dr. Vlado Košić kaže:

"Zrin je kao i čitava naša Hrvatska znak onoga što su učinili totalitarni režimi i što je učinio komunizam kao najgori oblik zatiranja ljudskih prava, vjerskih sloboda i nacionalnog ponosa".

<http://www.hrvsijet.net/index.php/drustvo/40-vjera/37286-blagdan-zupe-zrin-proslavljen-u-sisackoj-katedrali>

Apsolutno mislim isto što i Ti kada kažeš:

... kao i svaki Hrvat koji se stidi zločina koje su počinili pripadnici njegova naroda, ali ne dopušta da mu se laže i njegov ljubljeni narod prlja zlonamjernim izmišljotinama, izjavljujem da priču o Jasenovcu ne prihvaćam ni u kojem obliku dok ne dobijem (znanstveno) zadovoljavajući odgovor na to pitanje.

Dapače, podsjećaš me na razgovor sa stručnjakom za holokaust iz američkog veleposlanstva poslije zagrebačkog predstavljanja gore navedene knjige na engleskom. Kada sam rekao da svaki narod ima

tamne i svijetle strane svoje povijesti, on nije mislio da su Hirošima i Nagasaki i ogroman broj ubijenih staraca, civila, djece tamna strana njihove povijesti. Oni su spasili tako mnoge svoje vojnike, a to što su se ustaše borile za svoju državu – nikom ništa. Kada me je pitao što ne prihvatom brojku koja je deset puta manja od one smiješne, o kojoj Srbi sada snimaju i film po kojoj je od 600.000 popisanih žrtava Drugog svjetskog rata, čak 700.000 ubijeno u Jasenovcu, rekao sam mu da nećemo prihvatići brojku koja ne odgovara istini. Inače, brojku od 80.000 nazivam velikosrpskom brojkom Goldsteinovih i Draže Mihajlovića. Koliko sam tada bio u pravu možeš vidjeti u istom broju Hrvatskog tjednika u kome je objavljeno Tvoje pismo. Naime, naslov teksta Tomislava Vukovića Ti to govori:

**ZASAD UTVRĐENO 14.000 KRIVOTVORINA NA
JASENOVAČKOM POPISU,
A ZA 20 TISUĆA 'POGUBLJENE' DJECE NE POSTOJI
APSOLUTNO NI JEDAN DOKAZ!**

Puno Te pozdravlja,
Tvoj
Josip

DAMIR PEŠORDA

'PROPADE IM CRVENA HRVATSKA' JOSIPA PEČARIĆA

Pred nama je nova publicistička knjiga Josipa Pečarića, matematičara, akademika i – sad to već mirne duše možemo konstatirati najplodnijeg hrvatskog publicista s početka s kraja dvadesetog i prvih petnaestak godina dvadeset prvog stoljeća. Ritam izlaženja njegovih knjiga pomalo već obeshrabruje nas koji se bavimo sličnim javnim poslom, to jest pisanjem za novine i portale. Kažem to bez imalo zavisti ili ironije, jer objaviti knjigu u hrvatskim prilikama, osobito knjigu publicističkih tekstova nije uopće lagan pothvat. Problemi oko nalaženja izdavača, troškovi tiskanja, nemogućnost distribucije, nesklonost Hrvata pisanoj riječi, dugogodišnja gospodarska depresija u zemlji – sve su razlozi koji destimuliraju upuštanje u pothvat ukoričavanja publicističkih tekstova.

Pečarić nekako iznalazi načine da svim tim preprekama doskoči, a njegov pothvat tim biva i veći što mu je publicistički rad uzgredno zanimanje, moglo bi se reći hobi kada ne bi bilo jasno izraženog motiva te djelatnosti, a to je domoljublje. Domoljublje ne može biti hobi, ono je – što Pečarić svojim primjerom zorno svjedoči – obveza svakog čestitog intelektualca. Neki tu obvezu ispunjavaju tako da odgovorno i pošteno rade svoj posao, u Pečarićevu slučaju to je znanstveni i pedagoški rad, drugi, oni rjeđi, uz tu svoju osnovnu djelatnost, društvu daruju i onaj bogomdani višak. Pečarićev, da se tako izrazim, 'višak' je njegov talent za pisanje, oštro, analitičko oko, polemički impetus i, naravno, beskompromisna zauzetost za Hrvatsku i njezine vrijednosti.

Knjiga 'Propade im crvena Hrvatska' sastoји se od tri poglavlja i *Dodataka* koji figurira kao svojevrsno četvrto poglavljje. Svako poglavlje sastoји se od testova koji su okupljeni oko neke središnje teme. Prvo, po kojem je i knjiga kao cjelina dobila naslov, sačinjavaju pretežno tekstovi u kojima se bez okolišanja govori o

razornom djelovanju bivšeg predsjednika Josipovića na hrvatsku politiku i državu u cjelini. Pečarić se u ovom poglavlju posebice pozabavio radom HNES-a, kojega je i sam član, i njegovom osudom Josipovića za veleizdaju. Iako ta osuda nema nikakav materijalni učinak, njezino je simbolično značenje veliko. Kao svojevrsni kontrapunkt Ivi Josipoviću, koji je nesumnjivo negativni junak ovoga poglavlja, nameće se novoizabrana predsjednica Kolinda Grabar Kitarović, čija je pobjeda, vjerujem, i glavni razlog što je knjiga ovako naslovljena. Toj pobjedi, držim, doprinio je i HNES, ali i Pečarićev javni angažman i publicistička djelatnost.

Drugo poglavlje, *Ako voliš hrvatsku svoju*, sastavljeno je od najava predstavljanja i osvrta na prethodnu Pečarićevu knjigu. Treće pak poglavlje zaokupljeno je jednom od omiljenih tema i nekih prethodnih Pečarićevih knjiga – fenomenom Marka Perkovića Thompsona u glazbenom, političkom i društvenom životu suvremene Hrvatske. Pečariću se mora priznati da je dobro i na vrijeme uočio važnost toga pitanja za politiku i hrvatsko društvo u cjelini. Dok su mnogi domoljubi imali ponešto ambivalentan odnos prema Marku Perkoviću, pa su čak i njegov opus dijelili na onaj prihvatljivi i onaj neprihvatljivi, Pečarić je otpočetka bez zadrške stao u obranu i njegovih pjesama, koje puku na jednostavan i uvjerljiv način govore o hrvatskim vrijednostima, povijesti, domoljublju, vjeri, obitelji, identitetu. Ispravno je procijenio da je hrvatskim neprijateljima i te kako važan i da će ga nastojati što više ocrniti u zemlji i inozemstvu. Prijepor oko Thompsona nikada nije bio glazbene ili umjetničke naravi, nego političko pitanje prvog reda, a to je Pečarić na vrijeme shvatio i stao u njegovu obranu.

Znakoviti su i neki naslovi u ovom poglavlju, kao npr. *Čavoglave ili Knin I, II, III.* Njima autor poseban akcent stavlja na dugo-godišnji rascjep između narod s jedne strane i političke elite s druge strane, rascjep koji se na simboličan način kroz dvije središnje proslave Dana pobjede i domovinske zahvalnosti na dva različita mjesta. Elita preko volje obilježava taj dan u Kninu, a narod slavi u Čavoglavama. Svoj tematski kompleks o Thompsonu Pečarić zaokružuje tekstrom *Propade im hajka na Thompsona* u kojem kaže: "Posljednji izbori i pobjeda Kolinde Grabar-Kitarović označili su i propast ideologije Crvene Hrvatske u još jednom pogledu. Iako je Crvenu Hrvatsku

najavio Ivo Josipović, možemo smatrati da je ona započela s dolaskom Račana i Mesića na vlast 2000. godine. HDZ je označen kao stranka pod istragom, ali je odmah započela i hajka na najpopularnijeg domoljubnog pjevača i branitelja Marka Perkovića Thompsona. Nisu mu mogli oprostiti što je pjesmom *Bojna Čavoglave* itekako zaslужan za hrvatsku pobjedu u Domovinskom ratu, dakle zbog istog razloga zbog kojeg im je bio problematičan i Tuđmanov HDZ." U ovih nekoliko rečenica autor je uspio sažeti sukus dogadanja na hrvatskoj političkoj sceni posljednjih petnaestak godina, procese i trendove dekroatizacije i razdržavljenja Hrvatske, kao središnje točke otpora tim procesima, maestralno povezujući važnost središnje hrvatske stranke HDZ-a i Marka Perkovića, kao svojevrsni glas one pučke Hrvatske, njezine osjećajnosti, domoljublja i identiteta ukorije-njenog u tradiciji, vjeri i obitelji.

Završni *Dodatak* u knjizi autor posvećuje rodnoj Boki, još jednom od dragulja silom istrgnutih iz hrvatske krune. Taj tematski kompleks nenametljivo ali uporno akademik provlači kroz brojne svoje knjige, vraćajući tako dug svomu zavičaju, ali i svjedočeći svoje integralno hrvatstvo, koje Pečarić duhovito deklarira nazivajući se "Hercegovcem iz Boke". U ovoj knjizi posebice svraća pozornost na značajan broj akademika podrijetlom iz Boke, koji su svoje znanstvene i kulturne doprinose ugradili u razvoj hrvatske znanosti i kulture.

U ovoj najnovijoj Pečarićevoj knjizi, koja je tematski na tragu prethodnih njegovih knjiga, do punog izražaja dolazi jedna tendencija prisutna već u nekoliko posljednjih knjiga, a koja u određenoj mjeri novijeg Pečarića čini drukčijim od Pečarića devedesetih i prvih godina ovog stoljeća. Naime, rani Pečarićivi tekstovi uglavnom su u okvirima tradicionalnih publicističkih žanrova polemike i kolumni, dok u novijim knjigama na Pečarićevo pismo presudno utječu mogućnosti novih medija, u prvom redu interneta. Tu tendenciju dobro uočava jedan od reczenzata knjige, profesor Tuđman: "Akademik Pečarić sa svojih tridesetak publicističkih knjiga postao je važan i nezaobilazan čimbenik hrvatske publicistike. No, malo je rečeno o formi i strukturi njegovih tekstova. Za razliku od tradicionalne, konzervativne, publicistike koja se najčešće javlja u formi eseja ili pak teži biti znanstvena, on

svoje tekstove organizira koristeći sve mogućnosti suvremene, digitalne ICT tehnologije. U njegovim tekstovima ono što bi trebala biti referencija na tiskani izvor, zapravo je adresa web portala koja čitatelja izravno upućuje i povezuje sa novim tekstom kao dokazom ili argumentom. On se poziva na videozapise koje čitatelj može odmah pronaći na Internetu. Izvori su mu u pravilu portali, rijetko piskane knjige. Akademik Pečarić živi na Internetu i piše na Internetu." Stoga bi vrijedilo, kako to profesor Tuđman i predlaže, razmisliti o izdavanju Pečarićevih knjiga i u obliku CD-a "sa svim linkovima na portale i web stranice na koje se poziva".

Završavajući ovaj kratki osvrt na Pečarićevu knjigu, vraćam se još jednom na njezin početak, to jest sam naslov. U tom naslovu osjeti se istodobno i pobjednički usklik i uzdah olakšanja što im "propade crvena Hrvatska". Propast crvene Hrvatske pobjeda je hrvatske Hrvatske. No taj posao još nije do kraja završen, treba još ne samo pobijediti na predstojećim parlamentarnim izborima, nego preporoditi Hrvatsku na političkom, društvenom i kulturnom planu. Knjige kao ova Pečarićeva vrijedan su doprinos i putokaz u tom smislu.

Tribina Hrvatsko slovo uživo

KAKO SE DANAS BRANI DRŽAVOTVORNO HRVATSTVO

Na tribini Hrvatsko slovo uživo, 9. travnja 2015., predstavljena je knjiga Davora Dijanovića Hrvatska u žrvnju jugosfere, a predstavili su je akademik Josip Pečarić, dr. sc. Damir Pešorda, Benjamin Tolić, Mate Kovačević, Stjepan Šešelj i autor. Donosimo tekst akademika Pečarića

Danas je doista poseban dan jer predstavljamo knjigu doista iznimna hrvatskog publicista Davora Dijanovića. Prije svega sve nas fascinira njegova mladost. O tome pišu i Tomislav Jonjić u Predgovoru i Damir Pešorda u Pogovoru. Pešorda piše:

S gospodinom Dijanovićem prvi put sam komunicirao prije godinu dana ili više kada me zamolio za razgovor za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća. Uočio sam ga već i ranije kao ozbiljnog, politički vrlo upućenog autora široke opće kulture. Logično mi je bilo pretpostaviti da se radi o publicistu srednjih godina pa sam se čudio kako to da ranije nisam primijetio njegove tekstove u tiskanim medijima. Gotovo cijeli život se bavim tekstovima, vlastitim i tuđim, stoga sam uistinu bio iznenaden zrelošću Dijanovićevih političkih analiza, ali i sigurnošću njegove rečenice. Za takvo što obično je potrebno dulje političko, autorsko i životno iskustvo nego što ga čovjek u dvadesetim, po naravi stvari, može imati.

Slično Pešordi razmišljam sam i ja. Samo je moj zaključak bio drugačiji. Mislio sam da Davor Dijanović uopće ne postoji nego da je to pseudonim nekoga znatno starijega poznatog publicista koji se ne može koristiti svojim pravim imenom.

Izabrani članci, eseji i prikazi uvršteni u ovu knjigu, njih osamdeset i pet, napisani su u razdoblju od ožujka 2009. do veljače 2015. I

doista je riječ o izabranim tekstovima, jer ih je Dijanović u ovom razdoblju objavio mnogo više. Primjerice u knjigu nije ušao razgovor sa mnom povodom neizbora prof. dr. sc. Ive Goldsteina u HAZU. A jedan kolega s fakulteta mi je tvrdio da je u tom tekstu bolje opisan sam slučaj nego u drugim mojim tekstovima. Trebam li uopće spomenuti da je za to najzaslužniji bio Dijanović?

Naslov knjige *Hrvatska u žrvnju Jugosfere* jasno definira Dijanovićevu publicistiku, tj. njegovu obranu državotvornog hrvatstva. Zato ne čudi što Jonjić već na početku svog predgovora govori o prastarom načelu prema kome se ne može istodobno služiti dva gospodara. U našem slučaju to je još pogubnije jer je jedan od ta dva gospodara vlastiti narod i interesi države vlastitog naroda, a drugi gospodar jesu oni koji rade protiv interesa toga naroda i njegove države. To je stalni problem koji imamo. Ja sam o njemu još u osamdesetim godinama prošlog stoljeća govorio kroz pitalicu:

Koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

– *Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik.*

Naravno, još bi nama i najmanji problem bila velikosrpska politika da nju ne podržava Velika Britanija. Dijanović to itekako dobro zna pa je njegov prvi tekst u knjizi, zapravo studija: *Velika Britanija i balkanske integracije: jučer, danas, sutra!*

Iako su dobrim dijelom nastali kao reakcija na različite događaje u hrvatskome političkom, društvenom i kulturnom životu, slično autoru i ja smatram da tekstovi skupljeni u korice ove knjige imaju veću i trajniju vrijednost od pukoga zbroja članaka, eseja i prikaza objavljenih u periodici i na internetskim portalima, upravo zato što sustavno razobličavaju pojave sluganstva hrvatskih političara i medija. To je služenje stranim gospodarima, a protiv interesa hrvatskog naroda i hrvatske države.

Mislim da govoreći o tom sluganskom mentalitetu ne smijem zaobići ni svoj zavičaj. Poznato je da sam ja Bokelj, a o mojoj Boki Dijanović piše u prikazu knjige Đure Vidmarovića: Hrvatsko rasuće. Teme iz hrvatske dijaspore. Novoizabrani predsjednik Hrvatskog

kulturnog vijeća piše o velikosrpskim i crnogorskim posezanjima i pritiscima na bokeljske Hrvate. Naravno, poznato je da su velikosrpski apetiti mnogo veći. Ja ga nazivam velikosrpski kompleks poznat kao hrvatska kulturna baština. Ponašanje Hrvati u Boki pokušavam opravdati šalom: Kada netko kaže Hrvatu Boke kotorske da je ustaša, onda prvo od njega pobegnu svi Hrvati. A kada Hercegovcu netko kaže da je ustaša, onda ima besplatno piće do kraja života.

A istina je da su kao i u Hrvatskoj najveći problem oni koji za sebe kažu da su Hrvati, a zapravo su i danas Jugoslaveni. Dakle nije problem u vlastima. "Naši" su krivi što nema uloge kotorskog biskupa u Statutu tamošnje Bokeljske mornarice, odnosno što se u crnogorskim pravnim aktima o Bokeljskoj mornarici ne spominje sv. Tripun nego "kultna ličnost". Pa nedavno su u Crnoj Gori bili dani nacionalnih manjina i Hrvati su predstavljeni u nošnji bokeljskih mornara.

Na kraju krajeva i mi u Zagrebu smo bili suočeni s dugogodišnjim nastojanjima da se izbaci on "Hrvatska" iz naziva Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809 Zagreb.

Zato je logičan završetak takvih Dijanovićevih tekstova veliki esej, koji bi se sigurno mogao tiskati kao posebna knjiga: Dogme i mitovi jugoslavenskih "antifašista"

Treba naglasiti kako Dijanović već u naslovu šalje svima jasnu poruku stavljajući pod navodnicima riječ "antifašista". Njemu je itekako poznata ona Churchillova kako će u budućnosti fašisti sebe nazivati antifašistima. To je na djelu danas u RH. Čak su osnovali i tzv. Ligu antifašista. Iako sam i sam već pisao i govorio o fašističkom karakteru te Lige, ovdje ću ipak navesti ono što je nedavno u *Bujici* govorio prof. dr. sc. Andrija Hebrang.

Prvo, Hebrang konstatira kako su neki od njih doista mogli biti antifašisti još 1945. da su se suprotstavili poratnim masovnim ubojstvima bez ikakvih suđenja civilima, djeci, ženama, starcima i ponekom vojniku. Umjesto da tako budu antifašisti oni su se pridružili ili do današnjeg dana opravdavaju te fašističke zločine i same zločince, pa to i njih same definira fašistima.

Drugo, Hebrang također ukazuje na 1991. Kada je Hrvatska bila izložena velikosrpskoj fašističkoj agresiji. Oni su se i te kako mogli uključiti u obranu domovine od te fašističke agresije i tako postati antifašisti, ali nisu. Dapače, sa simpatijama su gledali na tu fašističku agresiju, često je i pomagali, a i danas smo svjedoci da su mnogi od njih aktivni u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2, na čelu s dojučerašnjim predsjednikom RH Josipovićem.

Međutim, kada upozoravamo na to kako su "antifašisti" u današnjoj RH zapravo fašisti, moramo i stalno isticati činjenicu da danas u Hrvatskoj, vjerojatno i u cijelom svijetu, imamo jedine istinske antifašiste iz druge polovice prošlog stoljeća koji su pobijedili fašizam. To su hrvatski branitelji koji su pobijedili fašističkog agresora.

I to kako pobijedili! Pa vođa velikosrpskog fašističkog pokreta je svoje vojnike, u srazu s hrvatskim braniteljima, usporedio sa zečevima!

Treba li vas uopće podsjećati kako su navodni antifašisti u RH glavni u napadima na hrvatske branitelje, napadima na istinske antifašiste. A sigurno su glavni i u napadima na inicijativu sudca Turudića o zakonskom sankcioniranju napada na Domovinski rat jer Turudić zapravo traži da se na potpuno istovjetan način, kako je to i uobičajeno kada se govori o fašizmu, treba odnositi i na velikosrpski fašizam.

Naravno, uviјek treba računati i na činjenicu kako su mnoge tzv. antifašističke zemlje pomagale velikosrpski fašizam. Zato se može dogoditi da na osnivanju Fašističke lige, oprostite Antifašističke lige nazoci i norveški veleposlanik, i tako svima pokaže kako mu uopće ne smeta što je "antifašist" Tito deseti najveći zločinac u prošlom stoljeću. Veleposlanik Ofstad se još u svom pismu hvali kako vrlo dobro poznaje povijest regije, a to onda znači, kako kaže naš istaknuti kolumnist Marko Jurić, da on u Titovim masovnim i zvjerskim ubijanjima Hrvata ne vidi ništa što bi ga moglo pokolebiti u namjeri davanja bezrezervne potpore osnivanju Antifašističke lige. U svezi s tim Jurić nas upozorava kako se Norveško veleposlanstvo često nalazi na popisu donatora raznih nevladinih udruga koje su izrazito antihrvatski usmjerene. Ja bih tu još napomenuo da kada

Veleposlanik kaže kako poznaje povijest regije, priznaje kako mu je poznato da su uzori Miloševiću bili Hitler i Mussolini. Npr. Veleposlanik sigurno zna kako je Hitler je govorio:

Njemačka će biti svjetski faktor ili je neće biti.

A Milošević:

Srbija će biti cela ili je neće biti.

Ili Hitler:

Njemačka i Austrija su dva oka u istoj glavi.

A Milošević:

Srbija i Crna Gora su dva oka u istoj glavi.

Ne treba zaboraviti da se među "antifašistima" našao bivši predsjednik RH Ivo Josipović, od HNES-a osuđen za etičku veleizdaju.

Dijanović se, međutim, ne zaustavlja samo na razobličavanju pojava hrvatskog sluganstva, već na kraju knjige piše o mnogim hrvatskim velikanima, na koje bi se svi trebali ugledati. Ante Starčević, Eugen Kvaternik, dr. Josip Frank, Antun Gustav Matoš, dr. Ivan Merz, dr. Iso Kršnjavi, Milan pl. Šufflay, Vinko Krišković, dr. Ivo Pilar, dr. Feliks Niedzielski, prof. Filip Lukas, dr. Mate Ujević, Petar Grgec, blaženi Alojzije Stepinac, prof. Ivan Oršanić, dr. Ivo Korsky, Bruno Bušić, Smiljana Rendić i na kraju Zvonko Bušić. Nema dvojbe da je Dijanović i ove eseje o velikim Hrvatima mogao izdvojiti kao posebnu knjigu. Međutim, jasno je da ovaj dio Dijanovićeve knjige daje kontrast onom sluganstvu o kojem govori i koji se opisuje u prvom dijelu knjige.

Svakodnevni napadi na hrvatske branitelje kakvi su oni protiv Stožera za obranu hrvatskog Vukovara ili onih protiv stopostotnih ratnih invalida iz šatora u Savskoj kao i odnos prema Veljku Mariću stalno nam pokazuju kako se ništa u Hrvatskoj ne može pokrenuti nabolje sve dok sva vlast ne bude u rukama onih koji vole i svoju državu i svoj narod. Pobjeda Kolinde Grabar Kitarović pokazala je da je narod postao toga svjestan. Ali posao još nije gotov.

Zato Davor Dijanović zaslužuje našu zahvalnost ne samo što je objavio ovako vrijednu knjigu, već i zato što se ona pojavljuje u vremenu kada je i najpotrebnija.

Josip PEČARIĆ

Hrvatsko Slovo, 24. 4. 2015.

Portal HKV-a, 24. 4. 2015.

PRILOG:
**DIJANOVIĆEVA KNJIGA "HRVATSKA
U ŽRVNU JUGOSFERE" PREDSTAVLJENA
U ZAGREBU**

U dvorani Hrvatske kulturne zaklade i Hrvatskog slova sinoć je predstavljena knjiga Davora Dijanovića "Hrvatska u žrvnu Jugosferu".

U predstavljanju su sudjelovali akademik Josip Pečarić, dr. sc. Damir Pešorda i Benjamin Tolić. Predstavljanje je moderirao književnik Stjepan Šešelj, javlja portal HKV-a.

"Danas je doista poseban dan jer predstavljamo knjigu doista izuzetnog hrvatskog publicista Davora Dijanovića. Prije svega sve nas fascinira njegova mladost" – istaknuo je na početku izlaganja akademik Pečarić te dodao da je na početku Dijanovićeva novinarsko-publicističkog angažmana mislio da Dijanović uopće ne postoji, nego je to pseudonim nekoga mnogo starijega poznatog publicista koji se ne može koristiti svojim pravim imenom.

Pečarić je dodao da članci, eseji i prikazi skupljeni u korice Dijanovićeve knjige imaju veću i trajniju vrijednost od pukoga zbroja članaka, eseja i prikaza objavljenih u periodici i na internetskim portalima, "zato što sustavno razobličavaju pojave služanstva hrvatskih političara i medija, služenje stranim gospodarima, a protiv interesa hrvatskog naroda i hrvatske države". Akademik je na kraju izlaganja zaključio da Dijanović zaslužuje "zahvalnost ne samo što je objavio ovako vrijednu knjigu, već i zato što se ona pojavljuje u vremenu kada je i najpotrebnija".

Damir Pešorda istaknuo je kako je knjiga "Hrvatska u žrvnu Jugosferu" napravljena vrlo ozbiljno i studiozno, opremljena je popisom literature i kazalom imena, što je u ovim izdavaštvu nesklonim vremenima dosta rijedak slučaj kad su u pitanju knjige ove vrste. Pešorda je dodao da u prvom redu imponira jasnoća, zrelost i odrješitost Dijanovićeve političke misli.

"Dijanović je jedan od rijetkih suvremenih hrvatskih publicista konzervativne provenijencije koji nema nikakvih iluzija o euroatlantskim integracijama, one za njega nisu spas od jugosfere, nego tek još jedan hrvatski bijeg od samostalne odgovornosti za hrvatsku sadašnjost i budućnost", istaknuo je Pešorda.

Kao posebnu vrijednost knjige Pešorda je istaknuo niz biografskih tekstova u kojima autor reaktualizira političku misao i djelatnost značajnih autora iz hrvatske kulturne i političke povijesti, zbog čega knjiga može funkcionirati i kao svojevrsni priručnik jedne škole političkog mišljenja u Hrvatskoj.

Zaključio kako je riječ o važnom djelu suvremene hrvatske publicistike, djelu koje po mnogočemu odudara od prevladavajuće struje političkog mišljenja u suvremenoj Hrvatskoj. "U Dijanovićevem radu je puno više starčevićanstva nego u svim hrvatskim pravaškim strankama zajedno, a ima ih podosta. Pred autorom su vjerojatno još mnoge knjige, ali on je, usuđujem se reći, već ovom knjigom osigurao mjesto u suvremenoj hrvatskoj političkoj misli. Stoga knjigu preporučujem, a autoru želim puno uspjeha u daljem radu".

Benjamin Tolić također je istaknuo mladost autora, ali i hrabrost, budući da je prema Tolićevu mišljenju u Hrvatskoj uvijek bilo ljudi sa znanjem, ali oni često nisu imali hrabrosti plivati protiv vladajuće političke struje. Tolić je zaključio da knjiga "Hrvatska u žrvnju Jugosfere" predstavlja hrestomatiju hrvatske državotvorne misli i da bi se stoga trebala pronaći u knjižnici svake hrvatske obitelji.

Autor Davor Dijanović općenito se je osvrnuo na problematiku kojom se njegova knjiga bavi te istaknuo kako je zabrinjavajuća demografska slika u pespektivi najveći hrvatski problem.

"Situacija u Hrvatskoj jest loša, no nitko od nas nema pravo na apatiju i pasivnost. Pred žrtvom jednoga Zvonka Bušića, koji je za Hrvatsku odrobijao više od 32 godine u američkim kazamatima, mora ustuknuti svaka pasivnost i svaka apatija. Trebamo se riješiti defetizma i vratiti vjeru u vlastite snage; potreban nam je pobjednički, a ne gubitnički mentalitet. Samo s pobjedničkim mentalitetom moći će doći do potrebnih promjena. Narodi koji imaju pobjednički mentalitet, ponosni narodi, a to je znanstveno dokazano,

"i ekonomski su uspješniji" – zaključio je Dijanović pri kraju svog govora.

Portal HKV-a, 10. 4. 2014.

Hrvsijet, 10. 4. 2014.

O predstavljanju u Bjelovaru vidjeti:

http://www.bjelovar.info/index.php/kultura/predstavljena_knjiga_hrvatska_u_zhrvnju_jugosfere_mladog_bjelovarskog_autor/

**DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA
HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!,
ZAGREB, 2015.**

KAKO SMO OBRANILI KOLINDU

Priča mi jedan istaknuti borac za Hrvatsku kako su neki njegovi prijatelji razočarani reagiranjem Predsjednice RH na Peticiju ZDS. Sličan je komentar jednog od najboljih hrvatskih kolumnista dr. sc. Damira Pešorde. Naime evo kako Pešorda (Portal HKV-a) odgovara na pitanje o radu Predsjednice:

Kako ocjenjujete dosadašnji rad predsjednice Kolinde Grabar Kitarović?

Da se razumijemo, izuzetno je važno da je na izborima za predsjednika države Kolinda Grabar Kitarović pobijedila Ivu Josipovića. Što se tiče njezinih poteza na funkciji predsjednice Republike Hrvatske, oni su u velikoj mjeri limitirani predsjedničkim ovlastima i otvorenim neprijateljstvom aktualne vlasti. Dosada njezino držanje i aktivnosti ocjenjujem dobrim, no glede prijepora oko pozdrava "Za dom spremni" mogla se elegantnije izvući. Akademik Pečarić nije zaslužio da ga se naziva neozbilnjim ili provokatorom.

<http://www.hkv.hr/razgovori/21159-d-pesorda-vjerujem-u-karamarkovu-najavu-o-lustraciji-i-progonu-komunistickih-zlocina.html>

Zapravo je ljudima šokantno zvučalo kada su čuli za takovu izjavu iz predsjedničinog ureda znajući da su potpisnici i dva velika hrvatska domoljuba biskupi dr. sc. Vlado Košić i prof. dr. sc. Valentin Pozaić i niz drugih uglednih hrvatskih intelektualaca. A biskupi Košić i Pozaić i jesu najnapadaniji (uz mene i nadbiskupa Puljića) zbog Peticije ZDS. Da stvar bude još smješnija navode se i njihovi srodni grijesi. Tako za biskupa Košića izdvajaju četiri "smrtna" grijeha; tj. njegove izjave

1. *Boljševičke i komunističke laži*

2. *Košić je molio boga da Kolinda bude predsjednica*

3. *Košić o ratnom zločincu Kordiću: "On je moralna veličina"*

4. *Hrvatska vlast je nenarodna, tvrdi Košić*

<http://www.telegram.hr/politika-kriminal/dva-istaknuta-crkvena-vjerodostojnika-kosic-i-pozaic-zele-pozdrav-za-dom-spremni-u-hrvatskoj-vojsci-ovo-su-neke-od-njihovih-izjava/>

Dakle, jedan od „smrtnih grijeha“ je što je Biskup molio Boga da Kolinda bude predsjednica

(vidi <http://www.jutarnji.hr/biskup-kolindi--vi-ste-prva-predsjednica-koja-nije-bila-u-partiji--izvucite-hrvatsku-iz-udbasko--komunistickih-ralja--/1272396/>),

a Predsjednici je i on, ne samo akademik Pečarić, neozbiljni provokator.

A zapravo, mislim da moj prijatelj dr. Pešorda nije u pravu.

Možda je Predsjednici takvo grubo obraćanje ponajbolji potez.

Kako je to moguće?

Vratimo se malo unazad. Sjetimo se bezobraznih zahtjeva Milorada Pupovca da se Predsjednica ogradi od pozdrava "Za dom spremni" i "Ubi Srbina".

Potom je najavljen na Thompsonovom koncertu u Kninu. Nije došla, ali su tamo bili i njen suprug i Karamarko. Odmah sam komentirao da je vjerojatno očekivala napad na nju zbog nazočnosti dok Thompson izvodi Bojnu Čavoglave, a prepun stadion i oko njega, mnogo više od 100,000 ljudi na njegovo ZA DOM odgovara SPREMNI.

Što im je ostalo: TUŽBA protiv Thopmpsona. Zapravo tužba protiv „Bojne Čavoglave“. Vjerljivo bi se to brzo okrenulo na daljnja Pupovčeva prozivanja i izjednačavanja domoljubnog pozdrava ZA DOM SPREMNI s uzvikom, koji to nije, UBIJ SRBINA.

Zato je Predsjednici kao dar iz vedra neba došla Peticija ZDS. Svojim odgovorom usmjerila je sav bijes jugoslava, pripremljen za nju, na potpisnike Peticije ZDS, prvenstveno na dva naša velika biskupa od čijih riječi stalno strijepe a onda i na mene.

Rezultat znamo: tjerali su nas potpisnike i istjerali dobar dio Katedre za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Sada je njihov bijes okrenut protiv dr. Banca koji je javnosti objavio njihovu sramotnu izjavu, pa čak i neuspjeh iste na samom Fakultetu (vidjeti: <http://kamenjar.com/je-li-katedra-za-povijest-ff-a-sramota-sveucilista-u-zagrebu/>)

U tom bijesu na dr. Banca otkrivaju stvarni scenarij napada na Predsjednicu. To čini dr. sc. Božo Kovačević, nekadašnji ministar i veleposlanik. Tako saznajemo kako su u Kninu "mnoge tisuće onih koji su na kninskom stadionu izvukivali Za dom spremni i to popratili skandiranjem Ubij, ubij Srbina." (Ovo „Ubij Srbina“ nisu čuli pažljivi posjetitelji koncerta. Što je Boži milo, to se Boži snilo, zar ne?) Da je krenuo napad na Predsjednicu to bi u glavnim medijima ubrzo postalo NA DESETKE TISUĆA, ako ne i SVI, po poznatoj srpskoj maniri uvećavanja brojki. A onda Kovačević kaže:

"Zanimljivo je da tu masovnu (...) provokaciju predsjednik HDZ-a nije komentirao premda se ona događala pred njegovim očima i očima njegovih najbližih suradnika i suradnika. Šefica njegove kampanje se čak s pozornice obratila onima koji su prethodno tako gromoglasno izvodili (...) provokacije kličući Za dom spremni i pozivajući na ubojstva Srba i činilo se da je bila upravo oduševljena onim što se ondje zbivalo."

<http://www.telegram.hr/politika-kriminal/revizija-povijesti-kako-se-gura-bizarna-teza-da-ljevica-stoji-iza-ustaskih-ispada-i-peticije-za-dom-spremni/>

Svaka sličnost s Pupovčevim zahtjevom Predsjednici sasvim je slučajna, zar ne?

Istina, moramo priznati da onima koji su čuvši prvi put Bojnu Čavoglave već postali spremni za ZEČEVE u "Olui". Doista ZA

DOM SPREMNI i UBIJ SRBINA i može njima biti isto. Ali Kovačević je bio na istaknutim pozicijama u RH pa očito on samo opisuje scenario koji smo im upropastili Peticijom ZDS. Kakvi bi to tek napadi bili na Predsjednicu koja voli ZA DOM SPREMNI tj. UBI SRBINA, zar ne?

Glas Brotnja

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.**DR. SC. DAMIR PEŠORDA****NOVA PEČARIĆEVA KNJIGA**

Tridesetak Pečarićevih knjiga svojevrstan su raritet u hrvatskoj publicistici. Sagledane u kontinuitetu one nisu važne samo kao pojedinačna publicistička izdanja nego i kao zamašan projekt iza kojega stoji energija jednog pojedinca, a ne neka institucija. Konture toga projekta izrastale su iz knjige u knjigu tako da danas možemo govoriti o fenomenu Pečarić na hrvatskoj javnoj sceni. Interesi publicista Pečarića raznovrsni su i razgranati, no čvrsto okupljeni oko stožerne ideje i razloga njegovog publicističkog angažmana, a to je svijest o odgovornosti intelektualca za opće dobro i interesu zajednice.

U Hrvatskoj su relativno rijetki intelektualci takve vrste. Imamo, doduše, svu silu intelektualaca "opće prakse" kao što je primjerice Žarko Puhovski, ali oni su već odavno samo to, to jest režimski ispirači mozgova bez ikakve težine na području svoje uže specijalnosti. Pečarić je, naprotiv, jedan od vodećih svjetskih matematičara kojemu javni angažman nije kompenzacija za jalovost

na vlastitom području znanstvenog rada nego plod odgovornosti za javno dobro. U tom smislu njegov je javni angažman možda sličan angažmanu Noama Chomskog u američkoj javnosti, koliko god bio različit u ideološkom pogledu.

Dok intelektualci "opće prakse" pišu komplikirano ne bi li u očima običnog svijeta ispali pametniji, Pečarić piše jasno, logično i jednostavno, imenujući stvari njihovim pravim imenom. Tako da se može reći da je i u pogledu izraza i stila blizak Chomskom, a udaljen, recimo, od Žižeka, koji je također intelektualac "opće prakse", samo na svjetskoj razini. Pečarić se u svojim tekstovima bavi isključivo hrvatskom politikom i hrvatskom stvarnošću, ako pak govori i o međunarodnim politikama i politikama pojedinih zemalja, to je samo u onoj mjeri u kojoj se te politike tiču Hrvatske. Pečarić također ignorira usko ideološka pitanja, zanima ga samo dobrobit hrvatske države i društva. Tako da koliko god u ideološki izvitoperenim hrvatskim političkim klasifikacijama bio svrstavan desno, čak i ekstremno desno, u nevolji bi se našao svaki onaj ozbiljan i dosljedan analitičar koji bi pokušao naći neki dokaz tog "desničarstva" u njegovim tekstovima. No, dosljedan suverenizam i beskompromisno zalaganje za hrvatske nacionalne interese dostatan su krimen u očima hrvatskih *mainstream* medija da nekoga proglase desničarom, fašistom i tko zna čim još.

Nova Pečarićeva knjiga naslovljena je *Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska*. Iz samog naslova razvidno je da je Pečarić i te kako svjestan sklonosti jugofilne političke i medijske elite ideološkom etiketiranju u svrhu ušutkavanja i isključivanja protivnika iz političke borbe. Vraćajući im, da tako kažem, lopticu, Pečarić im pokazuje da je njihov razvikanji "antifašizam" zapravo prikriveni fašizam i da su jedini istinski suvremeni antifašisti u Hrvatskoj branitelji koji su se suprotstavili agresiji srpskog fašizma na Hrvatsku. No, pitanjem tobožnjeg "fašizma" i "antifašizma" zapravo je samo kamufliran stvarni sukob u suvremenom hrvatskom društvu, sukob između, kako sam autor kaže, zagovornika "jugoslavenske, tj. srpske Hrvatske" i zagovornika "hrvatske Hrvatske".

Zato na samom početku autor precizno detektira ključni problem hrvatskog društva i najavljuje stvarnu temu knjige: "Milanovićevu izjavu 'Mi ili oni' svaki iole misleći Hrvat dobro je razumio: Mi koji

ne volimo (bolje reći mrzimo) ili oni koje vole Hrvatsku i hrvatski narod." U tekstovima koji slijede i koji su raspoređeni u sedam poglavlja taj se problem raščlanjuje, rečena podjela dokumentira, analizira i potkrpeljuje primjerima. Kao i u prethodnim knjigama i u ovoj Pečarić na osebujan način u cjelinu uklapa svoje i tuđe članke, svoja i tuđa pisma, osvrte, razgovore, referira se na razne televizijske emisije i portale, donosi internetske adrese, upućuje na izvore itd. Zato i za ovu knjigu vrijedi zamjedba koju je o Pečarićevoj prethodnoj knjizi *Propade im crvena Hrvatska* dao profesor Miroslav Tuđman: "Za razliku od tradicionalne, konzervativne, publicistike koja se najčešće javlja u formi eseja ili pak teži biti znanstvena, on svoje tekstove organizira koristeći sve mogućnosti suvremene, digitalne ICT tehnologije. U njegovim tekstovima ono što bi trebala biti referencija na tiskani izvor, zapravo je adresa web portala koja čitatelja izravno upućuje i povezuje sa novim tekstrom kao dokazom ili argumentom. On se poziva na videozapise koje čitatelj može odmah pronaći na Internetu. Izvori su mu u pravilu portali, rijetko tiskane knjige. Akademik Pečarić živi na Internetu i piše na Internetu."

Za Pečarićeve knjige također je karakteristično da u sklopu tematski raznovrsnog i raznorodnog materijala on uvijek nađe mesta za tematski kompleks o nekom hrvatskom branitelju koji proživljava kalvariju zbog svoje borbe za Hrvatsku. U prošloj knjizi to je bio Dario Kordić, a u ovoj knjizi to su Branimir Glavaš i Veljko Marić, koji je donedavno čamio u srpskom zatvoru. U trećem i četvrtom poglavlju autor donosi otvorena pisma, članke i reagiranja posvećena izbavljanju te dvojice od nepravednog sudskeg progona. Siguran sam da je i Pečarićev angažman barem malo doprinio Marićevu povratku u Hrvatsku i Glavaševu oslobođanju od pritvora.

Znatan dio knjige posvećen je također Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac i radu Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta, dvije organizacije koje možda ponajbolje ilustriraju hrvatsko nacionalno osjećivanje i buđenje nakon perioda svojevrsne hrvatske šutnje i zbnjenosti nakon 2000-te godine. Prvi plodovi tog buđenja vide se već u pobjedi Kolinde Grabar Kitarović na predsjedničkim izborima, ali tek pobjedom domoljubne koalicije na predstojećim parlamentarnim izborima možemo se nadati istinskoj obnovi i jačanju hrvatske Hrvatske. No, i u slučaju takvog razvoja

situacije valja biti oprezan i budno stražariti nad sudbinom domovine. Ako nešto krenu u krivom smjeru i ako oni kojima poklonimo povjerenje to povjerenje počnu iznevjeravati, uvjeren sam da će akademik Pečarić biti jedan od prvih koji će na to reagirati. Zato i zaslužuje epitet najustrajnijeg i najangažiranijeg kroničara hrvatskog društva i političke scene. Ima li se u vidu da to ne radi za platu, stjecanje ugleda ili nekog drugog sebičnog razloga, onda njegov aktivizam zaslužuje još veću pohvalu i zahvalnost javnosti.

Kamenjar.com, 25. 06. 2015.

Glas Brotnja, 25. 06. 2015.

Hrvsijet, 25. 06. 2015.

„ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ. BRANITELJSKA HRVATSKA”- RAZGOVOR S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM

„Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska“- nova je knjiga akademika Josipa Pečarića. Prije par dana predstavljena je u Zagrebu i već je u javnosti ostavila pečat.

- Poštovani akademiče nakon što su knjige "Ako voliš Hrvatsku svoju" i "Propade im crvena Hrvatska" našle svoje mjesto među domoljubnim Hrvatima i odgovorile na niz pitanja prije i nakon predsjedničkih izbora u Republici Hrvatskoj svjetlo dana ugledala je i nova knjiga „,Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska“-što donosi novi naslov?

Prije svega zahvaljujući g. Oskaru Šaruniću predstavljanje se može vidjeti i na YouTubaeu:

<https://www.youtube.com/watch?v=Xyf9bqxHPCA>

Naslov knjige "Ako voliš Hrvatsku svoju" je i označio predsjedničke izbore u Hrvatskoj. Josipović je imao sve glavne medije u svojim rukama, namještene ankete popularnosti. Međutim, uspjeli smo preko lokalnih medija, portala ukazati većini naroda kako su na vlasti ljudi koji ne vole ni svoj narod ni svoju državu. Zapravo je još i gore. Ljudi na vlasti su sprovodili velikosrpski Memorandum SANU 2. Bio sam prvi u Hrvatskoj koji je ukazao kako se ne radi samo o nesposobnosti Vlade u rješavanju gospodarskih problema već o svjesnom uništavanju Hrvatske. Jedino tako oni mogu opstati na vlasti. Ljudi bez osnovnih sredstava za život ne mogu razmišljati o drugim stvarima. Treba preživjeti. Zato je sada na djelu ideološki dio stare priče ' proglašavanje fašistima onih koji vole svoju domovinu. Tako je krenuo i Domovinski rat. I tada je, ako se sjećate, trebalo stalno dokazivati kako se ne radi o obnovi NDH. Međutim, danas je

mnogo toga poznato. Djevojačke kose iz Hude jame su ponajbolji pokazatelj da su oni koji sebe proglašavaju antifašistima, zapravo fašisti. A jedini istinski antifašisti i u Hrvatskoj i u Europi s kraja dvadesetog stoljeća su hrvatski branitelji koji su pobijedili velikosrpsku fašističku (i nacističku) agresiju na svoju domovinu. Poznato je da su "antifašisti" podržavali Miloševića bilo izravno, bilo neizravno, a to čine i danas provodeći Memorandum 2. A sve to je i sadržano u naslovu knjige. Zapravo, još je ponajbolji odgovor na Vaše pitanje dao jedan moj dragi prijatelj poznati hrvatski svećenik don Andelko Kaćunko rekavši:

Ali od svega ti je najvažniji i najkorisniji NASLOV - jer razbija političko-ideološko nametnuto jednoznačje pojma ANTIFAŠIZAM. Sjajno si to iskoristio – hrvatska borba za slobodu u Domovinskom ratu doista je bila borba protiv yugočetničkog fašizma s potporom „mafionEURije“!

- Glasno progovarate o stanju na vrućoj političkoj sceni u Hrvatskoj- Vaše viđenje postajećega stanja?

Dobrim dijelom sam odgovorio u prethodnom odgovoru. Tu treba dodati kako se već sada vidi da je većina naroda Shvatila kako ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu pa su najednom počeli iskazivati tu ljubav. Trajat će to do izbora. Naravno, teško mogu prevariti branitelje, a njima je teško odjedanput početi glumiti kako vole one koji najviše okrivljuju za nestanak njima ljubljene Jugoslavije. Po tome će ih narod uvijek moći prepoznati.

Ali evo i najsvježijeg primjera. U subotu sam dobio slijedeći e-mail od gospodina Michaela Packa:

Štovani Josipe,

Pozorno pratim sve Tvoje dopise, kritike i radove. Hvala Bogu, da u Hrvatskoj ima ljudi, koji bez straha javno istupaju i šire istinu, ne samo iz hrvatske prošlosti, već i sadašnjosti. Hrvatska se opet nalazi na raskrižju dobra i zla, istine i laži. Komunizam, koji se širi od

ostataka gerijatričkih sljedbenika titovog zločinačkog režima i njihovih potomaka, zadnjih godina uzeo je maha i tome se svi moramo suprotstaviti. Treba se samo držati europskih načela, gdje je komunistički režim označen kao totalitarni. No, to u našoj državi i nije lako, jer ova vlast i njeni sluganti umjetno stvaraju i danas fašiste, jer bez njih nema antifašizma.

U Engleskoj nije lako biti državotvorni Hrvat. Nавест ћу osoban primjer, koji mi se dogodio prilikom proslave Dana državnosti 17. lipnja u organizaciji Veleposlanstva. Već pri samome kraju svečanosti, skupila se mala grupica nas i sa ponosom smo pričali o našem prvom predsjedniku Dr Franji Tuđmanu. Rekoh, on je otac moderne hrvatske domovine. Na to je Australijski povratnik gđin Cetinich dodao: ali i Dr Ante Starčević je isto otac Domovine, a sad imamo i prvu MAJKU HRVATSKE DOMOVINE, našu predsjednicu Kolindu Grabar-Kitarović. Automatski sam zapjevušio: OJ HRVATSKA MATI, NEMOJ TUGOVATI.....što je grupica prihvatile. U blizini stajao je veleposlanik gđin Grdešić, njegova supruga i još neki, gledeći nas kisela lica. Na kraju, pri izlasku, uljudno sam pristupio Veleposlaniku i rekao: ispričavam se, ako trebam, što smo mi Hrvati malo zapjevali. Uljudno, ali kiselo je rekao: niste trebali. Tad je svom gorčinom nastupila njegova supruga i rekla: niste smjeli pjevati fašističku pjesmu. Odgovorio sam, gospodo, to je domoljubna, nikakva fašistička pjesma. Tri je puta ustvrdila, kako je to fašistička i više je razočarana, jer su s nama pjevali i hrvatski mornarski časnici u uniformi. Hvala Bogu, sa mnom kao svjedok bio je i gđin Franko Cetinich, koji nije mogao vjerovati svojim ušima. Vratio sam se natrag svojoj maloj grupici, ispričao im, te na kraju priupitao nazočnog bivšeg ministra i SDP-ovca gđina Komadinu: kad bih sada pred Vama zapjevao HRVATSKA MATI, biste li me Vi optužili kako pjevam fašističku pjesmu? Jasan odgovor bio je NE? Ovim činom sví smo se osjetili povrijedenim, no nije ni čudo reakcije onih, koji skidaju sa zida veleposlanstva umjetnički portrait Dr Franje Tuđmana, sliku darovanu od našeg umjetnika gđina Kauzlarica

Tipičan primjer, kako danas proizvode fašizam u ime antifašizma.

Ima li među Hrvatima nekoga tko nije zapjevao ovu pjesmu? E pa znajte što o vama misle ovi na vlasti s napomenom da za njih riječ ustaša ima značenje kojega su oni godinama stvarali.

-Knjiga „Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska“ govori i o ljudima koji su zaslužni što danas imamo slobodnu Hrvatsku, istinskim domoljubima koji ljube svoj narod i svoju Domovinu

Jedno poglavlje je posvećeno hrvatskim velikanima. Dva su posvećena ljudima koji stradaju zbog ljubavi prema Domovini: Branimir Glavaš (zatvaraju ga u Hrvatskoj) i Veljko Marić (bio u srbijanskom zatvoru, asada je u hrvatskom zatvoru). U prethodnim knjigama dosta sam pisao u skupinama branitelja koji su najzaslužniji što se danas možemo nadati onom što smo svojevremeno prof. Tomac i ja napisali u poznatom otvorenom pismu – želju da nikada više ne vladaju Hrvatskom oni koji je ne vole, niti vole hrvatski narod. To su Stožer za obranu hrvatskog Vukovara i stopostotni invalidi iz Domovinskog rata u Savskoj 66. Naravno, o njima pišem i u ovoj knjizi jer je napad u crkvi sv. Marko na stopostotne invalide iz Domovinskog rata pokazatelj ogromne mržnje kukurikavaca na vlasti prema svim braniteljima. Međutim, dva poglavљa su su posvećena i Hrvatskom nacionalnom etičkom sudištu i Društву za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. U subotu sam imao posebno zadovoljstvo na javnoj sjednici predstaviti novog člana HNES-a dr. sc. Stjepana Razuma, predsjednika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, čovjeka koji je raskrinkao i dokazao kako se u Spomen području logora Jasenovac falsificiraju imena žrtava. Poznato je već svima daje mit o Jasenovcu bila osnova u borbi za očuvanjem Jugoslavije. Laži o Jasenovcu i o logoru u Jadovnom im i danas služe za opstanak na vlasti i u budućnosti za nekakvi novi savez u koje bi nam opet iz Beograda (i Londona) krojili sudbinu.

- S obzirom kako se približavaju izbori u Hrvatskoj, te kako pojedini političari ne prežu ni od čega kako bi prikupili bodove i vratili povjerenje naroda možemo li uskoro očekivati novu knjigu?

Ja sam svakoga dana u hrvatskoj domoljubnoj problematici. Istina moje mogućnosti djelovanja su jako ograničene. Čini mi se da nitko u RH nije toliko prešućivan kao ja. Zapravo, moja djelatnost se sastoji od slanja mojih komentara na nešto više od tisuću e-mail adresa, a neki domoljubni portali moje tekstove i objave. Zapravo najredovitije me objavljuje Vaš portal i kamenjar.com. Oba portala su iz Hercegovine, pa to i pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam se nazvao Hercegovcem iz Boke, zar ne? Zapravo to zna i prevariti naše ljudе pa neki povjeruju da sam ja doista rodom iz Hercegovine. Tako na Portalu HKV-a, gdje su također objavili Pešordin govor (osim na Vašem govor je objavljen na još nekoliko domoljubnih portala), čitam jedan komentar u kome se kaže kako me je "Herceg Bosna porodila, kamena stina naše Boke mlikom majčinim dojila".

- Dr. Pešorda za Vaš angažman kaže da je sličan angažmanu Noama Chomskog u američkoj javnosti, koliko god bio različit u ideološkom pogledu: *Dok intelektualci "opće prakse" pišu komplikirano ne bi li u očima običnog svijeta ispalili pametniji, Pečarić piše jasno, logično i jednostavno, imenujući stvari njihovim pravim imenom. Tako da se može reći da je i u pogledu izraza i stila blizak Chomskom, a udaljen, recimo, od Žižeka, koji je također intelektualac "opće prakse", samo na svjetskoj razini. Pečarić se u svojim tekstovima bavi isključivo hrvatskom politikom i hrvatskom stvarnošću, ako pak govor i o međunarodnim politikama i politikama pojedinih zemalja, to je samo u onoj mjeri u kojoj se te politike tiču Hrvatske. Što mislite o tome?*

Zapravo, poznato je da je Chomsky veliko ime u području lingvistike. Možda je poznato da je studirao i filozofiju. Međutim, on je studirao i matematiku. Čak na MathSciNetu ima četiri članka, pa bi prema uvjetima za izbore u Hrvatskoj mogao biti biran za docenta iz matematike na osnovu samo tih radova. Chomsky ima i Erdősov broj četiri. Zapravo prvi koji je ukazao na sličnost mog rada s Chomskyevim bio je prof. dr. sc. Božidar Tepeš. Kao mentor diplomskog rada mojoj kćeri s istim obrazloženjem joj je predlagao i temu o Chomskom.

- Planirate li knjigu „Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska

Hrvatska" predstaviti u Hercegovini?

Nadam se takovim predstavljanima i veselim im se. Međutim, vjerujem da će prije takovih predstavljava stići u Mostar kao matematičar. Naime, u Mostaru organiziramo slijedeću međunarodnu konferenciju *Mathematical inequalities and application 2015 (MIA 2015)*, November 11-15, 2015 , Mostar, Bosnia and Hercegovina (International conference organized on the occasion of 60th birthdays of Professors Neven Elezović, Marko Matić and Ivan Perić). Prva je bila u Trogiru, potom u Pakistanu i Južnoj Koreji i prošle godine ponovno u Trogiru. Sada je na redu Mostar i čini mi se da je to prva međunarodna matematička konferencija koja se organizira u Hercegovini. Plenarni predavači su profesori Constantin P. Niculescu, University of Craiova, Craiova, Romania, Edward Neuman, Southern Illinois University, Carbondale, IL, USA, Zsolt Páles, University of Debrecen, Debrecen, Hungary, Tibor Poganj, University of Rijeka, Rijeka, Croatia, Yuki Seo, Osaka Kyoiku University, Osaka, Japan, Gord Sinnamon, University of Western Ontario, London, Canada.

- Želite li još nešto dodati?

Zapravo, osvrnuo bih se na slijedeći komentar o mom radu s portala HKV-a: *Izvrsna je načina razmišljanja koji je suprotnost onomu koje je nama kroz povijest nametnuto. Kako je u jednom dokumentarcu o sebi sam rekao, mi Hrvati se stalno uvijek nešto branimo, dokazujemo, pravdamo. Moramo znati napasti neprijatelja! Pečarić tako i djeluje.*

Koristim se i porugom. Dobar primjer za to je i moje subotnje pismo Hrvatskom saboru s prijedlogom da 5. kolovoza proglaše Danom domovinske zahvalnosti i danom domovinske žalosti zbog Srba zečeva. Ali i tu se vidi problem o kome je riječ. Hrvate možete ocrniti najstrašnjim lažima, ali oni Vam se ne želete narugati. Tako vjerojatno ni to moje pismo ne će ugledati svjetlo dana ni na mnogim domoljubnim portalima, a o novinama da ne govorimo.

Upravo zbog takovog pisanja vjerojatno je najpopularniji hrvatski

kolumnist Zvonimir Hodak. Evo pogledajte kako on komentira Milanovićevu izjavu u Brezovici da je “**jedina hrvatska vojska u Drugom svjetskom ratu bili partizani**“:

Ne znam je li možda Premijer simpatizer “proleterske“ povijesne škole, čiji su čelnici mladi titoisti Klasić, Jakovina, Markovina i Perica. No ako je slučajno točno što kaže Zoki onda su analogno tome i četnici bili hrvatska vojska! Naime, zajednički partizansko-četnički štabovi djelovali su sve do studenog 1942.g. Dokaz je i operacija Trio u travnju 1942.g., u istočnoj Bosni. Osovinske snage Nijemaca i ustaša porazile su zajedničke snage partizana i četnika. Zapovjednici Sila osovine bili su Paul Bader, Mario Roatta i Jure Francetić. Partizanima su zapovijedali Tito i Koča Popović, a četnicima Jezdimir Dangić i Stevan Botić. Sad Hrvati kao povijesni papci trebaju vjerovati da su četnici Dangić i Botić bili borci za Hrvatsku državu. Naravno i retardiranima je jasno da su se gospoda četnici s drugovima partizanima borili isključivo za velikosrpsku Jugoslaviju koju su, zahvaljujući prvenstveno Franklin Delano Rooseveltu, 1945.g., i dobili. Jednog dana Hrvati bi mogli popušti i teoriju po kojoj su 5. kolovoza 1995.g. hrvatske gardijske brigade i četnici zajedničkim snagama protjerale neokomunističke snage iz Knina. Naravno, svi će reći da je to notorna glupost, ali ipak.... Povijest oblikuju povjesničari, a to su, ne zaboravite, razni Klasići, Jakovine, Markovine i Perice.

Međutim, čitatelji se mogu zabavljati na račun premijera pa i na drugačiji način interpretirati ovu njegovu kolosalnu misao. Meni ona pokazuje kako, s obzirom da su se partizani borili kako su i sami govorili i u praksi pokazali za obnovu Jugoslavije, premijer nama poručuje da jedino jugoslavenska (čitaj: srpska) Hrvatska ima smisla. Dakle, tko o čemu – oni opet provode velikosrpski Memorandum SANU 2!

Razgovarala Danijela Šakota

Glas Brotnja, 29. 06. 2015.

**PIŠEM PISMA, ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI
AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST? ZAGREB,
2017.**

**DONKIHOTOVSKI BOJ ZA LEGITIMITET
POZDRAVA "ZA DOM SPREMNI"**

U svojoj kolumni "Na rubu pameti" u Hrvatskom tjedniku, 22. 12. 2016. karakterističnim naslovom "Beskičmenjaštvo HDZ-a degutantno kao i bezobrazluk Vesne Pusić" dr. sc. Damir Pešorda govori zapravo o protekle dvije godine moga rada u znaku pozdrava ZDS.

Tekst je prenio Hrvsijet, 23. 12. 2016.

DAMIR PEŠORDA: ŠARAF CIGER

Kad je više od dvije godine Josip Pečarić krenuo u svoj donkihotovski boj za legitimitet pozdrava "za dom spremni", mislio sam da troši previše energije za relativno nevažnu stvar.

Međutim, pokazalo se da dobro predosjetio neke maligna trendove u našem društvu i pokušao ih preduhitriti. Kad je ovih dana zbog jedne benigne ploče u Jasenovcu hrvatska, navodno desna, vlast pljunula samoj sebi u lice, i to po tko zna koji put – morao sam priznati da je

Pečarić bio u pravu. Dok se jasno ne suprotstavimo ucjenjivačima, oni nas neće prestati ucjenjivati. Svi ti pupovci, bauci i ostale pusičke od takvih ucjena i za takve ucjene i žive.

Bilo je tužno gledati hadezeovca Bošnjakovića koji u emisiji Otvoreno pokušava obrazložiti i opravdati odluku saborskog odbora koji je ustvrdio da spomen-ploča poginulim HOS-ovcima vrijeda žrtve Jasenovca!.

(...)

Stoga, iako nerado moram priznati da je akademik Pečarić bio u pravu: protivnicima hrvatske državnosti ne smije se tolerirati bezobrazluk. Oni to shvaćaju kao slabost. Pri tomu nije od ključne važnosti sam prijeporni pozdrav, važan je krajnji cilj onih koji, instrumentalizirajući činjenicu da je NDH-a bila saveznik nacističke Njemačke, osporavaju pravo postojanja hrvatske države kao takve. A tko se šarafcigera laća, mora biti svjestan da je šarafciger podesan i za skidanje nekih drugih ploča. Na kraju će se vidjeti čiji je šarafciger veći.

<http://www.hrslijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/45355-damir-pesorda-sarafciger>

Zapravo Pešorda je i u vrijeme Peticije ZDS bio izuzetno korektan. Ocjenjujući rad Predsjednice rekao je:

Dosada njezino držanje i aktivnosti ocjenjujem dobrim, no glede prijepora oko pozdrava "Za dom spremni" mogla se elegantnije izvući. Akademik Pečarić nije zaslужio da ga se naziva neozbilnjim ili provokatorom.

<http://www.hkv.hr/razgovori/21159-d-pesorda-vjerujem-u-karamarkovu-najavu-o-lustraciji-i-progonu-komunistickih-zlocina.html>

Te njegove riječi dovele su do mog teksta: "Kako smo branili Kolindu".

<http://kamenjar.com/kako-smo-branili-kolindu/>

Vjerojatno ste mislili da je to satiričan odgovor na Predsjedničin odgovor. Pročitajte tekst ponovno. Mislio sam ozbiljno.

Uostalom, Peticiju ZDS opravdali su napadi na predsjednika Hrvatskog sabora akademika Željka Reinera zbog zahtjeva za

povratak imena Hrvatski državni sabor, pa još više optužba ministra Hasanbegovića zbog navodne ustaške kape, pa do optužbe same Predsjednice zbog "Ustaške" zastave.

Naravno, teško je noju izvaditi glavu iz pijeska. Vidimo zašto je naslov teksta Damira Pešorde takav kakav je. Naime poznati hrvatski novinar Marko Jurić je izgubio posao Pozvao građane da pozdravljuju 'Za dom spremni' i ako ih netko zbog toga prozove, neka mu odgovore da je riječ o društvenom eksperimentu.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/71523/Juri%C4%8D-otjeran-sa-Z1-Prvi-prenosimo-snimku-oko-koje-je-izbio-skandal.htm>

On očito nije upoznat s rasnim zakonima u RH koje je lijepo objasnio Milorad Pupovac: Kokarda nije zakonom zabranjena pa se može nositi. Nju će nositi Srbi i njihove sluge. ZDS nije zakonom zabranjen. Ali njega će koristiti Hrvati. A to nije isto, zar ne?

A ne mora biti tako. Zašto i političari ne bi bili ponosni Hrvati? Jednom je Thompson rekao kako sam ga branio vise nego što je on branio sam sebe. Pogledajte ovo:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/hrvat-iz-dijaspore-pupovac-sto-kazes-sada-kad-thompson-njemackoj-ne-smeta-985707/#axzz4TUc6Dx1R>

Možda me i zato još dvoje sjajnih hrvatskih kolumnista spominjali su me ovih dana. Mirelu Pavić sam već citirao, ali danas i Marko Ljubić komentira suludi i priglupi napad Glavnog tajnika HAZU akademika Pavla Rudana u Hrvatskom saboru:

"...nesretni akademik Rudan koji koristi slučajnu okolnost da nije transformacija završena u hrvatskom društvu, pa olajava akademsku planinu Pečarića nesvjestan da ni zemljotresi planinama ne mogu ništa, izuzev ih ojačati i učiniti ljepšim novim reljefom, bio to neki banalni antifa s ulaza, iz kvarta, koji urla i piše pisma zbog zvonjave crkvenih zvona nakon toliko stoljeća u Europi."

Zapravo, Rudan mi sigurno nije zaboravio ni neizbor prof. dr. sc. Iva Goldsteina u HAZU. Čini mi se kako je to bio prvi poraz lijevih vlasti. A Rudan nije ispunio tu zadaću. I danas me uhvati smijeh kad se sjetim da su na Dan Akademije pozvali kandidata za članstvo Iva Goldsteina i postavili ga za Predsjednički stol.

Kada je akademik Rudan zabranio slanje pozivnica za predstavljanje moje knjige koju su predstavljali admirал Davor Domazet Lošo i

prof. dr. sc. General Miroslav Tuđman sa zadovoljstvo sam im poslao izvješće s predstavljanja:

<http://narod.hr/kultura/fasisti-te-napadnu-okupiraju-kad-ih-pretvoris-u-zeceve-proglase-te-fasistom/>

Podsjeća li vas naslov na djelovanje velikosrba i antifa do današnjeg dana?

Tek smo jučer spoznali kako je časopis akademika Rudana 2014. godine izbačen s lista svjetskih priznatih časopisa. A ja sam se te iste godine povhalio i Predsjedništvu HAZU:

Naslov: Re: Zsaklada HAZU - prijedlog za potporu

Datum: Tue, 08 Apr 2014 21:57:45 +0200

Šalje: josip pecaric <pecaric@element.hr>

*Prima: Stanko Popović <spopovic@phy.hr>, trina@irb.hr,
ilakovac@phy.hr, paar@hazu.hr, nkallay@chem.pmf.hr,
sbarisic@phy.hr, klasinc@irb.hr, slaus@irb.hr,
tadic@math.hr, tadic@hazu.hr, smardes@math.hr,
zadic@hazu.hr, asperger@hazu.hr, pichler@ifb.hr,
vretenar@phy.hr, andrej.dujella@math.hr,
vsunjic@hazu.hr, vocak@hazu.hr, Kabinet Predsjednika
<kabpred@hazu.hr>*

*Vjerljatno će vas zanimati: SCImago Journal Ranking (SJR) je lista generirana od Scopusa. Naravno promatrali smo hrvatske časopise. Časopisi koje sam ja napravio su na 1., 2. i 6. mjestu.
Bog, Josip*

Tko zna, možda je nesretni Rudan mislio kako znam da je njegov časopis izbačen pa mu se rugam. Kao da ja imam potrebe proučavati njegovu biografiju, kao što on proučava moju.

Danas smo malo lošije plasirani (2., 4. i 6. mjesto), ali znamo da se sve čini da bi se to dovelo u red i da moji časopisi dožive sudbinu Rudanovog časopisa. Sam Rudan je kao član Upravnog odbora HRZZ-a dao veliki doprinos ispravljanju te nepravde!

Potporu su mu dali i kolege iz mog Razreda i to dva puta. Jednom kada nisu dali potporu zahtjevu akademika Davorina Rudolfa, ali i poslije sramotnog istupa akademika Rudana u Saboru, kada su

napadnuta tri člana našeg razreda. Prijedlog da Razred od Predsjedništva Akademije traži da se ogradi od nekorektne rasprave glavnog tajnika, nije dobio potreban broj glasova.

Ako znamo da Predsjednik Upravnog odbora HRZZ-a, u kome je Rudan član, dolazi iz mog Razreda možemo razumjeti njihovu potporu kolegi Rudanu. Možda su i oni mislili da sam se 2014. rugao Rudanu, a poslije odbijao lijek za njegove duševne boli neprihvaćajući njihovu ocjenu da su moji časopisi loši. Da sam znao da je problem medicinske naravi možda sada ne bi svi moji suradnici i obitelj ne bi imali problema. Očito su sve instance hrvatskih vlasti kojima sam pisao o tome smatrali da sam okrutan i da stalno sipam sol na otvorene rane našem Glavnom tajniku.

Možda tim duševnim bolima Glavnog tajnika možemo opravdati to što nije bio dobar u proučavanju moje biografije. Pokušao sam mu pomoći pišući o mjestu mog rođenja koje je traljavo odradio, a mnogi od vas su to i komentirali.

Evo kako je to uradio povjesničar prof. dr. sc. Milko Brković:

Naslov:Božić 2016.

Datum:Thu, 22 Dec 2016 20:05:57 +0100

Šalje:Milko Brković <brkovicmilko@gmail.com>

Prima:Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Poštovani akademičke Pečariću!

Vi se borite protiv vjetrenjača, odnosno Krivu Drinu jedino može Bog ispraviti! Dvadeset i pet godina sam jeo kruh naše Akademije, koja je mijenjala ploče i pečate ali je u njoj, uglavnom, ostalo jugoslavenstvo, udbaštvo, orijuna, masonjerija i drugo krvopivstvo hrvatske krvi, bar se meni tako čini. Vi ćete za mentalne sklopove Rudana, Jovanovića etc. etc. uvijek ostati Crnogorac a, između ostalih, i ja Bosanac. Za njih nema veze što je oboje sve do Turaka bilo najprije Hrvatsko Kraljevstvo pa onda Ugarsko-Hrvatsko Kraljevstvo. Dokumenti iz oko 1358., u svezi Zadarskog mira između Ludovika I. Velikog (1342.-1382.), iz usta istog kralja jasno kazuju poruku Mlečanima, koji su kukali da njima po pravu pripada

Dalmacija, a on im u dokumentima odgovara da njega "nije briga za pravom, jer je on legalno dobio Dalmatinsko-Hrvatsko Kraljevstvo od Vinodola do zidina Drača", misli na Uniju iz 1102. godine. Najprija je bila Duklja (Dioclea), poslije Zeta i tek onda Crna Gora. Naime, to je ustvari bila jedna malo veća šumica koja se zvala Crvena gora, koju je jedan pisac opisivao uvečer i u ljetno doba kada gusta šuma s crvenim lišćem izgleda crno. Tako je umjesto Crvena gora nastao pojam Crna gora, bar prema izvorima. S druge strane, Bosna je u desetom stoljeću bila jedna od nekoliko župa (županija) Hrvatskog Kraljevstva, koja se protezala od izvora današnje rijeken Bosne, u Ilidži, pa do ispod današnje Zenice, možda do današnjeg tunela Vranduk, ali samo usko uz obje strane današnje rijeke Bosne. Središte i grad te županije zvao se također Bosna a nalazio se na prostoru današnjeg Visokog. Tako izvori kazuju. Tek nakon 1102. sve ono što se u Slavoniji, Hrvatskoj oko Knina i Dalmaciji nije slagalo s mađarskom vlašću sleglo se u tu starohrvatsku županiju Bosnu na kojoj su Madžari lomili zube, iako im je po nasljedstvu pripadala, nešto slično kao i Duklja, osobito grad Kotor, te tek s takvim hrvatskim potencijalima Bosna se širila na svoj hrvatski teritorij, što je rijetkost u povijesti, što su pak Turci konačno zapečatili svojim osvajanjima. Odoh daleko, ali kratko, a htio sam javnosti i Vama predložiti da se Trg maršala Tita u Zagrebu i drugdje ne mijenja i ne skidaju ploče, jer je to preskupo, doduše puno manje od hrvatske krvи, nego samo dodati na postojeće titulu zločinac, pa nek glasi: Trg zločinca maršala Tita, isto tako i za nazine ulica i drugoga. On je tu titulu zločinac uistinu i stvarno zaslužio i zašto mu to javno otimati. To je npr. kao da Rudanu oduzmete titulu akademika ili ju nedodijelite Željku Jovanoviću, "kaj ne"? Čestit Božić 2016. Vama i Vašoj obitelji, užoj i široj, uz pozdrav za dom i Domovinu, M. Brković.

Moja je obaveza, kada već kolega Rudan proučava moju biografiju, a kao što smo vidjeli ima ozbiljnih poteškoća s time, pomoći mu i oko onog dijela u Beogradu. To vam obećavam.

Ne zaboravimo da sam ja matematičar. Ova čestitka ide i mojim matematičarima. Evo jedne čestitke:

Poštovani Profesore,

želim Vama i Vašoj obitelji blagoslovljen i čestiti Božić te puno zdravlja u novoj 2017. godini. Uspjeha čete sigurno (kao uvijek do sada) imati. Dopustite mi mali komentar na kraju: da nije Vas, ne bi bilo ni mene (u matematičkom smislu). Stoga puno Vam hvala!
Vama i vašim obiteljima želim sretan i blagoslovljen Božić. Neka vam nova 2017. godina donese puno zdravlja i sreće!

Vaš,
Josip Pečarić
23. 12. 2016.

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

THOMPSON I SRPSKE LAŽI

Nakon što je srbijansko ministarstvo vanjskih poslova uručilo prosvjednu notu hrvatskom veleposlaniku u Beogradu Gordana Markotiću zbog izjava hrvatskog ministra vanjskih i europskih poslova Mire Kovača hrvatskim medijima 16. travnja "u kojima se vrijeda i omalovažava Republika Srbija", ali i zbog Marka Perkovića Thompsona, oglasio se i sam pjevač. Thompson je u svom odgovoru, zapravo, održao lekciju Ministarstvu vanjskih poslova RH i samom ministru Kovaču koji nije reagirao na očite laži kojima se služi srbijansko ministarstvo vanjskih poslova po onoj Ćosićevoj: Laž je najviše pomogla Srbiji u njenoj povijesti. Naime u svom odgovoru naše ministarstvo sve prepisuje predizbornim aktivnostima u Srbiji. Drugim riječima mogu u tu svrhu lagati i u prosvjednoj noti koju upućuju RH.

Za razliku od njih Thompson reagira na laž:

"Organizatori su tijekom tribine pustili dvije moje pjesme, 'Bojna Čavoglave' i 'Samo je ljubav tajna dvaju svjetova' čiji sam autor te dokumentarni film 'Tko je Marko Perković Thompson'.

Dakle, gnujsna je laž da su organizatori puštali bilo kakve druge pjesme već spot pjesme koja je obilježila početak moje karijere i Domovinski rat te spot ljubavne pjesme koja je nastala ovih godina. Na taj način, puštajući te dvije pjesme iz dvaju razdoblja (ratno i mirnodopsko) organizatori su vjerojatno željeli dočarati djeci bit života, a to je život u ratu i miru."

<http://direktno.hr/en/2014/zivot/45832/Thompson-%C5%BEestoko-odgovorio-na-notu-Srbije-koja-je-i-njega-prozvala.htm>

Podsjetimo se: "Ministarstvo vanjskih poslova Srbije izražava posebnu zabrinutost zbog sudjelovanja hrvatskog pjevača Marka Perkovića Thompsona na vjerskoj tribini za mlade u katoličkoj školi u Šibeniku, 16. travnja 2016. i predavanja koje je održao učenicima osnovne i srednje škole, uz pjesme 'Čavoglave', i 'Jasenovac i Gradiška Stara', u kojima se veličaju ustašto i upućuju prijetnje Srbima", istaknuto je u priopćenju srbijanskog ministarstva.

Naravno u Ministarstvu vanjskih poslova Srbije itekako znaju da druga spomenuta pjesma nije Thompsonova, ali im je važnije proglašiti "Čavoglave" ustaškom pjesmom, dakle opet slagati. Itekako znaju da je to pjesma iz Domovinskog rata, dakle iz rata u kome je velikosrpska fašistička agresija završila velikom "bežanijom" srpske vojske - "bežanijo m" zbog koje je Slobodan Milošević usporedio "hrabru" srpsku vojsku sa zečevima.

Da hrvatska vlast doista smatra kako je današnja Hrvatska stvorena u Domovinskom ratu itekako bi na službenu notu i službene laži u njoj morala reagirati jer su napadnuti srpskim lažima i hrvatski branitelj Thompson i simbol Domovinskog rata pjesma "Bojna Čavoglave" pa i u konačnici i Domovinski rat.

Svi se sjećamo, a vidimo da to traje do današnjih dana, kada u RH to sprovode srpske sluge, kako su Srbi u Domovinskom ratu hrvatske branitelje, a i ne samo njih, zvali ustašama. Na tim pozicijama je, očito slijedi iz ove note, Srbija i danas. To se može i razumjeti. Valjda im je to jedini mogući način kako sami sebi mogu objasniti svoj kukavičluk i "bežaniju". Kako sami sebi mogu objasniti svoju poziciju zečeva u ratu s Hrvatima.

Zapravo sama prosvjedna nota je dana zbog izjava hrvatskog ministra vanjskih i europskih poslova Mire Kovača hrvatskim

medijima 16. travnja "u kojima se vrijeda i omalovažava Republika Srbija", priopćeno je u četvrtak u Beogradu.

Kako je objavljeno na službenoj internetskoj stranici srbijanskog ministarstva, "Ministarstvo smatra neadekvatnim da se u javnim izjavama dužnosnika Hrvatske primjena zakona Srbije opisuje riječima 'povijesna perverzija', a Srbiji implicira da je 'država iz koje su potekli planovi za ratove 1990-ih' ". Ministarstvo vanjskih poslova Srbije drži kako bi "uzdržavanje od ovakvih ocjena s hrvatske strane ubuduće pridonijelo unapređenju bilateralnih odnosa i dobrosusjedske suradnje".

Naime u intervjuu za Jutarnji list od 16. travnja ministar Kovač rekao je: "Jasno je da potpuna suradnja s Haaškim sudom kriterij u pregovorima. Isto tako je vrlo jasno da država iz koje su potekli planovi za ratove 1990-ih ne može biti sudac i policajac za ratne zločine za sve zemlje bivše Jugoslavije – uključujući Hrvatsku. Zamislite. To je apsurdno, pače povijesna perverzija, i onemogućava dobrosusjedsku suradnju".

Što je sporno u ovim tvrdnjama ministra Kovača? Pa očito je sporan hrvatski kukavičluk kada govori o državi iz koje su potekli planovi za ratove 1990-ih, a ne o državi koja je u presudi stalnog suda u Haagu u sporu o genocidu jasno definirala Srbiju kao agresora na RH u cilju stvaranja homogene Velike Srbije a pri tome su agresori činili genocidne radnje. Navedeno je i niz mesta gdje je to učinjeno!

Zapravo, srbijansku prosvjednu notu možemo shvatiti kao lijek na njihovu dušu. Jer sigurno im je melem na duši kada poslije srpskih zečeva u "Oliji" već godinama gledaju zečeve u hrvatskoj politici.

Valjda zato i spominju Thompsona – hrvatskog branitelja čija je pjesma simbol Domovinskog rata – a hrvatski zečevi, pardon političari ga proganjaju od Račanovog vremena pa do danas. Dopustili su izjednačavanje branitelja sa ustašama, Thompsona i "Bojnu Čavoglave" a danas su dočekali da i sebe vide u istim ulogama.

Takvim svojim ponašanjem i sami su definirali takvu svoju poziciju zečeva pa već i ne pokušavaju sakriti svoju poslušnost svjetskim gazdama. Evo kako to komentira sjajni hrvatski kolumnist dr. sc. Damir Pešorda govoreći o nedavnom slučaju kad je otac s bebom u kolicima, kojega je vozač dobro naciljao, bacio se i gurnuo kolica te

nasrtaj nije uspio. Dok smo u prvom slučaju ime podivljalog vozača saznali vrlo brzo, u drugom slučaju vozač je dugo vremena slovio samo kao "strani državljanin". Dobrom poznavatelju naših medija odmah je bilo jasno da je vozač iz Srbije, jer da je bio iz Bosne i Hercegovine, Slovenije ili Madžarske, saznali bismo to istog trenutka. Međutim, kad je izgrednik iz Srbije, mora se tomu pažljivo pristupiti. Da ne bismo uz nemirili Milorada Pupovca. Koji bi se prijeteći rasplakao da bi Bruxelles i Washington odmah poslali srednjerangiranog diplomata da ga utješi, a Orešković i Grabar-Kitarović bi rezolutno osudili fašizam i tvrdo se zakleli da će se popraviti i neće više grijesiti.

<http://hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/42480-damir-pesorda-travanjska-kronika>

Evo nekoliko komentara tri komemoracije u Jasenovcu iz kojih je očito kako vladajući ne razumiju da je RH stvorena u Domovinskom ratu i da im ne smije biti ništa važnije od Domovinskog rata::

"Jedino je Reiner dao izjave novinarima nakon komemoracije. Izrazio je i žaljenje zbog odvojenih komemoracija u Jasenovcu.

– Tužan sam što se odavanje pjeteta nevinim žrtvama ispolitiziralo od nekih ljudi i što se pretvorilo, nažalost, u ono što ne bi trebalo biti. Ti isti su prije dvije godine glasno negodovali zbog dvije kolone u Vukovaru, a sada izbjegavaju državnu komemoraciju. Meni je drago što je sve prošlo dostojanstveno – rekao je Reiner odgovorivši i na pitanje o tome kako spriječiti uzvike "Za dom spremni" na hrvatskim ulicama.

– Ja ne mogu rješavati sve probleme u društvu, pa ni takve koje izazivaju, srećom, marginalne skupine u Hrvatskoj. Ima toga i u drugim, razvijenim zemljama, ali se o tome ne priča toliko kao ovdje – rekao je Reiner branivši i svoju inicijativu da se Sabor nazove Hrvatskim državnim saborom.

– Time se manipuliralo. Izraz Hrvatski državni sabor se koristio i prije NDH. Stjepan Radić je bio govornik u Hrvatskom državnom saboru, a on nije bio ustaša. Ne vidim po čemu bi to bilo nešto čudno, ako se za to steknu uvjeti – zaključio je Reiner.

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/zeljko-reiner-komemoracija-je-bila-dostojanstvena-i-nije-bila-vezana-uz-politiku-1078525>

Za vrijeme komemoracije bilo je vrlo neugodno promatrati kompletan hrvatski politički vrh koji je na vrelom suncu u stavu mirno bez riječi stajao puna dva sata. Ni jedne godine nije se ništa slično dogodilo. Prije svega da državna delegacija dođe ovako brojna i u ovakvo visokom sastavu, da ovoliko dugo ostanu poput nijemih statista i to sve dok i posljednja delegacija nije položila svoj vijenac. Podsjetimo, predsjednica K. G. Kitarović je na službenom putu, a na komemoraciji u Jasenovcu nazočili su Reiner, Orešković, Karamarko, Hasanbegović, Kovač, Bandić, Šustar, Šprlje i brojni saborski zastupnici pa se s pravom može postaviti pitanje ima li netko tko nije bio na komemoraciji?

<http://kamenjar.com/povijesni-dan-za-hrvatsku-u-jasenovcu-prvi-put-polozeni-vijenci-za-stradale-od-1941-1951/>

Bit će zanimljivo vidjeti koliko će ih se usuditi doći na Bleiburg? Zapravo mene je ovaj komentar podsjetio na izvrstan tekst don Andjelka Kaćunka:

<http://blog.vecernji.hr/don-kacunko/sto-povezuje-danasnju-katolikofobiju-nacizam-i-antisemitizam-8107>

Naime, meni je izgledalo kao da cijeli državni vrh u pokajničkom čina (Kaćunko predlaže za početak svete mise) moli:
"Mi, predstavnici naroda zločinaca, isповједамо se Bogu svemogućemu i vama predstavnici naroda žrtava, da sagriješili smo vrlo mnogo mišlu, riječju, djelom i nimalo propustom. Naš grijeh, naš grijeh, naš preveliki grijeh! Izato molimo Jahvu, državu Izrael, Anti-defamaciju ligu, Centar Simona Wiesenthala i sve njihove podružnice, kao i vas predstavnici naroda žrtava, da nam se smilujete i nikad nam ne oprostite! Amen."

Nasuprot tome vlast bi mogla poslušati što im kaže fra Zlatko Špehar:

Tzv. antifašizam je bio uradak velikosrpske politike protiv državotvorne i slobodarske volje hrvatskog naroda. Da je bio protiv fašistički orientiranog režima, hrvatski narod bi ga prihvatio. Budući da je taj isti tzv. antifašizam 'fašizirao' cjelokupni hrvatski narod - i to pokušava i danas nastaviti, ne može se na njemu ništa graditi: i EU je osudila režime nacizma, komunizma i fašizma..... A RH je članica EU?! Ili?

<http://croexpress.eu/vijest.php?vijest=7612>

Ako razumiju poruku fra Zlatka, možda će razumjeti i zašto uporno ponavljam još od 1987. kako Srbi dijeli Hrvate na Ustaše i Srpske sluge. A Srpski sluga ne možeš biti djelomično. Kao ni Izdajnik: ili jesi ili nisi!

Koliko god se trudila – hrvatska vlast im je još ustaška. Slijedi daljnje posipanje pepelom, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

SVETI LI SE DANAŠNJA VLAST PROF. MIHAJLOVIĆU?

Damir Pešorda je u Hrvatskom tjedniku od 01. 06. 2017. objavio tekst čiji naslov sve kaže: PLENKOVIĆ JE OD TUĐMANOVE STRANKE ZADRŽAO SAMO IME ČAK SE ODRIČE I BIRAČKOG TIJELA DIJELA HDZ-A.

To je točno, ali sve što u tekstu Pešorda piše pokazuje kako zapravo Plenković stalno pokazuje biračkom tijelu HDZ-a kakve su mu namjere.

Prvo je iskoristio najpopularnijeg HDZ-ovca dr. sc. Zlatka Hasanbegovića da pobredi na izborima, a onda je na njegovom ministarsko mjesto doveo Ninu Obuljen Koržinek koja je prije toga imala vidnu ulogu u protuhrvatskim prljavim rabinama (general Praljak, HAVC,...). Jasno je bilo da će se takvi postupci nastaviti. Pešorda piše o „njenim“ kadrovima: nova-stara ravnateljica HINE Branka Valentić, novi (istovjetan starom) ravnatelj HAVC-a Danijel Rafaelić. Plenković itekako ne da ni veleposlanike koje je prethodna

vlast postavila, ipak su se neki posebno isticali svojim antihrvatskom djelovanjem. Posebno mu je drag Ivo Goldstein. Vjerljivo zbog čuvene Titove slike u njegovom veleposlanstvu u Parizu pa ga je zbog toga nagradio i članstvom u Povjerenstvu za suočavanje s prošlošću (netko se mora boriti da se ne promjeni lažna slika o NDH, zar ne?) ili veleposlanika Joška Para (koji mu je drag zbog ponašanja prema Predsjednici RH koja se zalaže za suverenističku politiku RH).

Kada se sjetimo veleposlanice u Beču i njenog odnosa u napadima na Marka Perkovića Thompsona, ostavlja me u uvjerenju da je Plenković samo otvarao usta kada je nedavno prepuna dvorana Lisinski sa cijelim državnim vrhom pjevala Thompsonovu pjesmu „Lijepa li si“.

<http://kamenjar.com/lisinskim-se-orilo-herceg-bosno-srce-ponosno/>
Zato me i ne čudi što ja dobivam ovakva upozorenja iz Hercegovine:

Naslov: Thompsonovi koncerti u BiH

Datum: Sat, 3 Jun 2017 16:21:11 +0200

Šalje: Vide

Prima: 'Josip Pečarić' <pecaric@element.hr>

Poštovani akademiče,

Ne znam pratiti li vijesti oko najava Thompsonovih koncerata u Mostaru, Novom Travniku...

Linkovi:

<http://www.dnevnik.ba/dogadjaji/zbog-thompsona-nacelnik-opcine-novi-travnik-priziva-nerede-u-vlastitom-gradu>

<http://www.tvrtko.info/?p=51185>

<http://www.dnevnik.ba/dogadjaji/iz-njemacke-na-thompsonov-koncert-u-novi-travnik-dolazi-5-autobusa>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/regija/jos-jedan-udar-na-thompsona-sdp-mostar-trazi-zabranu-koncerta-i-skupa-podrske-sestorici-duznosnika-herceg-bosne-1027998/>

<http://bljesak.info/rubrika/vijesti/clanak/sda-optuzuje-da-se-koncertom-thompsona-zeli-stvoriti-nova-kriza-u-mostaru/200348>

Pozdrav!

Zapravo se Thompsona napada kroz svo vrijeme od 2000-e godine i to samo pokazuje veličinu samog Thompsona i njegovih pjesama i zasluga ne samo u Domovinskom ratu već i kroz svo ovo vrijeme od smrti Hrvatskog Predsjednika do danas. Zapravo napadi u Sloveniji i BiH samo pokazuju da srpske sluge gube bitku protiv Thompsona u RH, pa im drugovi iz susjednih država moraju pomoći.

Pešorda kaže i slijedeće:

Slaven Letica tvrdi da mu je Andrej Plenković rekao da u izboru Drage Prgometu za HDZ-ova kandidata za gradonačelnika HDZ-a nije slučajno pogriješio, nego se želi riješiti tog dijela biračkog tijela koje glasuje za Hasanbegovića, Brunu Esih i slične političare. Ako je tomu uistinu tako, onda je to bio znak Plenković namjerava preobraziti HDZ u stranku koja od Tuđmana baštini samo ime. Ipak, malo je čudno da se neka politička stranka želi riješiti dijela svojih birača. No, s druge strane ako Plenković tu svoju nakanu uistinu i javno iskaže, bila bi to poštena gesta s njegove strane. Prvi put nakon Tuđmana jedan bi lider HDZ-a uskladio svoje riječi i djela. Pa ako bi mu glasači i dalje nastavili davati povjerenje, ne bi se imali nakon izbora pravo žaliti da su prevareni.

<http://hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/46907-damir-pesorda-rijeci-i-djela>

Očito se Pešorda i ja razlikujemo vrlo malo u svojim procjenama, tj. on smatra da Plenković tu svoju najavu treba javno iskazati, a ja mislim da je sa svim tim postupcima on to već i jeste učinio.

Pri tome treba govoriti ne samo o spomenutom, ne samo o odnosu prema braniteljima kroz svo ovo vrijeme od 2000. godine, nego i nebrizi vlasti o onima koji su se stalno borili za hrvatske vrjednote i zbog njih stradavali. Koliko im te hrvatske vrjednote ništa ne znače pokazuju upravo činjenice da takvim stradalnicima ne pokušavaju pomoći ni kada su na vlasti.

O jednom od takvih slučajeva je govorio i dr. sc. Josip Stjepandić na predstavljanju naših knjiga u Splitu jer je dr. Stjepandić odigrao veliku ulogu u napadima na ministra Barišića zbog navodnog plagijata:

Ministar mi se zahvalio kako priliči i darovao mi jednu svoju knjigu. Činjenicu da me ministar upoznao, te da vjerojatno cijeni moje mišljene, iskoristio sam da ga upozorim na neke protuzakonite

radnje puno prije njegova mandata, koje bi on konačno morao ispraviti. Primjerice slučaj ravnatelja škole Krešimira Mihajlovića, koji je izgubio posao jer je izvjesio plakat s generalom Gotovinom, (...)

Što mislite: kako je ministar Barišić reagirao?

Nikako! Nakon što je njegova tajnica potvrdila primitak mojih pisama, nikakvog odgovora nisam dobio.

Ministar me više ne poznaje! Kladimo se da više ne zna tko su Krešimir Mihajlović i ...?

To je ta nova VJERODOSTOJNOST u vlasti „EUROPSKE DIMENZIJE“!

Zato će ovaj tekst završiti s e-mailom koji sam sam dobio od prof. Mihajlovića:

Datum: Fri, 2 Jun 2017 23:07:35 +0200

Šalje: Krešimir Mihajlović

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani i dragi Josipe,

Uvijek ste mi davali potporu i pisali o onome što se dogodilo sa mnom.

U reviziji sudskog spora neki sudac Vrhovnog suda Jadranko Jug poništio je kompletну moju dobivenu presudu

Kako bi pogodovali Mirjani Jermol prilikom reizbora za ravnateljicu.

Sada škola tuži mene i vrlo brzo zakazuju suđenja.

U dogovoru s gospodom Mišetić, mojom odvjetnicom, pozivam vas ako želite i ako možete nazočiti suđenju zakazanom za srijedu, 7.6.2017. s početkom u 12 sati kako bi sutkinja vidjela da ipak ima ljudi koji prate sve što se događalo, što se događa i što će se još dogadati a u svezi moga slučaja.

Ispod je preslik sa podacima o broju predmeta i koja sutkinja vodi predmet.

Hvala,

mir i dobro, božji blagoslov,

S poštovanjem,

Krešimir Mihajlović

Rasprava 07.06.2017.

u 12 sati, sudac Sanja Lovrić

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Tužitelj: OSNOVNA ŠKOLA PETRA ZRINSKOGA

Tuženi: Krešimir Mihajlović, OIB: 87511602205

Vjerujem da će puno vas koji pročitate ovaj tekst moći doći i pružiti potporu prof. Mihajloviću, kada je hrvatska vlast zaboravila zbog čega je on u nemilosti, a zapravo se samo trudi podsjetiti nas da su mnogi od njih bili na vlasti kada su proganjani naši generali. Svete li se oni, zapravo, prof. Mihajloviću?

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG
NARODA, ZAGREB, 2018.**

**DR. SC. DAMIR PEŠORDA: ZAROBLJENICI
SMO STRAHA, NEMOĆI ILI SEBIČNOSTI**

Nakon tragedije u Haaškoj sudnici teško mi je analizirati presudu, a to u ovom trenutku ne bi ni imalo smisla. Mogu reći samo osobni dojam: danas sam u izravnom prijenosu gledao čovjeka s velikim Č, junaka, i nekoliko beznačajnika u sudačkim togama. Način na koji je sudac Agius nastavio čitati presudu Petkoviću nakon što je general Praljak ispio otrov pokazuje da riječ o beznačajnom čovjeku koji ne može ni pojmiti da bi netko učinio takvo što kao Praljak. Na žalost, bojim se da mnogi ni u Hrvatskoj to ne mogu pojmiti i da će pokušati obezvrijediti Praljkov čin kako bi prekrili vlastitu niskost, animozitet prema Hrvatskoj ili štogod treće.

Pokušaj da navlačenjem zastora Haaški sud sakrije svoju sramotu samo ju je još više istakao. Dva sata kasnije, podlo, bez reflektora javnosti, Sud je završio " udruženi međunarodni pothvat" protiv Hrvata u BiH i Hrvatske. Da su nas i nakon dvije tisućite vodili ljudi kao što je Slobodan Praljak, do ovog apsurda i tragičnog finala ne bi ni došlo. Ovako, svi smo mi zarobljenici straha, nemoći ili sebičnosti, a general je – kao što mu i ime govori – SLOBODAN.

JOSIP PEČARIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGA U SISKU: „VIDJETI NEĆU NIKAD VIŠE TEBI RAVNA.“

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim. Zahvaljujem se Ocu biskupu što je organizirao i predstavio knjige *J. Pečarić, Thompson – pjesmom za Hrvatsku* i

M. Međimorec i J. Pečarić, General Praljak, II. Prošireno izdanje. Zahvaljujem se i Marku Ljubiću na predstavljanju knjiga. I on i Biskup su predstavljali knjigu o Thompsonu u Zagrebu. Uvijek će mi ostati u sjećanju kako su mrzitelji svega hrvatskog poslje tog predstavljanja žestoko napali našeg HRVATSKOG biskupa. Čak i u Saboru. A nema bolje potvrde da dobro radite od takvih napada onih koji mrze naš narod i našu državu. Ne daj Bože da Ti takvi plješću, tj. tapšu te po ramenu.

Zapravo je ovo prvo predstavljanje ovog drugog izdanja knjige o generalu

Praljku kome na biskup Košić napisao Pogovor. Kolega Međimorec i ja smo očekivali da to drugo izdanje ugleda svijetlo dana u trenutcima kada naš prijatelj Slobodan Praljak izade iz zatvora, Umjesto toga naš prijatelj je otišao u legendu, a njegove riječi će pamtitи mnoge generacije Hrvata:

„*Suci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac! Sprjezirom odbacujem Vašu presudu!*“

U ovoj knjizi naći ćete moj tekst „*Ubiše mi prijatelja*“. Doista se tu radi o ubojstvu pa sam te suce nazvao sucima-ubojicama.

Možda sam bio nepravedan samo u tome što je tih ubojica bilo mnogo više. Možda posebno treba naglasiti da ih ima mnogo u RH. Zar nije ubojica i onaj koji danas može izjaviti slijedeće:

Predsjednik SDP-a Davor Bernardić u utorak je poručio da predsjednica Kolinda Grabar Kitarović "apsolutno mora poštovati zakon" po pitanju oduzimanja odličja osuđenim generalima te da Hrvatska mora poštovati haške presude generalima

"Bilo bi dobro da se negdje po briselskim hodnicima nađe premijera Plenkovića i pita njega što misli o oduzimanju odličja. HDZ je

izručio sve generale Haagu, Ivica Račan nijednog, a sada se na ljudskoj žrtvi pokušavaju ukrasti jeftini politički poeni. Ratni zločin je ratni zločin, onaj tko je ubijao, silovao - mora za to odgovarati, za to nema opravdanja", komentirao je Bernardić.

Ovo je dano na više portala. Međutim sam sam na HTV-u čuo mnogo goru Bernadićevu formulaciju pa sam i to uspio pronaći:

Isto tako je činjenica da onaj tko je klapio muškarce, strijeljao djecu i silovao žene mora odgovarati za ratne zločine. Da je ratni zločin - ratni zločin, ma koliko neki pokušavali to prikriti, i da netko za to treba odgovarati.

<http://vijesti.hrt.hr/419822/oporbeni-zarez-bernardic-o-sabi-odbijenici-iz-metkovica-i-praljku>

Bernadića ova izjava svrstava uz bok od HNES-a etički osuđenih veleizdajnika Mesića, Josipovića i Pusićku!

Da, zar nije ubojica generala Praljka onaj koji izrijekom tvrdi da su osuđeni u Haagu *KLALI MUŠKARCE, STRIJELJALI DJECU I SILOVALI ŽENE?*

Zar takvi nisu najodgovorniji za generalovu smrt?

Što li su sve radili ovih 13 godina dok je veliki hrvatski general u Haagu umjesto sebe branio Hrvatsku! A vrhunac te njegove obrane je njegov kraj.

Svi znamo da su osuđeni Hrvati osuđeni po veoma široko definiranom Udruženom zločinačkom poduhvatu na način kako to nikad nije niti će u budućnosti itko biti osuđen.

Osuđeni su kao ratni zločinci za zločine koje nisu počinili, nisu ih naredili i nisu znali za njih a pripadnicima hrvatske pete kolone tj. Hrvatskim ubojicama generala Praljka oni su *KLALI MUŠKARCE, STRIJELJALI DJECU I SILOVALI ŽENE?*

U spomenutom mom članku citirao sam i svoj tekst od prije 15 godina u kome sam za generala Praljka rekao:

„A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmanu.“

Danas vidimo da i drugima nije strana takva usporedba. Tako sin HRVATSKOG predsjednika akademika Franje Tuđman prof. dr. sc. Miroslav Tuđman na Komemoraciji u dvorani Lisinski kaže:

„Nema toga među nama koji bi mu mogao biti ravan po fizičkoj neustrašivosti, moralnoj beskompromisnosti, intelektualnoj

superiornosti, odanosti domovini ili socijalnoj požrtvovnosti. Možda se neki od nas mogu mjeriti u nečemu sa Slobodanom, ali nitko u svemu. Zato mu nitko nije ravan...“

Da bi na kraju general Tuđman ponovio:

„Vidjeti neću nikad više Tebi ravna.“

A naslov najnovije kolumnne književnika i kolumniste Nenada Piskača je:

„Poslije detuđmanizacije suočavamo se i s depraljakizacijom.“

A dr. sc. Damir Pešorda naslovio je svoju današnju kolumnu u Hrvatskom tjedniku: NAKON TUĐMANA I PRALJKA.

On piše:

„Tuđman i Praljak simboli su jednoga vremena. Nacionalni romantičari, ali i ljudi od djela, intelektualci, sanjari i ratnici istodobno. Stvaranje nacionalne države bio je njihov vrhunac. Vrijeme od smrti jednoga do smrti drugoga, osamnaest posljednjih godina, bilo je vrijeme rastakanja njihova djela. Praljkov krik u Haškoj sudnici posljednji je poziv tuđmanovske Hrvatske Hrvatima da se osvijeste.

Ima simbolike u tome što danas promoviramo knjige o Praljku i Thompsonu. Kroz svo ovo vrijeme oni su na različite načine progonjeni od svih onih koji mrze i hrvatsku državu i hrvatski narod, pa se u obje knjige i nalazi isti moj tekst: „*PRALJAK I THOMPSON*“. Obojica su se, svaki na svoj način borili protiv tih mrzitelja, borili se za istinu o Hrvatskoj.

U Lisinskom se ta povezanost ogledala u činjenici da su svi snimatelji i novinari opkolili Thompsona kada se on tamo pojavio. Evo naslova o tome:

KOMEMORACIJA ZA GENERALA THOMPSON: U OVOJ DVORANI MJESTO JE I DRŽAVNOM VRHU!

(...)

Marko Perković Thompson komemoraciju prati iz prvog reda.

“U ovoj dvorani mjesto je svima koji poštuju sve što je general Praljak učinio za Hrvatsku, pa i državnom vrhu”, rekao je Thompson, piše Večernji.

Dnevnik.ba/<http://dnevnik.ba> /Hrvatsko nebo

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2017/12/11/komemoracija-za-general-a-thompson-u-ovoj-dvorani-mjesto-je-i-drzavnom-vrhu/>

Zapravo ono što se dogodilo u Haagu je osveta svjetskih moćnika Franji Tuđmanu. Osveta Vijeća sigurnosti UN-a. Sjetimo se vremena kada je Vijeće sigurnosti htjelo donijeti rezoluciju kojom je trebala RH biti proglašena agresorom u BiH, dakle isto što je sada uradio zločinački sud u Haagu. Tada im je tadašnji hrvatski veleposlanik u UN-u dr. sc. Mario Nobile prenio Tuđmanovu poruku.

Znate li što im je Tuđman poručio?

U MOMENTU DONOŠENJA TE REZOLUCIJE HRVATSKA VOJSKA ĆE DOISTA UĆI U BIH!

To je bilo ujutru. Poslijepodne su „zaboravili“ na rezoluciju!

Da, to je bio doista HRVATSKI predsjednik, zar ne?

Na kraju moram ponoviti Praljkove povijesne riječi:

„*Slobodan Praljak nije ratni zločinac! Sprjezirom odbacujem vašu osudu!*“

Popivši otrov on je tom sudu (ponovit će samo naslove mojih knjiga o tom sudu: *Sramotni sud u Haagu*, *Zločinački sud u Haagu* i *Rasizam suda u Haagu* – vidjeti prilog) izrekao smrtnu presudu. S pravom jer se radi o sudu punom sudaca-ubojica i tužitelja-ubojica. A general Praljak se u svom posljednjem razgovoru s mojim suautorom dr. Miroslavom Međimorcem osvrnuo i na prvo izdanje ove knjige:

“*Čuja sam da si opet napisala niku knjigu? Rekao sam mu da je to bio zajednički posao s Josipom (akademik Pečarić), da su uključeni prilozi iz podlistka HKV-a, da bih napisao drugčiju knjigu da me nije Josip iznenadio prijedlogom o spajjanju s njegovom. - Mislim da je sve dobro ispalo. Vidjet ćeš. – A jesam li ispa lip na fotografiji, jesam? Ča veli Vedrana? Pitalo je za sliku na ovitku knjige. - Lip si, lip Bobiša, dobacila je Vedrana kad sam joj ponovio njegovo pitanje. – A onda dobro.*”

Da, ne ostaje mi ništa drugo nego da ponovim Tuđmanove riječi:

„*Vidjeti neću nikad više Tebi ravna.*“

HVALA!

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.**

**DAMIR PEŠORDA: ULICOM ALEKSANDRA
RANKOVIĆA**

Ovih je dana Zlatko Hasanbegović opet zburkao antifašističke duhove. Stavio je na dnevni red imenovanje ulice Crvene armije i Ulice Aleksandra Rankovića na prijedlog fantomske Antifašističke inicijativa Hrvatske.

U prijedlogu se kao razlog za imenovanje ulica po Rankoviću i Crvenoj armiji navodi "njihovu borbu protiv antifašizma". Uvidjevši kako bi im čak i u mazohistički tolerantnom Zagrebu takva provokacija mogla štetiti, osobito stoga što je u paketu išao i zahtjev Josipovićeve stranke Naprijed Hrvatska o imenovanju ulica Ive Lole Ribara i "8. Svibnja" do kojeg je ljevičarima i te kako stalo - pripadnici Nove ljevice počeli su optuživati Hasanbegovića da izmišlja i podmeće jer na prijedlogu nema OIB-a ni adrese predlagatelja, stanovitog Rade Matića. Rade se kao pravi antifašist, naravno, potpisao čirilicom.

Postojali Rade Matić i njegova inicijativa ili ne, davanje ulice "drugu Marku" i Crvenoj armiji u Zagrebu nije loša zamisao. Time bi se i na simboličkoj razini potvrdilo pravo stanje stvari. Naime, stanje duha na zagrebačkoj kulturnoj i medijskoj sceni takvo je da su Ivo Lola i drug Marko pozitivci, a Slobodan Praljak i Gojko Šušak, primjerice, negativci. Trpeljni hrvatski čovjek ne vjeruje da je tomu baš tako zbog nekog antihrvatstva, uvjerava sebe da je stvar u antifašizmu prvih i hercegovačkom podrijetlu drugih. No, lako je dokazati da to nije istina. U Zagrebi i u Hrvatskoj djeluje cijeli niz ljudi iz Bosne i Hercegovine koji prema Hrvatskoj i Hrvatima imaju vrlo negativan i zlovoljan stav, ne libe ga se javno izreći, ali zbog toga nisu u nemilosti ni državnih vlasti ni kreatora javnog mnijenja, dapače! Frlić i Jergović, recimo, dobro žive od pljuckanja po "hrvatskim nacionalistima" i hrvatskoj državi. Dakle, zaključak se nameće sam od sebe: dobrodošli su oni Bosanci i Hercegovci kojima je Hrvatska uvijek nešto kriva, nedobrodošli su oni koji je, unatoč njezinim nedostatcima, jednostavno vole. I spremni su žrtvovati se za nju.

Gledam u subotu emisiju Duhovni izazovi Augustina Bašića. Gost Ivan Markešić, sociolog religije. Govori teško, kao da ima neku govornu manu, samo se ne može utvrditi koju. Pa će biti da je mana ipak u onomu što govori. U jednom trenutku kaže da u Hrvatskoj ima primjera netolerancije prema drugim religijama, pravoslavcima i muslimanima. Pa onda kao primjere navodi nedolične reakcije po portalima i društvenim mrežama povodom smrti odvjetnika Marijana Hanžekovića i novinara Predraga Lucića. Prvog se, navodno, grdi zbog toga što je mason, drugog što je imao katolički pogreb. Zaključak je da su Hrvati katolici netolerantni, ogrezli u govor mržnje. Međutim, Markešićevi su argumenti bezvezni. Doduše, argumenti hrvatskih sociologa općenito nisu bogzna kakvi, ali Markešić se i ne trudi. On zna da je, da bi se u Hrvatskoj bilo intelektualac, dovoljno raspaliti po Hrvatima i katolicima. Stoga i može kao primjere vjerske netolerancije Hrvata katolika navesti uvredljive komentare povodom smrti dvojice Hrvata katolika! Hanžeković i Lacić možda nisu bili uzorni katolici, ali su nedvojbeno bili katoličkog podrijetla. Averzija prema njima nema veze s njihovim katolištvom ili nekatolištvom, nego s činjenicom da je prvi zarađivao veliki novac na nesreći siromašnih, a drugi, ako je suditi po njegovim tekstovima, žalio što se raspala Jugoslavija i nastala

Hrvatska. Uostalom, o Hanžekoviću je najružnije od poznatih ljudi govorio Ivan Pernar, a on je, kako mi se čini, nekakav protestant. Nećemo sad, valjda, protestante prozivati za govor mržnje zbog toga!?

Čitam na portalu Indeks.hr još jednog Bosanca koji su skućio u Hrvatskoj. I dobro mu je, ali mu Hrvatska svejedno nije dobra. Riječ je o stanovitom Gordanu Duhačku. Sarajlija rodom, Bečlja odgojem, ali mu svejedno Hrvatska srcu prirasla. Ne bi nikud iz nje. Samo mu Hrvati nešto nisu po volji. Zamjera im "novu tradiciju – oduševljenje zbog tuđe smrti". Točno tako glasi naslov njegova tekstuljka destilirane averzije prema Hrvatima: "Nova tradicija u Hrvata – oduševljenje zbog tuđe smrti." Sam naslov je zanimljiv za analizu. Sintagma "nova tradicija" prilično je besmislena, nešto novo će možda jednom postati tradicija, no dok je novo, nije tradicija. Oduševljen se i može biti zbog tuđe smrti, nipošto zbog vlastite. Doduše, ispravni ljudi ne pokazuju oduševljenje tuđom smrću niti napadno nariču pred vlastitom smrću.

U tekstu Duhaček uspijeva nekako optužiti Hrvate katolike za licemjerstvo, jal i iživljavanje nad tuđem smrću. Međutim, treba primijetiti da je upravo njegov portal objavio cijeli niz naoko neutralnih vijesti o Hanžekoviću povodom njegove smrti. I, naravno, dopustio najmorbidnije komentare. Lako je bilo uočiti da su zbog tih komentara i "klikova" članci i objavljeni. Da im je bilo stalo do digniteta pokojnog Hanžekovića, mogli su jednostavno ne dopustiti komentare ispod teksta, što su neki portali i napravili. Uostalom, nakon Praljkove smrti isti portal je objavio niz degulantnih tekstova iz kojih je zrcalila averzija prema pokojnom generalu. Dakle, u samim tekstovima, ne samo u komentarima, dalo se iščitati likovanje zbog Praljkove smrti. Štoviše, isti je ovaj Duhaček, analizirajući Praljkov čin, napisao: "Par mililitara otrova zločinca su trebali pretvoriti u žrtvu."

Osim toga, nejasno je kako je izljeve netrpeljivosti na internetu Duhaček uspio pripisati katolicima!? Čitatelji Indexa nisu, pretpostavljam po komentarima koji pretežu na tom portalu, baš neki katolici. Štoviše, Katolička je crkva jedna od najomiljenijih meta kritike i izrugivanja na tom portalu, kako u samim tekstovima tako i u komentarima čitatelja. Morbidne, degulantne komentare o nečijoj smrti redovno čete naći na portalu Index.hr, a gotovo nikada na

portalu Narod.hr. Ali, svejedno, Hrvati katolici su ti koji mrze, apriorna je tvrdnja Duhačeka i sličnih. Inače, malo sam prosurfao da vidim tko je uopće taj Duhaček. Spomena vrijedna jedino je njegova izjava u Slobodnoj Dalmaciji od 29. studenog 2009. godine: "Moja prednost je što sam peder." Čini mi se da mu je i do dana današnjega to ostala, uz sklonost da raspali po katolicima, jedina prednost. No, nemojmo se zavaravati, u suvremenom hrvatskom društvo, unatoč svim floskulama o slobodi i jednakosti, to ljudima koji pišu osigurava i te kakvu prednost. Kao što reče pokojni srpski glumac i pisac Zoran Rankić: "I slobodni oblaci plove kuda vetar duva". A vjetar duva u suprotnu stranu od nacionalnih i kršćanskih vrijednosti. To Duhaček, kao što mu i prezime sugerira, dobro zna.

Iz svega rečenoga mogu se zaključiti dvije stvari. Prva, u Hrvatskoj je najprobitačnije udarati po Hrvatskoj, to se nagraduje. Pogotovu ako je čovjek podrijetlom iz Bosne ili Hercegovine: na izbor mu je biti Frlić ili Praljak. Dok Frliću grad i država plaćaju da režira tuđe smrti i smaknuća, Praljku je hrvatska i međunarodna javnost velikodušno dopustila "režirati" vlastitu smrt. I mrtva ga optužiti da je, sram ga bilo, tako žrtvama oduzeo zadovoljštinu. Drugo je što se može zaključiti to da u Hrvatskoj jedni te isti kreiraju bolesno, konfliktno stanje te potom osuđuju šutljivu većinu zbog tog stanja. Tako se stvara jedna paralelna stvarnost koja dokida stvarnost obične, narodnjačke Hrvatske. Rezultat je bolesno društvo iz kojeg mladi sve više odlaze. Hrvatska jednostavno nema autentičnu hrvatsku kulturu ni hrvatske medije, monopol na jezik preuzeli su svojevrsni nametnici na hrvatskom korpusu. Metaforama iz organskog svijeta rečeno, hrvatskom tijelu nasuđena je strana glava. Koja će nas, ako ništa ne poduzmem, ulicom Aleksandra Rankovića odvesti drito u . . . , sačuvajmo pristojnost, u neke nove nevolje.

Damir Pešorda

08.02.2018.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/49379-damir-pesorda-ulicom-aleksandra-rankovica>

**MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET.
ZAGREB, 2018. PP. 347.**

**NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE
*DNEVNIK U ZNAKU “ZA DOM SPREMNI”***

Na žalost večeras nije održano najavljeni predstavljajne knjige "Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'" u Udrudi specijalne policije iz Domovinskog rata s predstavljačima prof. dr. sc. Zdravkom

Tomcem, dr. sc. Damirom Pešordom i odvjetnikom Zvonimirovom Hodakom. Ispričavam im se što do predstavljanja nije došlo! Knjiga je tiskana zahvaljujući gospodi Vinku Markulinu i Branku Hrkaču. Predstavljanje se trebalo održati na dan kada je pred žalbenim vijećem Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (ICTY) u Haagu započela sedmodnevna rasprava o žalbama koje su na prvostupanjsku presudu podnijela šestorica bosanskohercegovačkih Hrvata osuđenih za navodne ratne zločine u BiH i o žalbi tužiteljstva. Zato sam ovo Predstavljanje želio posvetiti njima. Sve ih lijepo pozdravljam i moram se još jednom pohvaliti da mi je general Praljak jedan od najdražih prijatelja! Zato moram posebno pozdraviti i generała Mija Jelića koji je danas došao na "predstavljanje" jer je sigurno najzaslužniji što danas mnogo više u RH znamo o zločinima nad Hrvatima u BiH.

A ta šestorica Hrvata su danas optuženi u Haagu i zato što u RH ima puno veleizdajica pa je moguće u današnjem svijetu suditi Hrvatima zato što su branili i obranili svoja ognjišta.

I ova knjiga je nastala iz sličnih razloga. Fašističku velikosrpsku agresiju na Hrvatsku pomagali su svjetski moćnici. Željeli su da planiranim genocidom u Bihaću proglose Srbe pobjednikom u ratu u BiH. Hrvatska im je to onemogućila. Sudili su nam zbog toga, ali su generali Gotovina i Markač oslobođeni. Sada im ostaje ovo suđenje za osvetu zbog izostanka planirane srpske pobjede. Pokušaj kriminalizacije Domovinskog rata zbog "Oluje" im je propao i svjesni su da im ostaje jedino pozdrav ZDS! Pozdrav s kojim su ginuli mnogi hrvatski branitelji i koji je bio službeni pozdrav naših HOS-ovaca kojih su se strašno bojali. Bojali su se čak i njihovih oznaka. Pozdrav im je važan jer ovi u RH koji su izgubili u Domovinskom ratu nisu smjeli javno to pokazati, pa su poistovjećivali hrvatske branitelje sa ustašama iz Drugog svjetskog rata.

Na žalost itekako su imali uspjeha u tome pa i ovaj "Dnevnik" koji sadrži tekstove od sredine 2. do sredine 12. mjeseca završava mojim reagiranjem na sramotnu odluku Ustavnog suda RH o Josipu Šimuniću. Joe je trebao biti gost na ovom predstavljanju, ali zbog obaveza oko reprezentacije nije mogao doći i pa njegove pozdrave nisam mogao prenijeti nazočnima!

Nisam mogao prenijeti ni pozdrave Predsjednici RH. Evo što sam u svezi s tim napisao kolegama akademcima:
 Poštovane kolegice akademkinje,
 poštovani kolege akademici,
 Šaljem vam odgovor gđe Predsjednice na moj poziv da bude nazočna na predstavljanje moje knjige "Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'".

REPUBLIKA HRVATSKA
URED PREDsjEDNICE

KLASA: B31-B217-BW19
LBBB0001 T1-B3-B2-17-2
Zagreb, 18. studenog 2017.

gospodin akademik Josip Pešordić

Poštovani gospodine Pešordić,

Zahvaljujemo Vam na posetu Predsjednici Republike Hrvatske Kolodji Grabar-Kitarovoj na predstavljanje Vele knjige „Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'”, kojoj će se održati 28. studenog 2017.

U nemogućnosti izjaviti se Vašem riječnjaku poziv zbezg usprjeđe posavatih državnih obrova, Predsjednica Republike upućuje Vama te svim sudionicima pozivajući se da budu pozdrav.

S poštovanjem,

S obzirom da ona pozdravlja sudionike predstavljanja knjige koj u naslovu ima pozdrav ZA DOM SPREMNI, a nedavno je Akademija u Hrvatskom saboru kroz usta Glavnog tajnika napala akademika Popovica i mene zbog Peticije ZDS (u raspravi o radu Akademije!), pozivajući se upravo na Predsjedničino reagiranje od prije dvije

godine, mislite li da je ovaj odgovor više odgovor vama nego sudionicima Predstavljanja?

Slično pitanje može se postaviti u urednicima i vlasnicima “Jutarnjeg lista” poslije nedavnog sličnog na mene zato što sam, zajedno s dr. sc. Josipom Stjepandićem, posvetio knjigu “Ništa se još promjenilo nije” hrvatskim braniteljima, a napose HOS-ovcima koji su uz taj pozdrav ginuli za Domovinu. Kao što znate i Peticija ZDS je pisana poslije napada na hrvatskog branitelja Marka Perkovića Thompsonsa i njegove legendarne pjesme “Bojna Čavoglave”.

Vjerljivo bi Akademija i vi osobno trebali prosvjedovati kod Predsjednice zbog ovog njenog pisma. Najviša znanstvena ustanova u RH u Hrvatskom saboru da svoje mišljenje o tome, a Predsjednica ovim pismom dovodi u sumnju to mišljenje! Strašno, zar ne?

Nedavno je Predsjednica imala i intervju pa pogledajte što je tada odgovorila o sličnim napadima:

Recite mi zašto ploču u Jasenovcu nije trebalo dirati?

“Zato što ta ploča nije usmjerena prema onome što se događalo u Drugom svjetskom ratu u Jasenovcu. To nije usmjereno na ono što se dogodilo desetima tisuća ljudi koji su patili u tom logoru. To je ploča koja je podignuti 11 mladića koji su se borili za Hrvatsku”.

Zar ne biste to shvatili kao provokaciju da ste srpska manjina, ili židovska?

“Upravo je potrebno o tome razgovarati kako bi se to raščistilo i kako bi bilo sasvim jasno da poruka nije ustašaizacija, već je poruka pjetjet prema tim mladićima. Nemojmo minorizirati žrtve iz Domovinskog rata”.

Može se žrtvama odati počast i na drugačiji način nego sa “Za dom spremni”?

“Slažem se da se može. No, što ćete učiniti ukoliko je to legalan logo koji nikad dosad nije doveden u pitanje. Sad najednom to postaje pitanje broj jedan u Hrvatskoj, dok imamo puno bitnijih problema”.

<http://kamenjar.com/kolinda-grabar-kitarovic-srbija-ta-koja-potencira-puzajuće-ustastvo-ga-ne-vidim/>

Za razliku od HAZU i “Jutarnjeg lista” očito Predsjednica itekako dobro zna od kuda ‘pušu vjetrovi’ napada na hrvatske branitelje, zar ne?

Kako je uopće moguće da vi u Akademiji to ne znate?

Ne znate, dok sjajni hrvatski kolumnist i podpredsjednik HNiP-a Marko Ljubić piše o knjizi i slijedeće:

“Kako god reagirao državni vrh, aktualne politike, pa i cijeli svijet, ta priča je završena onoga trenutka kad je prvi branitelj umro s tim pozdravom braneći slobodu pred srpskim agresorom, te dostigla punu legitimaciju kad je na stadionima tisuće ljudi počelo vikati usprkos, i u inat, zabranama – Za dom spremni.”

Valjda misleći i na HAZU Ljubić nastavlja:

Nitko nikada nije uspio zaustaviti, kriminalizirati, protjerati misao i uzvik tolikoga broja ljudi, a da istodobno tim progonom nije samome sebi presudio zauvijek. Presudio kao gubitniku.

Pečarić to vidi, a žaliti je ljude koji to ne vide.

<http://narod.hr/kultura/marko-ljubic-pecaricev-zds-instrument-slobode-zato-ne-moze-bitи-mrznja>

<http://kamenjar.com/marko-ljubic-pecaricev-zds-instrument-slobode/>

Zato i ovo pismo vama završavam naslovom njegova teksta:

Pečarićev ZDS je instrument slobode.

S poštovanjem

Akademik Josip Pečarić

Sigurno se svi sjećaju da je prije dvije godine započet cijeli niz napada na mnoge potpisnike Peticije ZDS poslije tadašnje ocjene Predsjednice kako je ona na razini provokacije. Tako je i nastalo šest mojih knjiga:

Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015.

Oba su pala, Zagreb, 2016.

Pišem pisma, odgovora nema 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017.

Pišem pisma, odgovora nema 1. / Je li Akademiji važna znanost? Zagreb, 2017.

Ništa se još promjenilo nije (s dr. sc. Josipom Stjepandićem), Zagreb, 2017.

Dnevnik u znaku “Za dom spremni”, Zagreb, 2017.

Drugim riječima kada bi promatrali moj dnevnik od Peticije ZDS on bi se sastojao od ovih šest knjiga.

U tom razdoblju očita je i promjena početnog predsjedničinog stava. Bez obzira što su sličnu sudbinu i napade doživjeli poslije nas i akademik Reiner zbog prijedloga o Hrvatskom DRŽAVNOM Saboru i sama Predsjednica zbog povijesne hrvatske zastave, ipak će Vas ovdje samo podsjetiti jednog mog teksta iz tog vremena: KAKO SMO OBRANLI KOLINDU. Tekst je dan u mojoj knjizi "Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni", a može se naći i na portalu kamenjar.com:

<http://kamenjar.com/kako-smo-obranili-kolindu/>

Naime, Damir Pešorda čiji uvodni tekst imate u ovoj knjizi je u intervjuu na pitanje *kako ocjenjuje dosadašnji rad predsjednice Kolinde Grabar Kitarović* tada odgovorio:

Da se razumijemo, izuzetno je važno da je na izborima za predsjednika države Kolinda Grabar Kitarović pobijedila Ivu Josipovića. Što se tiče njezinih poteza na funkciji predsjednice Republike Hrvatske, oni su u velikoj mjeri limitirani predsjedničkim ovlastima i otvorenim neprijateljstvom aktualne vlasti. Dosada njezino držanje i aktivnosti ocjenjujem dobrim, no glede prijepora oko pozdrava "Za dom spremni" mogla se elegantnije izvući. Akademik Pečarić nije zaslužio da ga se naziva neozbilnjim ili provokatorom.

U svom tekstu sam komentirao:

A zapravo, mislim da moj prijatelj dr. Pešorda nije u pravu. Možda je Predsjednici takvo grubo obraćanje ponajbolji potez.

Tada je tekst doživljen kao satiričan. A ja sam mislio ozbiljno. Poslije stalnih napada kojima je ona danas izložena, vrijedi ponovno pročitati kako sam to tada obrazložio. Pri tome se sjetite da je tada predsjednik Vlade bio Milanović. Bili su uvjereni u pobjedu i već slijedećeg ljeta otvoreno su napali i Thompsona i "Bojnu Čavoglave", a potom i "Lijepa li si".

Zapravo tekst Marka Ljubića sam doživio kao dar za imendant, Za taj tekst je jedan čitatelj napisao: *Čista poezija*. S druge strane Vicko Goluža je I napisao pjesmu:

Ljubav!

U tebi Hrvatska gori
stvorena u ratu svetom,
iz tebe čovjek zbori,
ne srljaj za kolonom petom!

U tebi čovjek blista,
domoljub, akademik, div!
Tvoja je namjera čista,
ne biti mrtav a živ.

Zato je dnevnik tvoj
u znaku za Dom spreman,
ljubavi božanske boj,
a mržnja za jugoneman.

Zato je dnevnik tvoj
spomenik borbi čistoj,
umrlim za Dom svoj
u ljubavi Bogu istoj!

Sretan imendant!

Hvala i Vicku koji i ne zna da sam danas namjeravao završiti predstavljanje s njegovom čestitkom, Trebalо je biti iznenađenje za njega jer je došao na “predstavljanje”.

Akademik Josip Pečarić

DR. SC. DAMIR PEŠORDA

NOVA KNJIGA JOSIPA PEČARIĆA

Prije dvije godine predstavljanje Pečarićeve knjige *Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska* počeo sam riječima: "Tridesetak Pečarićevih knjiga svojevrstan su raritet u hrvatskoj publicistici. Sagledane u kontinuitetu one nisu važne samo kao pojedinačna publicistička izdanja nego i kao zamašan projekt iza kojega stoji energija jednog pojedinca, a ne neka institucija. Konture toga projekta izrastale su iz knjige u knjigu tako da danas možemo govoriti o fenomenu Pečarić na hrvatskoj javnoj sceni." U međuvremenu se taj projekt uvećao za još nekoliko knjiga što Pečarića, uz Mladena Pavkovića, nedvojbeno čini najplodnijim svremenim hrvatskim publicistom. Svojim dosadašnjim stožernim temama Pečarić je priključio još jednu – legalizacija pozdrava *Za dom spremni*.

U knjizi *Dnevnik u znaku "Za dom spremni"* autor je okupio pedesetak raznorodnih tekstova: kolumni, polemika, govora, razgovora, dnevnika, pisama, osvrta, pa čak i nekoliko *in memoriam*. Pečarićev način izlaganja i stil su osebujni i razbarušeni. U svoje tekstove i knjige on uključuje tuđe tekstove, pisma, osvrte na knjige ili komentare, daje brojne linkove s dodatnim izvorima ili komentarima relevantnim za temu o kojoj govorи. U ovoj prigodi možda nije naodmet pripomenuti kako je svojim postupcima Pečarić modernizirao, osvremenio hrvatski publicistički izraz. Naime, nije mi poznat nijedan drugi autor u našem javnom prostoru koji tako dosljedno kao Pečarić tradicionalni, linearni tekst zamjenjuje hipertekstom.

Akademik Pečarić je vrhunski znanstvenik, matematičar. U obrazloženju za primanje akademika Pečarića za dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti između ostalog stoji: "Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih

svjetskih matematičara s više od 1000 objavljenih radova ili prihvaćenih za tisak u matematičkim časopisima, te deseti svjetski matematičar koji je prešao brojku od 500 radova. Također je i najcitaniji hrvatski matematičar, s preko 2600 citata na MathSciNetu. Njegovim je imenom nazvano nekoliko identiteta i nejednakosti, a o primjenama Mond-Pečarićeve metode na operatore u Hilbertovim prostorima objavljene su i dvije monografije... (*Ipak su hrvatski nacionalisti na cijeni*, str. 73.)" Kad netko s takvom biografijom stiže objaviti i na desetke publicističkih knjiga, postaje jasno da je pred nama osoba s onim bogomdanim viškom. Pečarić taj višak troši na borbu za nacionalnu stvar. U nedovršenoj državi kao što je, na žalost, Hrvatska to je ujedno i najbolji način rada za opće dobro.

Pečarićev stil karakterizira jasnoća, logičnost i jednostavnost. Pečarić se u svojim tekstovima bavi gotovo isključivo hrvatskim temama i hrvatskom stvarnošću. Pečarić također ignorira usko ideološka pitanja, zanima ga samo dobrobit hrvatske države i društva. Tako da ga uobičajene podjele na lijeve i desne, zapravo, promašuju. Iako ga *mainstream* mediji zbog dosljednog suverenizma, naravno, svrstavaju desno. Stoga ni Pečarićevo ulaženje u bitku koja se rasplamsala oko pozdrava *Za dom spremni* nije bilo potaknuto nekakvom nostalgijom za NDH nego je bilo načelne naravi. On je, naime, na vrijeme prepoznao kako je udar na ZDS inspiriran težnjom hrvatskih neprijatelja da destruiraju suvremenu, Tuđmanovu Hrvatsku, a ne strahom od nekakve Pavelićeve Hrvatske. Koja je odavno bivša i koje se gotovo ritualno na svaki Pupovčev zahtjev odriču hrvatski vrhovnici.

Tu svoju polazišnu točku u obrani pozdrava ZDS Pečarić formulira na više mjesta u knjizi. Evo jednog od takvih mesta: "Naime, još s napadima na Thompsona postalo mi je jasno da su napadi na ZDS zapravo napadi na Domovinski rat i na samu neovisnost hrvatske države. Iako godinama upozoravam na to, ipak su moćni mediji i jugokomunistički povjesničari uspjeli nametnuti javnosti mišljenje kako se radi o pitanju NDH. A očito je da su i Thompsonova Bojna Čavoglave i HOS-ovci itekako zasluzni za hrvatsku pobjedu u Domovinskom ratu (Ljubićeve poruke

vladajućima, str. 78.)." Dobro uočivši kako je napad na pozdrav ZDS u funkciji specijalnog rata protiv Hrvatske, Pečarić kreće u protunapad. Umjesto da zauzme obrambeni, reaktivni gard tako karakterističan za hrvatske intelektualce, Pečarić djeluje proaktivno, kreće u borbu za legalizaciju pozdrava ZDS.

Moram priznati da sam u početku i sam mislio da bespotrebno poteže to pitanje, no kako je vrijeme odmicalo, postajalo mi je sve jasnije da je Pečarić dobro predosjetio što će se događati. Stalnim povezivanjem Hrvatske s NDH Hrvatska je postala svojevrsni talac određenih interesnih, ideoloških i etničkih skupina. Uzalud se vlast svake godine po više puta zaklinjala da neće skrenuti s antifašističkog puta, dovoljno je bilo da na nekom stadionu navijači iz protesta viknu *Za dom spremni*, pa da se cijela Hrvatska pribije na stup srama kao fašistička. Tomu bi mogla doskočiti samo ona vlast koja je dostatno zrela, samosvojna i domoljubna da rehabilitira pozdrav koji sadržajem nikomu normalnomu ne može biti sporan, a koji je svojim besprijeckim angažmanom u obrani domovine pripadnici HOS-a očistila od svih eventualno negativnih konotacija iz prošlosti.

Kroz sveukupnu Pečarićevu publicističku djelatnost proteže se jedna nit koju je dobro uočio Igor Vukić govoreći o Pečarićevoj knjizi *Oba su pala*, koji je Pečarić uvrstio u ovu knjigu: "A zajednički nazivnik svim prilozima u knjizi jest jedan snažan poziv na otvorenu raspravu o našoj povijesti i sadašnjosti. Poziv koji najčešće ostaje uzaludan, bez odjeka od onih kojima je upućen (*Uzaludni pozivi na raspravu o povijesti*, str. 17.)" Od ranih polemika s Ivom Goldsteinom do srčanog legitimiranja pozdrava ZDS, od obrane Thompsona do obrane Hasanbegovića, od prijepora oko Haagu do prijepora oko HAZU-a, Pečarić uvijek potencira tu otvorenost za raspravu, tu spremnost za polemiku. Međutim, druga strane raspravu uporno izbjegava, a Pečariću lijepe diskvalificirajuće etikete i ne pokušavši ponuditi neke protuargumente na njegove argumente.

Pečarić nema iluzija o hrvatskim političkim elitama, što je razvidno iz samih naslova njegovih tekstova: *HDZ ipak "za se"*,

Plenković, tj. HDZ "u ništa", Treba li SDP biti stranka pod istragom?, ZDS i HOS smetaju novoj pomirbi: pomirbi djece partizana iz svih stranaka itd. Međutim, njega ni u jednom trenutku ne hvata pesimizam, naprotiv on kao da uživa u intelektualnom okršaju i razobličavanju protuhrvatskih podmetanja i laži. Taj užitak prenosi se i na čitatelja čineći tako Pečarićeve knjige ne samo korisnim nego i zanimljivim štivom.

Izvor: Hrvsijet

JOSIP PEČARIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „DNEVNIK U ZNAKU “ZA DOM SPREMNI”

Dozvolite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se što ste u ovolikom broju došli na ovo predstavljanje i posebno počasnog gosta g. Damira Markuša.

Josip Šimunić je u Kanadi i on vas sve pozdravlja. S napadima na njega i završava ova knjiga. Zahvaljujem se organizatoru Udrugi zagrebački dragovoljci Branitelji Vukovara na čelu s našom Zoricom Gregurić koja je najzaslužnija što se ovo predstavljanje uopće održalo i koja je sjajno i sudjelovala u njemu. Posebna zahvalnost i HVIDRI Zagreb u čijem Domu smo se okupili. Knjiga je tiskana zahvaljujući gospodi Vinku Markulinu, Stanku Šariću i Branku Hrkaču pa i njima ide posebna zahvalnost.

Danas je s nama trebao biti i prof. dr. sc. Zdravko Tomac. Umjesto ovdje on je u bolnici pa ga pozdravljam u ime svih nas. Imamo veliko zadovoljstvo što je umjesto prof. Tomca danas govorio prof. dr. sc. Josip Jurčević, koji je i inače trebao predstavljati ovu knjigu, ali je zauzet predstavljanjima svoje najnovije knjige. Zvonimir Hodak i Marko Ljubić su i danas pokazali zašto ih smatraju ponajboljim hrvatskim kolumnistima.

Još jedan naš sjajni kolumnist Damir Pešorda, nesuđeni predstavljač na onom neodržanom predstavljanju napisao je prikaz knjige iz koga izdvajam:

„Moram priznati da sam u početku i sam mislio da bespotrebno poteže to pitanje, no kako je vrijeme odmicalo, postajalo mi je sve jasnije da je Pečarić dobro predosjetio što će se događati. Stalnim povezivanjem Hrvatske s NDH Hrvatska je postala svojevrsni talac određenih interesnih, ideoloških i etničkih skupina. Uzalud se vlast svake godine po više puta zaklinjala da neće skrenuti s antifašističkog puta, dovoljno je bilo da na nekom stadionu navijači iz protesta viknu Za dom spremni, pa da se cijela Hrvatska pribije na stup srama kao fašistička. Tomu bi mogla doskočiti samo ona vlast koja je dosta zrela, samosvojna i domoljubna da rehabilitira

pozdrav koji sadržajem nikomu normalnomu ne može biti sporan, a koji je svojim besprijeckornim angažmanom u obrani domovine pripadnici HOS-a očistila od svih eventualno negativnih konotacija iz prošlosti.“

Da imamo takvu vlast ne bi ni nastale mojih šest knjiga:

Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015.

Oba su pala, Zagreb, 2016.

Pišem pisma, odgovora nema 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017.

Pišem pisma, odgovora nema 2. / Je li Akademiji važna znanost? Zagreb, 2017.

Ništa se još promijenilo nije (s dr. sc. Josipom Stjepandićem), Zagreb, 2017.

Dnevnik u znaku “Za dom spremni”, Zagreb, 2017.

Danas, na dan ovog predstavljanja Kazimir Mikašek-Kazo na Kamenjar.com piše za njih kako *nemaju snage dodatno zaštитiti najljepši braniteljski pozdrav „Za dom spremni“ već ponižavaju akademika Josipa Pečarića jednog od najvećih matematičara u povijesti Hrvatske dozvoljavajući da se s njim našutavaju bijedna partijska novinarska piskarala na čelu s veleizdajnicima iz Srpskih novosti, a ti isti veleizdajnici debelo su plaćeni iz državnog proračuna.*

Knjige „pišem pisma, odgovora nema 1. i 2.“ poklonio sam Predsjednici RH, Predsjednicima Sabora i Vlade i Ministru znanosti, tako se iz njih mogu uvjeriti kakvi su napadi zbog ZDS kod nas, kako se napada i moje suradnike, znanstveni rad i obitelj.

A onima na vlasti moramo stalno govoriti i ukazivati na interes hrvatskog naroda. Kada ga oni ne provode. Iako je Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara poslala mnogima iz vlasti pozivnice na ovo predstavljanje, ja sam u nekoliko slučajeva to i sam učinio otvorenim pismima. Na primjer g. Andreju Fištravecu gradonačelničeku grada Maribora ili gđi Lori Vidović, pučkoj pravobraniteljici RH.

Neću ovdje navoditi što sam pisao u pozivu pučkoj pravobraniteljici jer je o njoj prije dva dana pisao i g. Hodak. Kako je o knjizi sjajan tekst napisao g. Marko Ljubić, koji bih želio tiskati umjesto

predgovora neke naredne moje knjige i red je da ovdje više citiram g. Hodaka:

"... I tako je naša Lora sa 12 godina staža dobila životnu priliku da pomete pod Lijeve naše s HOS-om. "Pripravila" se Lora, kako bi rekli Zagorci, i otkrila Slavici Lukić majku svih istina: "Pozdrav "Za dom spremni" je posve jasno nezakonit!" Slavica bi mogla na kraju godine ući u najuži izbor za Pulitzera. Ali nisam posve siguran bi li Slavica najpoznatiju svjetsku novinarsku nagradu željela uopće primiti. Naime, Joseph Pulitzer, rođen je 1847.g, nešto više od 100 godina prije rekordnog smaknuća Mile Budaka. Što i nije neki problem. Ali je problem što je nesretni Joseph rođen 10. travnja pa bi naša Lora mogla zaključiti da je njegovo rođenje "posve jasno nezakonito". Da je Lora pročitala Zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji od 12.veljače 2013.g. vidjela bi u članku 2. stavak 1. tko su sve hrvatski branitelji iz Domovinskog rata. Između ostalih izrijekom se navodi da su to članovi Hrvatskih obrambenih snaga (HOS). Možda Lori fale one tri nesretne godine pa ne zna da je Račanovo Ministarstvo uprave priznalo HOS i njegov vojni grb "Za dom spremni" kao legalan i legitim, a što znači da se smije slobodno koristiti. Ali naša Lora je pravnica pa je, da bude "zihер", ušla u statističku analizu sudske prakse u odnosu na taj pozdrav koji uništio miran i pastoralan san našim antifama. Lora ni ne pomišlja da u Pulitzerovoj analizi otkrije u kojem je to zakonskom tekstu izrijekom navedeno da je ZDS "posve jasno nezakonit". Poziva se na Visoki prekršajni sud i Ustavni sud RH. Krasno! Međutim, rješenja u prekršajnom postupku donose niži prekršajni sudovi. Na žalost po Loru i Slavicu tu statistika pokazuje malo više od bikinija. Nedavno je sudac Prekršajnog suda u Daruvaru Petar Malivuk oslobođio vukovarskog branitelja Damira Markuša s jednostavnim obrazloženjem da je pozdrav "Za dom spremni" legalan pozdrav potvrđen rješenjem Ministarstva uprave RH. I što sad? Jasno je danas i zadnjoj budali da je borba hrvatske ljevice, antifa i gledatelja Žikine dinastije protiv legendarnog pozdrava iz Domovinskog rata čista utopija. HOS-ovci su ulazili u bitke od Vukovara do Dubrovnika s tim pokličem, umirali su s tim pokličem na ustima i dobili rat da bi jednog dana Lora Vidović mogla sjesti u fotelju pravobraniteljice i s visoka pljuckat po njima. Taj pozdrav koristio

se i u NDH. Da i što onda? U toj, kako komunjare vole reći “takozvanoj državi“, pjevala se i Lijepa naša... plaćalo se kunama pa to Loru ne užasava.”

Kao što vidimo i g. Hodak piše o našem današnjem počasnom gostu.

O tom suđenju g. Markušu sam i ja pisao u tekstu KAKO NAM HRVATSKA VLAST ČESTITA USKRS? koji je bio svojevrsna pozivnica za današnje predstavljanje Predsjedniku Vlade RH i Ministru policije.

Zapravo pokušavam odgovoriti na pitanje je li hrvatska vlast za istinu spremna.

Zato ču ovo predstavljanje završiti s mojim pokušajem odgovora na to pitanje iz te „pozivnice“ Predsjedniku i Ministru:

„Naš poznati povjesničar prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević kao da odgovara na to već u naslovu svog teksta:

Vijeće za suočavanje s prošlošću prilika za rehabilitaciju komunizma.

Članak počinje izvrsnom rašlambom revionizama u nas:

Tri su vrste povijesnoga revizionizma u Hrvatskoj. Hrvatski znanstveni revizionizam ima za cilj srušiti laži komunističke i srpske historiografije glede NDH priznajući i svodeći na istinitu mjeru zločine ustaškoga režima od 1941. do 1945.

Srpski negacionistički revizionizam ima zadatak negirati velikosrpski projekt u dugom trajanju i zločine počinjene u ime toga projekta.

Konačno komunistički antrevizionizam, podržavajući srpski negacionistički revizionizam, izbjegava povjesnu reviziju bojeći se razotkrivanja istine o biti jugokomunističkoga totalitarizma. Huda jama i mnoge novootkrivene masovne grobnice, komemoracije u čast političkoga zatvorenika Marka Veselice, itd. Itd. razotkrivaju zločinačku bit Titove „diktature s ljudskim licem“ i podržavaju temelje vlasti slijednika Komunističke partije Hrvatske (Jugoslavije).

Komunistički antrevizionizam podržavaju i neki povjesničari, koji dovode u pitanje svoju znanstvenu moralnost. Doista ta nemoralnost ide toliko daleko da im je danas hit proglašavati hrvatske branitelje fašistima i time rehabilitirati fašističkog velikosrpskog agresora u Domovinskom ratu.

Za postizanje tog cilja najvažniji su napadi na pozdrav ZA DOM SPREMNI HOS-ovaca i mnogih drugih branitelja. Kulminiralo je s pločom u Jasenovcu jer je taj pozdrav u sklopu znaka HOS-a koji je odobren u RH, pa tako posredno iskazuju svoje nepoštovanje i prema samoj državi. To je utoliko odvratnije jer su hrvatski branitelji napravili od „hrabrih“ srpskih ratnika – ZEĆEVE. A zapravo i sebe svrstavaju u fašiste podržavajući velikosrpski fašizam.

O tome sam često pisao tvrdeći da su hrvatski branitelji ANTIFAŠISTI jer su pobijedili velikosrpski fašizam. Dakle i HOS-ovci i svi oni koji su branili domovinu s tim usklikom na ustima.

Zapravo predsjednik je i sačinio komisiju od koje želi kompromis, što bi rekao prof. Rendić-Miočić kompromis između onih *koji dovode u pitanje svoju znanstvenu moralnost* i onih koji je ne dovode u pitanje. Kakav će to „znanstveni moral“ biti bit će doista zanimljivo vidjeti.

A da Vlada misli ozbiljno u tome pokazuje upravo pozdrav ZDS. Prethodne dvije vlade su pokušale kazniti Marka Perkovića Thompsona zato što je u Kninu pjevao legendarnu pjesmu iz Domovinskog rata Bojnu Čavoglave koja počinje pozdravom ZDS. „Milicija“ Ministra u sadašnjoj, i prošloj Vladi, Vlahu Orepića dva puta u nepunoj godini dana želi kazniti legendarnog ratnog zapovjednika HOS-a Marka Skeju.

Zapravo je ovaj drugi nedavni zato što je na obilježavanju 26. godišnjice osnutka IX. bojne HOS-a ‘Rafael vitez Boban’ okupljene pozdravljaо sa ‘Za dom spremni’. Meni najupečatljivija poruka Vlade za Uskrs!

Davorin Karačić, odvjetnik koji je braneći HOS-ovca Damira Markuša na sudu u Daruvaru obranio i pozdrav ‘Za dom spremni’, u Bujici kaže:

“*Zakon o prekršajima protiv javnog reda i mira naslijeden je iz bivše Jugoslavije. (...)! Na sudu u Daruvaru smo dokazali da se pozdravljanjem sa ‘Za dom spremni’ ne veliča NDH, nego odaje počast borbenoj postrojbi koja je dala nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske. Kako uopće nekome asocijacija na NDH može biti ispred doprinosa obrani Hrvatske i čistoće Domovinskog rata* (podcrtao JP)?! Što je s hrvatskom kunom, što sa grbom, himnom?! I one su korištene za vrijeme NDH. Netko bi se izgleda, za nekoliko godina

mogao sjetiti mijenjati čak i krovište Crkve sv. Marka,” komentirao je Karačić u emisiji.

Presudu iz Daruvara kojom je obranjen pozdrav ZDS donio je sudac Malivuk Jovanović, inače hrvatski građanin srpske nacionalnosti: “*Manje je važno koje je nacionalnosti taj sudac. Važnije je koliko je profesionalan, predan u svom radu i objektivan. Iako je bio izložen pritiscima, presudio je časno i u skladu sa svojom savješću te naravno – pravom. Vrlo je dobro analizirao činjenice i donio je odluku koju je odlično obrazložio. Sudac je utvrdio da se radi o pozdravu koji su koristili vojnici HOS-a u obrani domovine. Pozdrav je izgovaran u kontekstu obrane Hrvatske i kao takav ne bi trebao remetiti javni red i mir...*”

I dok je sudac inače hrvatski građanin srpske nacionalnosti *profesionalan, predan u svom radu i objektivan* postavlja se pitanje: Može li se to očekivati od hrvatskih vlasti?

Ili nam je to već odgovorio sam predsjednik svojim komentarom kako Komisija zapravo ne smije dovesti u sumnju „istinu“ o ustašama i partizanima.

Akademik Ivan Aralica je na dodjeli nagrade “Zlatno srce” udruga branitelja koje su proistekle iz Domovinskog rata hrvatskom redatelju Jakovu Sedlaru upozorio kako se u RH i filmom provodi ta propaganda jer u „hrvatskim“ filmovima nećete naći scene zločina koje su činili partizani, već samo scene s ustašama u takvim scenama. Tako se u svijesti hrvatskih ljudi ugrađuje „činjenica“ kako takove zločine nisu činili partizani već samo ustaše. Dakle i na taj način se postiže velikosrpski interes, koji su zapravo provodili komunistički antirevizionisti (taj sukob tzv. antifašista a zapravo fašista i branitelja koji su istinski antifašisti vidjeli smo i kod dodjele nagrade Gradan Zagreba Jakovu Sedlaru, op. JP).

Jesu li žrtve komunističkog antirevizionizma Plenković i Orepić, ne znam, ali treba svakako podsjetiti što je o ZDS govorio ministar Orepić.

Nedavno je govoreći o HOS-ovoj ploči postavljenoj u Jasenovcu Orepić kazao kako je jasno da je "Za dom spremni" ustaški pozdrav, iako su na toj ploči "pod križem" imena poginulih u Domovinskom ratu.

"Niti je NDH uspio uprljati križ, niti će Domovinski rat isprati 'Za dom spremni'. Imamo jasne presude i policija se mora držati te prakse", zaključio je Orepić za N1.

Naravno, ne misli na praksu časnog sudca srpske nacionalnosti iz presude Markušu, već samo na one presude koje su u skladu s velikosrpskim Memorandumom SANU 2.

Pri tome odgovor i nije krajnje glup kao što je bio onaj poslije proslave u Kninu:

"Odgovor trebaju dati povjesničari koji se jasno trebaju odrediti prema pozdravu, kao i pravosuđe. Hrvatska policija će, kao i do sada, postupati u skladu sa zakonom. Upravo zbog kontroverznih tumačenja, držim bitnim da se to jasno u zakonu pozicionira", kazao je.

A njegova „milicija“ je željela kažnjavati iako znaju da to po zakonu nije kažnjivo. Nekako nas samo podsjećaju na miliciju iz prošle države i onog čuvenog izvješća Mostarske milicije o „nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti“, zar ne?

Zato zaključimo ovu priču ponavljajući riječi Markuševog odvjetnika

„Pozdravljanjem sa 'Za dom spremni' ne veliča se NDH, nego odaje počast borbenoj postrojbi koja je dala nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske. Kako uopće nekome asocijacija na NDH može biti ispred doprinosa obrani Hrvatske i čistoće Domovinskog rata.“

Ministru u Vladi RH očito može! A Predsjedniku Vlade RH?“

*

Odaziv tj. neodaziv pozvanih na ovo predstavljanje koje je organizirala Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara u Domu branitelja HVIDRA puno nam govori, zar ne? Puno govori i činjenica da je Predsjednica pozdravila sudionike onog predstavljanja koje unatoč tome i nije održano. U više navrata upozoravao sam na njenu suverenističku politiku. U današnjem Hrvatskom tjedniku Ivica Marijačić govori kako je upravo to razlog razlaza Predsjednice RH i Predsjednika Vlade RH jer se Plenković protivi takvoj politici. On je, kaže Marijačić, skloniji politici Europske unije. Njoj je bliži interes hrvatskog naroda, a njemu interes europskih moćnika. Je li to moguće?

PREDSTAVLJANJE KNJIGA “PIŠEM PISMA, ODGOVORA NEMA 1. I 2.”

Dozvolite mi na početku da se zahvalim svima vama koji ste došli na ovo predstavljanje, FER-u što su nam ga je omogućio kao i predstavljačima dr. sc. Nevenu Elezoviću, red prof. u trajnom zvanju s FER-a, dr. sc. Sanji Varošanec, red prof. u trajnom zvanju s MO PMF-a i dr. sc. Ivanu Periću, red prof. u trajnom zvanju PBF-a. Pozdravljam i one koji su bili pozvani, a nisu došli.

Prof. Varošanec je moj prvi doctor, a bila je i predsjednik Hrvatskog matematičkog društva. Prof. Perić mi je najbliži suradnik i s njim sam u svakodnevnim raspravama. Na prof. Elezovića sam bio ljubomoran zbog svih ovih napada jer nisam znao smeta li im više on ili ja. Međutim, kada ga je jedan akademik (!) upozorio da može firma “Element” imati problema jer ja koristim njihovu e-mail adresu postalo je jasno da je prednost na mojoj strani.

Oni su govorili o prvoj knjizi s podnaslovom “Navodna Hrvatska zaklada za znanost”. Kada su govorili o konferenciji u Mostaru koju smo mi organizirali za koju su naknadno tvrdili u HRZZ-u da ne možemo sudjelovati u većem broju iako sam im objašnjavao da tako ne mogu tumačiti riječ “u pravilu”. Radilo se o prvoj međunarodnoj matematičkoj konferenciji u Mostaru! Mi smo konferenciju ipak održali, a u HRZZ-u su nedavno donijeli tumačenje da na konferencijama u RH može biti vise sudionika s projekta. Zapravo od hrvatskih sveučilišta isključili su samo Mostar pa bi već sama ta činjenica opravdala podnaslov te knjige.

Kada vidimo na koliko pisama samo iz ove dvije knjige nismo dobili odgovore čini mi se da bi bilo mnogo bolje da sam ostao u Australiji odakle sam još 1998. godine dobio poziv za preseljenjem kao znanstvenik i dobio takvu vizu. Trebalo je ostati 2 godine tamo za dobivanje državljanstva, a ja sam se vratio poslije 22 mjeseca. Samo smo iskoristili tamošnji trogodišnji projekt za moj boravak u Adelaide-u, a pri tome je sredsta projekta koristilo i više mojih suradnika iz Hrvatske pa su bili tamo na mjesec ili dva dana. Da sam ostao u Australiji i pisao od tamo, pa makar zahtjevao da ja sastavljam Vladu, očito bi mi odgovarali, zar ne:) Prva knjiga ne bi

pokazala što se doista dogodilo s našim projektom HRZZ-a da se nije dogodio napad Glavnog tajnika HAZU akademika Pavla Rudana u Hrvatskom saboru, kada je izvješeće o radu Akademije iskorišteno za politički obračun s akademikom Stankom Popovićem i sa mnom.

Napad na mene je bio izuzetno glup. U godini proslave 850. obljetnice katedrale svetog Tripuna u mom rodnom Kotoru i dolaska u Zagreb tijela sv. Leopolda Bogdana Mandića Glavnom tajniku sam rođen u Socijalističkoj (!?) Republici Crnoj Gori, fakultet, magisterij i doktorat stekao u Beogradu i onda došao u Hrvatsku predlagati Peticiju ZDS. Točno je da sam došao u Zagreb prije 30ak godina i stvorio znanstvenu školu iz koje je izašlo preko 40 doktora matematičkih znanosti, napisao sam preko 1000 znanstvenih radova u matematičkim časopisima i stvorio 3 znanstvena časopisa koji su na svjetskim listama, ali o tome ni riječi. Glavnom tajniku bi trebalo nekoliko života za takav učinak (srećom to mu i ne treba da bi postao i predsjednikom ovakve Akademije). Ali važnija je Peticija ZDS. Zbog takvog ponašanja akademik Rudan je uz akademika Silobrčića kod nekih izvrsnih hrvatskih kolumnista opisan i prihvачen kao današnji predstavnik JAZU.

S druge strane u pravu je i professor Elezović da je Akademija pala na razinu piljarica kada im je toliko važno gdje je tko rođen. Zato me i ne čudi što je link na moj razgovor s fra Mariom Knezovićem u kome je bilo riječi i o tome s radija Međugorje na portal narod.hr dan u sklopu mog govora s predstavljanja u Sisku:

<http://narod.hr/kultura/akademik-pecaric-istinsko-suocavanje-s-istinom-iz-2-svjetskog-rata-i-poraca-tzv-antifasista-doista-bi-bilo-bolno>

I kada se očekivala neka isprika na Skupštini HAZU je njegovo ponašanje ocjenjeno kao vehementno, a meni praktično onemogućeno da iznesem svoje mišljenje tj. nekakvu obranu. Da se čovjek zapita: Koliki je dio JAZU u HAZU?

Zapravo tako je Akademija pokazala da je duboko upletena u sve što se događalo s našim projektom iz HRZZ-a i zašto više od godinu dana nije bilo nikakvih suvislih odgovora niti iz Zaklade niti iz Ministarstva znanosti.

Što se tiče Peticije ZDS poznati hrvatski kolumnist Marko Ljubić konstatira na portalu narod.hr kako je novoosnovano vladino Vijeće za suočavanje s prošlošću osnovano zahvaljujući Peticiji ZDS, a

pogotovu Pismu HAZU koje smo inicirali prof. dr. sc. Matko Marušić i ja od prije dvije godine i naglasio kako je to pobjeda suverenističke Hrvatske. Za Pismo HAZU on kaže:

“Tada je peticiju koju je potpisalo više od dvije stotine akademika, profesora znanosti, biskupa (spomenuo bih i nadbiskupa Barišića, JP) i pripadnika akademske elite u Hrvatskoj, ignorirao doslovno sve do jedan tzv. pretežiti ili mainstream medij, vlada je šutjela, a HAZU se usudio poslati nakon moga višemjesečnoga inzistiranja isključivo meni tada, izbjegavajući ostale medije, izjavu u kojoj kažu da nisu primijetili prijetnje i sprječavanje slobode znanstvenog istraživanja, ali se ipak zauzimaju za – slobodno istraživanje i primjenu znanosti na sva moguća društvena pitanja.”

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-politicka-odluka-o-formiranju-vijeca-pobjeda-je-suverenisticke-hrvatske>

A nedavno je dr. sc. Damir Pešorda napisao o Peticiji ZDS:

“Kad je više od dvije godine Josip Pečarić krenuo u svoj donkihotovski boj za legitimitet pozdrava "za dom spremni", mislio sam da troši previše energije za relativno nevažnu stvar. Međutim, pokazalo se da dobro predosjetio neke maligna trendove u našem društvu i pokušao ih preduhitriti. Kad je ovih dana zbog jedne benigne ploče u Jasenovcu hrvatska, navodno desna, vlast pljunula samoj sebi u lice, i to po tko zna koji put – morao sam priznati da je Pečarić bio u pravu. Dok se jasno ne suprotstavimo ucjenjivačima, oni nas neće prestati ucjenjivati. Svi ti pupovci, bauci i ostale pusičke od takvih ucjena i za takve ucjene i žive.” Nisam očekivao da se Pešordin tekst može odnositi i na HAZU. Sumnjaо sam da sve neugodnosti koje imamo i moja obitelj i moji suradnici su posljedica Peticije ZDS. Pisao sam nekim kolegama i prijateljima o tome. Podršku mi je dao akademik Davorin Rudolf, koji je o tome pisao i Predsjedniku Akademije i Rektoru Zagrebačkog sveučilišta u funkciji predsjednika Znanstvenog vijeća za mir i ljudska prava HAZU-a. Nitko nije reagirao, a u mom Razredu kome je uputio svoja pisma konstatirano je:

“Nitko nas nije ništa pitao pa i ne moramo davati svoje mišljenje.” Akademik Rudolf je na isti način reagirao i kod nastupa Glavnog tajnika u Saboru. Ovaj put je moj razred u Akademiji zauzeo sljedeći stav: *“Razred se ne slaže s tvrdnjama i osuđuje izjave koje su o članovima Razreda akademicima Vladimиру Paaru, Josipu Pečariću*

i Stanku Popoviću iznesene tijekom rasprave o godišnjem izyešću Akademije u Hrvatskom saboru dana 14.12.2016. Razred podržava znanstveni i stručni integritet tih svojih članova.”

Dok je moj razred razmišljao o te dvije rečenice ja sam napisao knjigu koju večeras predstavljamo – dakle ovu s podnaslovom “Je li Akademiji važna znanost?”. Pri tome pretpostavljam da će Tajnik Razreda akademik Andrej Dujella imati problema, ako ih već nema, i zbog ove dvije rečenice. Prema podnaslovu knjige vjerojatno mu neće pomoći ni to što je ovih dana postao počasni doctor Sveučilišta u Debrecinu, na što mu čestitamo I ovom prigodom!

I mi smo ovih dana dobili čestitku. Ministarstvo je ostalo pri odluci da se ukine financiranje naša tri časopisa koja su na svjetskim listama, i po Skopusu su među šest najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa na 2., 4. i 6. mjestu. U Elementu nisu predviđjeli kakva će pravila biti donesena pri kraju prošle godine a važit će retroaktivno. Na neki način potpora sličnog i još goreg ponašanja u HRZZ-u, a s druge strane i podrška Akademiji zbog mog neprimjerenog ponašanja. Naime prije nekoliko godina sam poslao popis 50 najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa po Scopusu. I tada su moja 3 časopisa bila među 6 najboljih, ali još bolje plasirana. Bili su na 1., 2. i 6. mjestu! Dok sam ja mislio da je to nešto dobro i da je normalno da o tome obavijestim Akademiju, ispalo je da nije. Naime u to vrijeme je časopis Glavnog tajnika Akademije izbačen s tih lista. Kada vidimo najnovija reagiranja iz Akademije, jasno je u čemu sam pogriješio, zar ne? A da sve bude još gore od tri časopisa iz Teorije matematičkih nejednakosti koji imaju impact factor dva su naša, a jedan od njih ima i veći impact factor od Springerovog časopisa!

Zato je lijepo i od Ministarstva znanosti što podržava članove Uprave Akademije - i ne samo njih - u tim duševnim bolima i što je na ovakav način kaznilo krvce za te boli! Doista je sramotno imati 3 (TRI) časopisa s impact faktorom dok Glavnom tajniku izbacuju njegov! Naravno u knjizi sam se osvrnuo i za druge razloge koje opravdavaju Akademiju u njenim postupcima.

Počnimo od trenutka kada su sljedbenici Titove partije pobijedili i na predsjedničkim izborima i na onima za Sabor. Bili su uvjereni da se vraća razdoblje od 45, da će dugo vladati I mogu raditi što god hoće. Međutim, prvi poraz su doživjeli tako što unatoč snažne potpore Uprave Akademije prof. dr. sc. Ivo Goldstein nije postao akademik.

Tu sam se itekako zamjerio mnogima, a moja e-mail prepiska s Glavnim tajnikom dana je u knjizi. Čak su neki koji su me javno podržali imali neugodnosti. Srećom Goldstein je dobio najmanje glasova u povijesti Akademije – manje od 1/3 nazočnih, pa je ostalo samo na neugodnostima.

Potom sam se usudio tražiti od Akademije da – kao i za neke moje druge publicističke knjige – pošalje poziv akademicima za predstavljanje moje knjige “Hrvatski genocid: napravili zečeve od Srba”. Predstavljači su bili i prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, koji je usput rečeno general, i admirал Davor Domazet Lošo! Glavni tajnik je s pravom to odbio učiniti jer sam “zlonamjerno” iskoristio Miloševićevu usporedbu njegovih hrabrih ratnika u “Olui” sa zečevima. Pa svima je poznato da su naše branitelje Srbi nazivali ustašama a Hrvatsku – Tuđmanova ustaška država, a ja podržavam takove i još mi predstavljaju knjige jedan general i jedan admiral. Strašno, zar ne? Tekst o tome objavio sam tada u tjedniku 7Dnevno i dan je i u ovoj knjizi.

VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.

GOSTOVANJE NA AUSTRALSKOM RADIJU 3zzz

U nedjelju 2.2.2020. bio sam gost hrvatskog programa australskog radija 3zzz. Razgovarao sam s tamošnjim urednikom g. Petrom Gelom.

Pitao sam ga kako možemo na Internetu odslušati taj razgovor. Odgovorio mi je:

Našu emisiju možeš poslušati kad otvoriš..www.3zzz.com.au

Kad otvoriš stranicu na lijevom prozoru piše Listen to a show.. Odaberi Croatia, vidi datum nedjelja 02 veljače 2020, program ide od 8-9 na večer i od 9-10..Tamo možeš čuti cijeli naš program kao i Tvoj cijenjeni razgovor.

Dotakli smo se mnogih tema. Australskim Hrvatima je Hrvatska uvijek u srcima i uvijek se rado sjetim mojih odlazaka tamo. O tome sam i napisao knjigu *Pronađena polovica duše / Deset godina s Australskim Hrvatima*, Zagreb, 2002.

Najavili smo i skori izlazak iz tiska engleskog prijevoda knjige: J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

Zahvala za to ide našem sjajnom publicisti g. Damiru Borovčaku, koji je organizirao i prijevod prethodne knjige g. Igora Vukića *Radni logor Jasenovac*.

Zapravo je povod tiskanja i naše knjige bila hajka koju su u RH vodili svi oni koji podržavaju ili su miljenici srpsko-hrvatske koalicije na vlasti u Hrvatskoj.

Nije napadnut samo Vukić već je smijenjena i urednica HTV-a Karolina Vidović Krišto zato što su pozvani sam Vukić i prof. dr. sc. Hrvoje Klasić poznati zagovornik srbo-komunističke paradigmе u hrvatskoj povijesti. Poznato je da se Klasić uplašio i nije došao, a onda im je bila kriva gđa Vidović Krišto.

Naravno, i naša knjiga je izazvala pristojnu pozornost pa je u nizu tiskovina i u zemlji i van nje tražena zabrana samog promoviranja iste.

O tome se još uvijek govori. Evo jednog pitanja i odgovora iz razgovora s prof. dr. sc. Ivom Bancem:

Crkvi se dosad zamjeralo da sudjeluje i u promociji publikacija koje negiraju holokaust i zločine u Jasenovcu?

Meni takve publikacije nisu poznate. Ako mislite na knjige Vukića, Pečarića i Razuma, nije riječ o crkvenim publikacijama premda su one bile predstavljene i u crkvenim prostorima. Pored toga, što je mnogo važnije, do istine nećete doći potiskivanjem bilo koje publikacije, bez obzira na to je li riječ o Pečariću ili Goldsteinu. Uostalom, Crkva je pluralna ustanova, u kojoj su u proteklom stoljeću zastupane mnoge opcije – od onih koje je predstavljao mons. Jozef Tiso do onih koje je sa strojnicom u ruci zagovarao isusovački guerrillero p. Camilo Torres Restrepo.

<https://www.vecernji.hr/vijesti/ivo-banac-i-dalje-se-relativizira-zds-koji-je-izmislio-pavelic-1298124>

Zapravo sam se i u emisiji zapitao koliko su Srbi u Hrvatskoj, dakle pripadnici naroda koji je izvršio fašističku agresiju na njihovu domovinu Hrvatsku, mogli popraviti svoj položaj da su prihvatali svojevremenu sugestiju tadašnjeg novinara njihovih novina „Novosti“ da svoje spoznaje o logoru Jasenovac tiskaju oni. Dakle razgovarali smo o g. Vukiću, koga je nedavno spomenuo i dr. sc. Damir Pešorda:

Kada bih u suvremenoj Hrvatskoj trebao izabrati Hrvatinu, to jest normalnog političkog Hrvata - onda bi mi prvo na um pao netko kao

Petar Mitrikeski. Ili Zlatko Hasanbegović. Ili Peđa Mišić. Ili Igor Vukić. Po svemu različiti ljudi, osim po odnosu prema Hrvatskoj. Koju, kranjčevičevski rečeno, boljim pojmom grle Hrvatsku od etničkih Hrvata i katolika.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/33395-d-pesorda-hrvatine.html>

Danas je g. Vukić predsjednik *Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac*, koje je i izdavač naše knjige.

Društvo mi je dalo potporu i povodom hajke na mene zbog Peticije ZDS kojom smo 2015. branili Thompsona i "Bojnu Čavoglave". Kao slučajno su od tada problem postali i članovi moje obitelji i moj znanstveni rad, svjetski priznati matematički časopisi itd. Desetak knjiga sam napisao o tome, a jedna je nastala i zbog nevjerljivog prozivanja u Hrvatskom saboru od Glavnog tajnika HAZU zbog Peticije ZDS.

Nedavno sam pisao o problemima koje je imao Član suradnik HAZU prof. dr. sc. Mario Grčević:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/19888-predsjednici-o-njenoj-ulozi-u-napadu-na-fakultet-hrvatskih-studija-i-novinara-marka-jurica>

Dakle, na prof. Grčevića pokrenuta je hajka i zbog toga što mi je dao potporu zbog te hajke na mene povodom ZDS. Očito drugačiji pogled na etičnost od onoga koji je HAZU prije par godina manifestirala u HAZU, zar ne?

Istina, odmah poslije prvih napada na Peticiju ZDS slično, zapravo još gore su se ponašali veći dio povjesničara sa Zagrebačkog Filozofskog fakulteta. O tome se tada doznao zahvaljujući prof. Bancu.. O tome je pisao poznati kolumnist i vrhunski odvjetnik Zvonimir Hodak:

Oni su bili zauzeti svetom borbom Filozofskog faksa protiv krucijalnog problema RH – pokličem ZDS. Povjesničari s Filozofskog fakulteta ističu u svom proglašu da bi potpisnike peticije ZDS znanstvenike, sveučilišne profesore i akademike trebale ocijeniti nadležne institucije. Vjerojatno su se sa sjetom sjetili partijskih celija, gradskih komiteta, SUBNORA i kaznenih sudova bivše Juge. Drugovi se digoše na zadnje noge! K'o u idilično doba, recimo, sedamdeset i prve godine. Kažu drugovi: "U ovom slučaju to bi značilo da su potpisnici ove peticije trebali podastrijeti primjere

uporabe ovog ustaškog pozdrava prije pojave ustaškog pokreta. Budući da to nisu učinili, odstupili su od temeljnih načela znanstvenog rada i time doveli ne samo svoj ljudski nego i znanstveni kredibilitet u pitanje. U tom ćemo smislu predložiti njihovo isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara“. Kako iza ovog ljevičarskog pamfleta nije stao prof. dr. Ivo Banac, za očekivati je da će prijava protiv njega ići izravno vojnemu sugu Ivanu Fumiću, a ostale potpisnike trebalo bi “prevaspitati“. Bože! 2015. g., a recidiv komunizma je galvaniziran u glavama “hrvatskih povjesničara.“ Radi se o 30-ak profesora na čelu s predstojnikom Odsjeka za povijest dr. **Tvrtkom Jakovinom** i glavnim režiserom hajke **Hrvojem Klasićem**. Evo ljudi koji, zahvaljujući nikad provedenoj lustraciji, još žive u sferi javne i svake druge osude svih onih koji ne misle kao oni. **Dr. Damir Agić, dr. Neven Budak, dr. Ivo Goldstein, dr. Ivica Prlender, dr. Borislav Grgin, dr. Iskra Iveljić, dr. Bruna Kuntić Makvić, dr. Mirjana Matijević-Sokol, dr. Nenad Moačanin, dr. Drago Roksandić, dr Mario Strecha, dr. Božena Vranješ-Šoljan** i da ih ne nabrajam baš sve. Nije sporno što drugovi i drugarice imaju svoj stav. Skandalozno je što ljevičarske perjanice s jednog u suštini neokomunističkog faksa odmah traže isključenje neistomišljenika iz svih strukovnih udruga te dovode u pitanje kako njihov znanstveni tako i ljudski kredibilitet. To su nasljednici i sljedbenici Mladena Zvonarevića koji je sedamdeset i prve javno, zajedno s Jožom Horvatom i Gustavom Krklecom, tražio zatvaranje studenata i svih onih koji su potpisali Deklaraciju o nazivu i položaju hrvatskoga književnoga jezika. Za razliku od tih idiličnih vremena, danas kriptokomunisti mogu pucati samo na osobni i znanstveni kredibilitet te tražiti: “van s njima iz svih strukovnih udruga“. I tako drug do druga, eto nam povjesna udruga!

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/i-hitler-nas-je-gledao-829552> Kao što vidimo tada se kao nepodoban pokazao dopisni član naše akademije dr. Ivo Banac pa se on još tada morao pravdati:

“U vezi s izjavom povjesničarskih udruga o kojoj sam pisao prošlog tjedna, Novi list (6. rujna) objavio je članak novinara L. Tomicića u kojemu se tvrdi da sam jedini na Odsjeku za povijest bio protiv ove izjave. Činjenica je da je uz izjavu od oko 35 anketiranih (u nekim

mailovima ima ih više, u nekima manje) 17 bilo za, dodatna 3 s rezervama oko pojedinih točaka, 1 protiv, a 15 se nije izjasnilo. Kao uvijek, poluinformacije su specijalitet ideologiziranih medija i njihovih suflera.“

<http://www.jutarnji.hr/kako-unistiti-palmiru/1414740/>

O tme smo razgovarali i na Radiju 3zzz. Zapravo bit će zanimljivo je li našoj Akademiji takav stav i zahtjev na izbacivanje povjesničara iz strukovnih udruga nešto pozitivno, tj. hoće li netko od spomenutih postati i akademik. Sve bi to bilo sukladno sa spomenutim napadom na nas pokretače Peticije ZDS u Hrvatskom saboru. Pogotovo sada kada znamo da je nedavno na sudu dano za pravo Thompsonu i „Bojni Čavoglave“, dakle svima nama na koje je pokrenuta hajka i koji do danas imamo probleme zbog toga.

Naravno ima danas u RH onih koji imaju mnogo više problema zbog borbe za hrvatske interese. Govorili smo i o novinaru Marku Jurču
<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/d-dijanovi/33492-d-dijanovic-je-li-za-hrvatsko-pravosude-cetnistvo-zastite-vrijedno-pravno-dobro.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/33489-d-pesorda-protuhrvatski-kontinuitet.html>

<https://projektvelebit.com/smicanje-ustasa-prvi-dio/>

<https://projektvelebit.com/smicanje-ustasa-drugi-dio/>

I o smijenjenom direktoru gimnazija Krešimiru Mihajloviću:

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/19980-nastavak-muke-prof-kresimira-mihajlovica-senzacionalna-sudska-trakavica-jos-uvijek-traje>

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/19994-mladen-pavkovic-sramota-i-dalje-mu-sude-zbog-slika-gotovine-i-markaca>
Naravno, razgovarali smo i o drugim temama kao što je veličanje komunističkih simbola, vidjeti npr.

<https://narod.hr/hrvatska/podcast-davor-dijanovic-rijecki-crveno-transvestitski-festival-nekulture>

<https://narod.hr/hrvatska/barbara-jonjic-menji-je-petokraka-u-rijeci-zapravo-simbol-toga-kako-ja-svoje-vlasti-zaprave-neman>

Ali i o nedavnim predsjedničkim izborima. Ponovo sam naglasio kako je jedino Miroslav Škoro ukazivao na fašističku agresiju Srbije u Domovinskom ratu, dok se drugi glavni kandidati ne usude koristiti ni riječ „agresija“. Zato treba spomenuti da danas, slično Škori,

govore i na nekim portalima koji ga nisu podržavali tijekom kampanje. Zato pogledajte portal narod.hr spominje „**nacističku** paradržavu **takozvanu Republiku Srpsku Krajinu**“:
<https://narod.hr/sport/napustio-hrvatsku-nakon-sloma-nacisticke-krajine-vucicev-tabloid-o-nogometasu-rodenom-u-kninu-koji-tvrdi-kako-se-rodio-u-srpskoj-dalmaciji>

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/20063-gostovanje-na-australskom-radiju-3zzz>

STO MOJIH KNJIGA, ZAGREB, 2020.**U IME NARODA - DRŽAVA I CRKVA PROTIV
DON DELAŠA**

Katolička crkva (koja nije "javna ustanova", a nije ni "društveno vlasništvo" NWO-a) je vlasnik te crkve u Splitu, a njome upravlja upravitelj župe, tj. župnik. Ovako, po Božinoviću, ispada da će novinarke sutra smjeti prodirati bez poziva i dopuštenja, čak i bez najave, i u sakristije i u župne uredе i u naša dvorišta i stanove s opravdanjem da tu "samo obavljaju svoj posao"

I.

Marko Ljubić:

<https://kamenjar.com/u-ime-naroda-drzava-i-crkva-protiv-don-delasa/>

Zdravko Gavran:

Zašto nitko javno ne kaže da novinarke ne mogu "obavljati svoj posao" u tuđem, privatnom, i to još posvećenom, prostoru bez dopuštenja domaćina? Katolička crkva (koja nije "javna ustanova", a nije ni "društveno vlasništvo" NWO-a) je vlasnik te crkve u Splitu,

a njome upravlja upravitelj župe, tj. župnik. Ovako, po Božinoviću, isпада да ће новинарке sutra smjeti prodirati bez poziva i dopuštenja, čak i bez najave, i u sakristije i u župne urede i u naša dvorišta i stanove s opravdanjem da tu "samo obavljaju svoj posao". Treba reći da se dogodilo oskrvruće u pravnom smislu i po mjerilima morala, na koje su s pravom reagirali povrijeđeni vjernici. Osim toga, ni snimanje drugih i prenošenje snimljenoga - zaštita prava na privatnost i osobnih podataka od uljeza sad je najednom zaboravljena - nije dopušteno bez izričitog dopuštenja njih ili za to u određenoj prigodi odgovorne osobe.

Velimir Bujanec:

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/20970-hoce-lise-hnd-i-hrt-ispricati-splitskom-policjacu-i-hrvatskom-branitelju-luki-kokezi>

Dr. sc. Damir Pešorda:

U ovoj neobičnoj situaciji najteže je običnim svećenicima, župnicima. Odjednom, ostavši bez pastve, suočavaju se s novonametnutom uzaludnošću svoga poziva. Razgalila me stoga jedna Hinina vijest: "Župnik u splitskom predgrađu Sirobuja don Josip Delaš izjavio je kako je on pozvao vjernike da dođu na misu za blagdan Cvjetnice jer smatra da i u crkvi ljudi mogu biti raspoređeni na udaljenosti od dva metra kako to propisuju mjere Nacionalnog stožera civilne zaštite." Upravo me ovakvi primjeri uvjерavaju da u Katoličkoj crkvi u Hrvatskoj još nije ugašena živa vjera i da se Rada Borić uzalud nada. A to što je policija zabranila misu, to je samo podsjetnik na neka bivša vremena. A možda i buduća...

Damir Pešorda, Hrvatski tjedni

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/20960-je-li-rada-boric-bila-u-pravu>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/33980-d-pesorda-je-li-rada-boric-bila-u-pravu.html>

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.**DAMIR PEŠORDA****PEČARIĆEVIH STO KNJIGA**

Pečarićevih sto knjiga predstavljaju izvanredan autorski pothvat već i zbog samoga broja. Kako se ne razumijem u znanstveni dio njegova opusa, govorit će o publicističkom dijelu. Već i po tom dijelu svoga djelovanja Pečarić je svojevrsni fenomen u hrvatskoj publicistici i javnom životu uopće. U knjizi o kojoj je ovdje riječ književnik Đuro Vidmarović, govoreći o Josipu Pečariću, kaže da "sam popis njegovih radova ima obujam znanstvenog rada s preko 60 stranica". Međutim, znanstveni ga rad nije spriječio da bude jedan od najplodnijih i, što je još važnije, jadan od najaktualnijih suvremenih hrvatskih publicista. Pri tomu mislim da je među prvima pokretao neke teme koje bi uskoro postale izrazito aktualne i da ih je artikulirao na originalan, sebi svojstven način. U svom će se izlaganju koncentrirat na tri aspekta fenomena Pečarić u suvremenoj hrvatskoj publicistici. Prvi se tiče tematike, drugi kompozicije, treći žanrovske određenja Pečarićevih tekstova koji, zgušnjavajući se oko određenih tema, preraštaju u knjige.

Rekao sam već da je Pečarić u pravo vrijeme, kao da je nekako naslućivao u kojem će smjeru stvari krenuti, otvarao prave teme. Kao dobar primjer te njegove osobine uzet ću otvaranje teme pozdrava *Za dom spremni* kada se činilo da za tim nema potrebe, štoviše da je kontraproduktivno kopati po tim stvarima. Tu svoju borbu za obranu pozdrava ZDS Pečarić je opisao u knjizi *Dnevnik u znaku "Za dom spremni"* (2017.). Priznavši svoju zabludu, o knjizi sam tada napisao kako je Pečarić je dobro predosjetio što će se događati. Upornim i zlonamjernim povezivanjem Hrvatske s NDH Hrvatsku se pretvorilo u svojevrsnog taoca određenih interesnih, ideoloških i etničkih skupina; tomu bi mogla doskočiti samo ona vlast koja bi rehabilitirala pozdrav koji sadržajem nikomu normalnomu ne može biti sporan, a koji su svojim besprijeckornim angažmanom u obrani domovine pripadnici HOS-a očistili od svih eventualno negativnih konotacija iz prošlosti. Na žalost, takva vlast u Hrvatskoj ni do danas nije uspostavljena. Slična je stvar i s Pečarićevim angažmanom oko obrane glazbenika i pjevača Marka Perkovića Thompsona, otpora detudmanizaciji, dekonstrukcije srpskog mita o Jasenovcu koju u blažoj varijanti nastavljaju i projugoslavenski orientirani hrvatski povjesničari, upozoravanja na veličinu i važnost žrtve generala Praljka... U svim tim slučajevima Pečarić uočava procese koji idu na štetu hrvatskih interesa i suprotstavlja im se prije nego što ih drugi i uoče. Njegova se borba nekome može učiniti borbom s vjetrenjačama, ali nije li često veća ludost ostati doma, sjediti i čekati da nevolja prođe nego uzjahati i navaliti na vjetrenjače.

Kompozicija Pečarićevih pojedinih tekstova i cijelih knjiga nepredvidljiva je, razbarušena i neukalupljiva u bilo kakva pravila. Ima tu svega malo, komentara, eseja, osvrta, pisama, pjesama, razgovora... I uz to od različitih autora koje Pečarić inkorporira u svoje knjige. Zato je kompozicija vrlo bitan čimbenik u sagledavanju Pečarićevih knjiga, a ta kompozicija presudno ovisi od medija u kojem Pečarić djeluje, to jest komunicira i stvara. Taj medij je internet, gotovo svi tekstovi, barem u njegovim novijim knjigama prvotno su objavljeni na nekom portalu ili su dio autorove elektronske korespondencije s drugima. Stoga njegovi tekstovi često završavaju s poduljim popisom web stranica, a katkad je i samo tijelo teksta prošarano njima kao svojevrsnim ornamentima već na vizualnoj razini. Svaka ta referenca pak zainteresiranog čitatelja vodi

do novih stranica i novih tekstova, tako da se Pečarićeve knjige iz fizičkog prostora protežu u virtualni težeći beskraju. Želimo li dalje razvijati tu tezu, možemo cijeli Pečarićev publicistički opus sagledati kao jednu knjigu koja stalno raste, nadograđuje se novim knjigama. Knjigu koja kao da teži beskraju.

Žanrovska neodredivost Pečarićevih knjiga, izuzmemli onu najopćenitiju odrednicu da se tu radi o publicistici, proizlazi najvećim dijelom upravo iz spomenutog specifičnog načina njihova nastajanja. Pečarić bez krvemanja u svoj samorazvijajući tekst uključuje prigodnu pjesmicu koju mu je neki prijatelj poslao, vlastite i tuđe e-mailove, slovo o knjizi nekog od predstavljača njegovih knjiga, intervjue i štošta još. Izmjenjujući tako diskurzivne, obične i ritmičke osobitosti teksta, uz stalno nuđenje izvanknjivih referenci, Pečarić svoje izlaganje čini pokretljivijim, življim. Uvlači čitatelja u svoj polemični svijet gdje se polako rasplinjuju granice između stvarnosti i teksta, između teksta i hiperteksta. Iako je ovo najnovija Pečarićeva knjiga svojevrsni hommage Pečarićevom dosadašnjem publicističkom stvaralaštvu, autor ni u njoj ne propušta anticipirati ključne teme za hrvatsku skoru budućnost. Uočava tako pogubno nesnalaženje Crkve u vrijeme korone koje se najzornije ogleda u slučaju don Delaša, kojeg je Crkva faktički napustila i prepustila provokatorima i državnim organima iako je samo i u izvanrednim okolnostima nastojao vršiti svoju svećeničku dužnost, ponovo aktualizira bleiburšku tematiku osjećajući da se na udaru takozvanog antifašizma našao i Bleiburg kao jedan od simbola hrvatskog stradanja, koji treba izbrisati da bi Jugoslavija mogla oživjeti itd.

Na kraju treba spomenuti da je knjiga posvećena, kako autor kaže, "dragom prijatelju i velikom hrvatskom domoljubu Stanku Šariću za njegov šezdeseti rođendan", a na kraju knjige donesen je i rukovet domoljubnih pjesama koje je sa svojim tamburaškim sastavima izvodio Stanko Šarić. Da zaključim, sto i prva Pečarićeva knjiga predstavlja presjek autorovih interesa tijekom dugogodišnjeg bavljenja hrvatskom društvenom zbiljom, ali otvara i neke nove teme. I čitajući je, ni jednog trenutka nemamo dojam da se autor umorio ili da je oštrica njegove kritike društvenih procesa otupjela. Naprotiv!

**SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU,
ZAGREB, 2020.**

UVOD

Predsjednik Zoran Milanović je nedavno „prozvao“ prof. dr. sc. Žarka Puhovskog zbog njegovog nečasnog djelovanja kao svjedoka na sudovima protiv Hrvata i Hrvatske. O tome govori moja knjiga „Druker“. Za razliku od Puhovskog prof. dr. sc. Lang Je također bio svjedok optužbe na procesu protiv studentskih voda iz Hrvatskog proljeća: Budiše, Čička, Dodiga i Paradžika. Ali kada mu je postalo očito koliko hrvatski narod želi svoju državu postao je veliki borac za ostvarenje te želje svog naroda. U knjizi „Druker“ postoje dva teksta u kojima se spominje i Langovo svjedočenje na suđenju hrvatskim proljećarima – jedan dr. sc. Jure Burića a drugi jednog od tadašnjih optuženika prof. dr. sc. Gorana Dodiga. Međutim, po objavi moje knjige o tome je pisao i dr. sc. Damir Pešorda u svojoj kolumni u *Hrvatskom tjedniku*. Ono što me je doista iznenadilo bila je činjenica da se Pešordina priča o razgovoru profesora Dodiga i profesora Langa u Čavoglavama prilikom predstavljanja moje knjige *ZLOČINAČKI SUD U HAAGU*. Predstavljana je u Čavoglavama jer je govorila o tadašnjem velikom napadu na Thompsona.

Zato sam mislio da bi nastavak na moju knjigu „Druker“ trebala biti ta priča o profesoru Langu. Od svog prijatelja sam se oprostio kada nas je napustio. Ovdje će ponoviti taj tekst. Pri tome u ovom trenutku Milanović podsjeća na prof. Langa. S druge strane Plenković sa svojim tvrdnjama kako zna tko su krivci događaja na Trgu sv. Marka (Škoro, Vidović Krišto, Hrvatski tjednik i Bujica) podsjeća nas na ono nekadašnje milicijsko izvješće iz Mostara o nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti.

DAMIR PEŠORDA: JE LI ŽARKO PUHOVSKI NIŠTARIJA?

16.10.2020.

Otkako je Zoran Milanović ustvrdio da Žarko Puhovski "umirovljeni mudroslov, propali političar" te "druker i ništarija" ne prestaju naporu zdravih snaga da spasu "vojnika Žaru". Brane ga i lijevi i desni, a i oni protiv kojih je svjedočio prije pedesetak godina. Tako Čičak i Budiša ne žele ni potvrditi ni opovrći da se u njihovu slučaju ponio kao druker i ništarija. I tako ga de facto opravdavaju.

Večernji i Jutarnji priskaču Puhovskom u pomoć, daju mu prostora koliko hoće da se opravda te i druge u tom smislu angažiraju , a neobično je da ga štede i prohadezeovski desni portali, i to tako da bez komentara prenose i jednu i drugu stranu, što inače ne čine kada je u pitanju, recimo, Miroslav Škoro, Željko Sačić ili tko iz toga dijela političkog spektra. Tako jedan od tih portala ovih dana ne bez zlobnog uživanja prenosi podmukli napadaj srpskih Novosti na generala Sačića. Bez komentara, bez zazora, kao da su Pupovčevi.

No, vratimo se Puhovskom, je li Žarko stvarno ništarija i sve ono drugo što mu je Milanović rekao da jest? Ili nije? Prvo, umirovljeni mudroslov nedvojbeno jest jer je prije nego što je umirovljen glavninu radnog vijeka proveo kao profesor na odsjeku za filozofiju Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Drugo, propali političar također jest. U osvit demokratskih promjena u Hrvatskoj Puhovski je bio jedan od osnivača i viđenijih članova UJDI-ja, stranke koja je zagovarala integralno jugoslavenstvo i protivila se nacionalnom oslobađanja hrvatskog, ali i drugih naroda u bivšoj državi. Tako kad Puhovski kaže kako ne može biti "propali političar" jer nikada nije bio niti je pretendirao biti političarom, on kao i obično zaobilazi istinu. Ali, kako reče Milanović, u tom svijetu istina je voda plitka.

Idemo dalje: je li Puhovski bio druker. Jest, dvaput. Prvi put na suđenju hrvatskim proljećarima, drugi put hrvatskim generalima i Haagu. Bez obzira na Čičak-Budišinu šutnju, općepoznato je da je Puhovski bio svjedok optužbe u procesu protiv njih dvojice te Gorana Dodiga i pokojnog Ante Paradžika. Goran Dodig o tomu

kaže: "On je djelovao u smislu optužbe. Ne želim govoriti protiv njega, ali je činjenica da nije bio čovjek." Puhovski se izmotava kako nije mogao biti krunski svjedok optužbe jer ga je pozvao sud, a ne tužitelj, na što mu je Milanović odgovorio da je sud pozivao svjedoke koje je predložio javni tužitelj i koje su predlagali branitelji optuženih. A zna se tko je Puhovskog pozvao, obrana sigurno nije.

5. kolovoza 2008. zatekao sam se u Čavoglavama na predstavljanju Pečarićeve knjige u društvu s Goranom Dodigom, pokojnim Slobodanom Langom i još nekim ljudima. Ne sjećam se više kako je do toga došlo, ali započeli smo razgovor o suđenju proljećarima na kojem su njih obojica sudjelovali, Dodig kao optuženik, a Lang kao svjedok. Dodig je u jednom trenutku na Langovo inzistiranje rekao kako on nema zamjerke na njegovo svjedočenje, bez obzira što se tada nisu politički slagali. Reci to, neka ljudi čuju, potvrdi javno, gotovo molećivo je zavapio Lang, vidjelo se da mu je jako stalo. Tada sam bio pozvan za predstavljački stol jer sam bio jedan od predstavljača knjige, tako da je taj razgovor bio prekinut, barem što se mene tiče. Vidim da je u ovom osvrtu na Puhovskog i njegovo svjedočenje, Dodig također rekao: "Protiv naše četvorke svjedočio je i Slobodan Lang. On je grijesio, ali je bio pošten čovjek. Njemu je bilo žao što je radio i nikad protiv njega ništa nisam rekao." Nadam se da bi pokojni Lang bio zadovoljan Dodigovim naknadnim očitovanjem.

Što se tiče Haaga, Puhovski tvrdi da ga Sud nije proglašio nevjerodstojnim svjedokom, no ekspresno i dokumentirano ga je demantirao Gotovinin odvjetnik Luka Mišetić. To što se, kako veli Milanović, "utalio s Haagom i poslužio da Hrvatskoj natovare najveću bijedu na vrat", Puhovskoga ne brine, žao mu je, čini se, jedino što nije uspio. I ostaje nam još samo jedno pitanje, ono naslovno: "Je li Žarko Puhovski ništarija?" I da i ne. Kompleksna je to stvar. Između potpuno ispravnog čovjeka i ništarija ima gotovo bezbroj prijelaznih tipova ljudi, a najgušće negdje na sredini toga raspona. Pogledajmo malo kako stoje stvari.

U Hrvatskoj je smo imali predsjednika države, dvaput za redom birana, koji je svjedočio u Haagu po Hrvatsku kudikamo pogubnije od samoga Puhovskog. U Hrvatskoj kao povijesna veličina o kojoj najviđeniji povjesničari knjige pišu slovi čovjek koji je u mladosti bio zloglasni oznaš, a za vrijeme agresije na Hrvatsku kao

jugoslavenski diplomat založio se za uvođenje embarga na uvoz oružja. U Hrvatskoj se ministri i drugi dužnosnici lopovskih navika ne srame što su lopovi, nego što su dopustili da ih se uhvati. Dakle u Hrvatskoj je teško biti ništarija, velika je konkurencija. Barem kada je tzv. elita u pitanju. Tako da je umirovljeni mudroslov tek malo iznadprosječan meštar ništarijskog zanata. Ima boljih. Jednog od njih Milanović upravo načeo u svom intervjuu RTL-u.

Damir Pešorda

Hrvatski tjednik, 15. 10. 2020.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/58743-damir-pesorda-je-li-zarko-puhovski-nistarija>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocku te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitaniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11385, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1290, citata: 5798, H-index: 24; Scopus: publikacija: 752, citata: 5730, H-index: 33; WoS: publikacija: 762, citata: 5380, H-index: 30).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2536. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7145.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijelog svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao

prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danasa je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical

Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 80 publicističkih knjiga.

26/3/2021.